31
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2007

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Στοχοποίηση της κοινωνίας
σελ. 3

Εν Κινήσει
σελ. 4

Η τελική μάχη για δημόσια-δωρεάν Παιδεία έφθασε!
σελ. 5

Ο ρόλος των Διεθνικών Εταιρειών στον σύγχρονο κόσμο
σελ. 6

Εθνικό πάρκο ρύπανσης "ο Αμβρακικός"
σελ. 7

Η εκτροπή του Αχελώου, το καρτέλ ΝΔ-ΚΚΕ και το κίνημα...
σελ. 8

"Θα υπάρχει ζάχαρη μετά την επανάσταση;"
σελ. 9

Η εις θάνατον ανομία του δυτικού κόσμου
σελ. 10

φάκελος: σελ. 11-16

Ολοκληρωτικός έλεγχος & καταστολή: Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο

Κοινωνικός ολοκληρωτισμός του νεοταξικού κράτους

Η καταστολή ως πόλεμος και ο πόλεμος ως καταστολή

Ο καλός ευυπόληπτος πολίτης Πρετεντέρης

Ο δούρειος ίππος της ιδιωτικοποίησης
σελ. 17

Ελευθεριακό παιδικό στέκι El Paso
σελ. 18

Η αντιψυχιατρική στον κινηματογράφο
σελ. 19

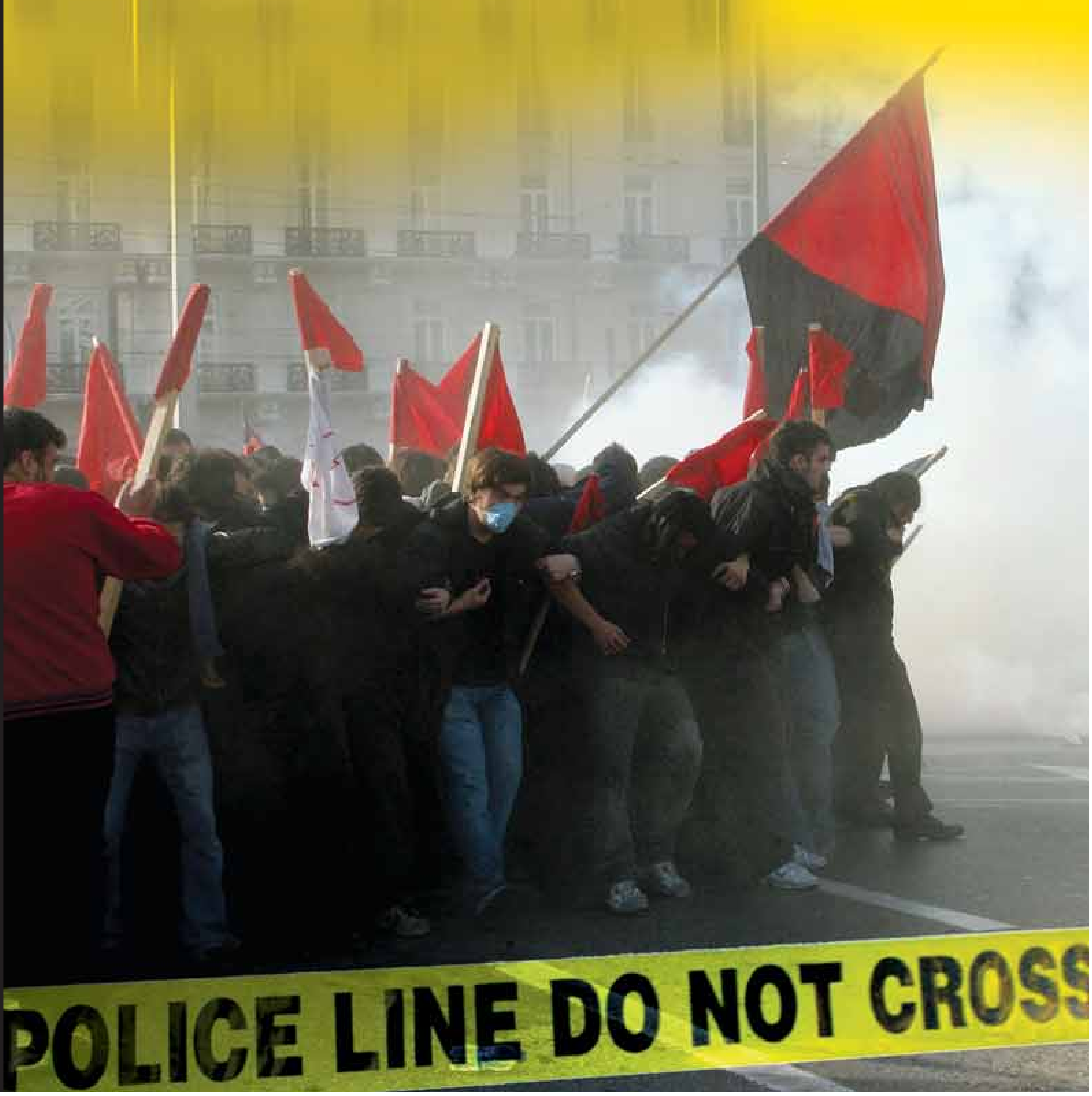
Μεξικό: Γενική απεργία τώρα: Όχι στην καταστολή στην Oaxaca.
σελ. 20

Η εικόνα βίας στις φαβέλες είναι η εικόνα του καπιταλισμού
σελ. 21

Συνέντευξη με έναν Χαΐνη
σελ. 22-23

Το κρυφό σχολειό είναι εδώ...
σελ. 24

Στο δρόμο ανοίγουμε νέα ΠΑΙΔΕΙΑ δράσης

της σύνταξης...

Ρίσκα εκ του ασφαλούς

Το σύγχρονο ιδεολόγημα υπεράσπισης της αγοραίας υπεροχής είναι η δυναμική της επίτευξης στόχων με "υψηλό δείκτη επικινδυνότητας". Όλοι οι τομείς, από την κοινωνική πολιτική, την πρόνοια και την οικονομία ως την εκπαίδευση και το ασφαλιστικό φαντάζουν ως ένα δυσεπίλυτο πρόβλημα.

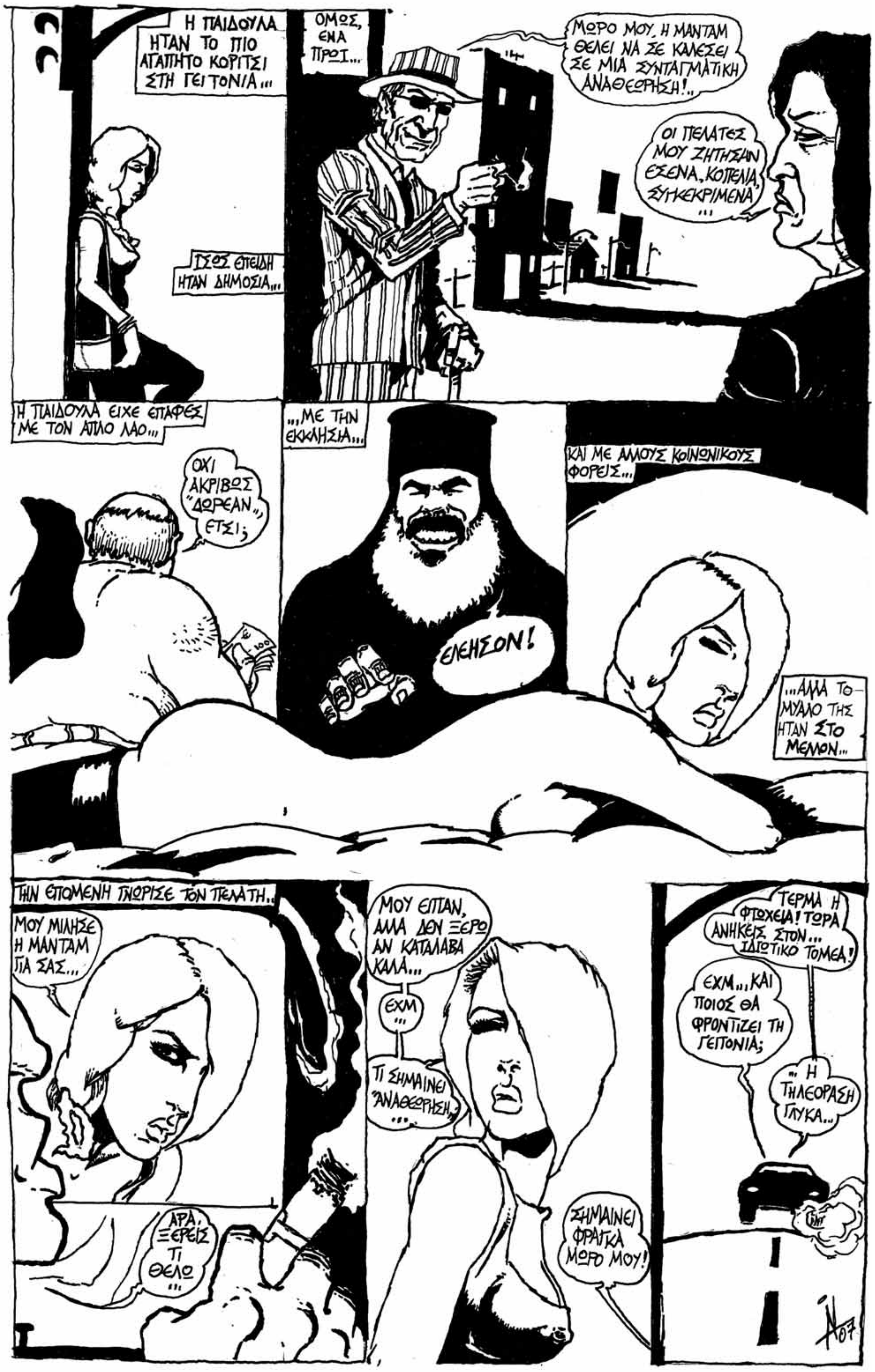
Και σίγουρα είναι, αν σκεφτούμε ότι η δυσεπίλυτη πλευρά της εξίσωσης σε όλες τις εκφάνσεις της είναι η διατήρηση της υψηλής κερδοφορίας προς όφελος των κρατούντων, σε ένα γενικότερο περιβάλλον, με την αγορά να μην αναπτύσσεται στον ρυθμό που εξυπηρετεί τον εγχώριο και διεθνικό καπιταλισμό.

Άλλωστε η πραγματικότητα απέχει πολύ από την εικονική αύξηση του ΑΕΠ κατά 25%. Το κατά κεφαλήν εισόδημα του εργαζόμενου μειώνεται συνεχώς, με την αγοραστική του δύναμη να παραμένει δυνατή ως έννοια και ως περιεχόμενο μόνο στα χαρτιά και τις στήλες των οικονομικών περιοδικών.

Η κοινωνική απορρύθμιση ολοκληρώνεται πλέον, πέρα από τον τομέα της εργασίας, και σε αυτόν της παιδείας. Με μια εκπαιδευτική μεταρρύθμιση η οποία περνάει από τη συνταγματική αναθεώρηση στην αλλαγή του χαρακτήρα της εκπαίδευσης από το δημόσιο στο ιδιωτικό, με τη συναίνεση και τη σύμφωνη γνώμη όλων των εμπνεόμενων κοινωνικών εταίρων: εργοδοτών, αστυνομικών δυνάμεων και ασφαλιτών.

Με τη γενικευμένη εναντίωση των φοιτητών, τις καταλήψεις και τις πορείες σε καθημερινή βάση, αποδεικνύεται ότι ο διάλογος της κυβέρνησης με τους πραγματικά εμπλεκόμενους κοινωνικούς εταίρους ήταν εκ των προτέρων ένα εκ του ασφαλούς ρίσκο, διότι η έκβαση ήταν ήδη προαποφασισμένη.

Σε αυτή τη δημοκρατική αδιαλλαξία τού "αποφασίσαμε και διατάξαμε", ο καθημερινός αγώνας δεν πρέπει να δείξει σημεία κόπωσης αλλά αντίθετα να ενταθεί. Τώρα που οι μάσκες της εξουσίας έπεσαν, για να φορεθούν από τις κατασταλτικές δυνάμεις, μετατρέποντας τους δημόσιους χώρους σε αποκλεισμένες κόκκινες ζώνες, τώρα είναι στιγμή: Να στηλώσουμε το παράστημά μας κόντρα στη "δημοκρατία" και τη συναίνεσή της, καταδεικνύοντας ότι η εξουσία δεν είναι ανίκητη. Στον κοινωνικό ανταγωνισμό δεν υπάρχουν ελεγχόμενα ρίσκα, νόμοι μπορεί να ψηφίζονται από κοινοβουλευτικές "πλειοψηφίες" αλλά καταργούνται στο δρόμο από ενεργές κοινωνικές δυνάμεις που μόνο μειοψηφίες δεν είναι, και στο βαθμό αυτό, βρισκόμαστε δίπλα σε όσους αγωνίζονται με στόχο να επιταχύνουμε της διαδικασίες της ρήξης. Όσο για τους κουκουλοφόρους: Αυτοί βρίσκονται απέναντί μας και μέσα στις κατασταλτικές δυνάμεις ή στα κοινοβουλευτικά έδρανα. Αναζητήστε τους εκεί.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 4ος, φύλλο 31
Φεβρουάριος - Μάρτιος 2007

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 -Εξάρχεια, ΤΗΛ.: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος 'Ex Nihilo',Βενιζέλου 39, ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελευθεριακός Κοινωνικός Χώρος "Adelante" Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00, ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Μπιζανίου 20. εντός στοάς, ΤΗΛ.: 6936.785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: "Versus" Αράτου 49 - Κέντρο, ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00, ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr • www.babylonia.gr

Ετήσια συνδρομή 15 ευρώ - Για εγγραφές συνδρομητών: 6942.935.628

Στοχοποίηση της κοινωνίας

Η "ασφαλής" μετάβαση στη σύγχρονη μισθωτή σκλαβιά

Βρισκόμαστε στο πιο κρίσιμο ίσως στάδιο της δύσκολης μεταβατικής περιόδου του ανεπτυγμένου καπιταλισμού. Η μετάβαση περιλαμβάνει ένα ολόκληρο πακέτο νόμων και οδηγιών που μέχρι πριν λίγα χρόνια έμοιαζαν εφιαλτικά σενάρια ή στοιχεία μιας απλοϊκής κινδυνολογίας. Η πραγματικότητα διαψεύδει όμως τους παραδόπιστους και ξεπερνά τους πιο απαισιόδοξους.

Η λεγόμενη "πράσινη βίβλος" μαζί με το νέο πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το διάστημα 2006-2008 σκιαγραφούν το σύγχρονο πρόσωπο της μισθωτής εργασίας. στο στόχαστρο μπαίνουν τα ασφαλιστικά δικαιώματα, η μόνιμη και σταθερή εργασία, το μισθολόγιο. Φαίνεται ότι ο προηγούμενος γύρος αλλαγών (οδηγίες της Λισσαβόνας) δεν έφερε το ικανοποιητικό αποτέλεσμα, άρα υπάρχει η αναγκαιότητα ενός δεύτερου.

Η Ε.Ε. μέσω της αρμόδιας επιτροπής καλεί τα κράτη μέλη της και τα εθνικά κοινοβούλια να ανατρέψουν πλήρως το εργασιακό καθεστώς, προχωρώντας σε τομές με μεγάλο κοινωνικό κόστος.

Προτρέπει να δημιουργηθούν νέοι όροι αύξησης της παραγωγικότητας με μέτρα και ελαφρύνσεις προς όφελος των επιχειρήσεων και του κεφαλαίου συνολικότερα, όπως η μείωση του κόστους εργασίας (μισθολογικού και μη).

Απελευθερώνει τις απολύσεις ορίζοντας εκ νέου ως ανώτερο όριο το 10% των εργαζομένων. Θυμίζουμε ότι στην Ελλάδα το όριο ομαδικών απολύσεων δεν ξεπερνά το 2% στις μεγάλες επιχειρήσεις.

Απαιτεί την αύξηση του εργάσιμου βίου κατά πέντε χρόνια, πριμοδοτεί και κατευθύνει προς την ιδιωτική ασφάλιση ισοπεδώνοντας τα ασφαλιστικά ταμεία και τον παραδοσιακό θεσμό ασφάλισης. προωθεί την πλήρη υπαγωγή της εκπαίδευσης στις σύγχρονες απαιτήσεις της οικονομίας και της ελεύθερης αγοράς.

Στην Ελλάδα, ο Γκαργκάνας ξαναχτυπά. Η Τράπεζα της Ελλάδας καταθέτει την ετήσια έκθεσή της στη βουλή στις 13 του Φλεβάρη στην οποία διαπιστώνει έλλειμμα στο ισοζύγιο των συναλλαγών και πρόβλημα χαμηλής ανταγωνιστικότητας, εντοπίζοντας τις αιτίες στο αυξημένο εργασιακό κόστος. Οι γνωστοί-άγνωστοι κολοσσοί στον χώρο των κατασκευών ετοιμάζονται για χρυσές δουλειές. Η εθνική ανάπτυξη, ως γνωστό, χρειάζεται και δρόμους για να ολοκληρωθεί. Οι νέοι οδικοί άξονες μας επιφυλάσσουν γενναία αύξηση των διοδίων (μέχρι και 135%) παρέχοντας κέρδη εκατομμυρίων ευρώ στον ΑΚΤΩΡ, την J&P ΑΒΑΞ, τη HOCHTIEF.

Το κίνημα αντίστασης στο μεταίχμιο της νίκης ή της ομαλής μετάβασης

Ζήτημα μείζονος σημασίας για την κυβέρνηση αποδεικνύεται το Άρθρο 16 και η επιχειρούμενη αναθεώρησή του. Έτσι κι αλλιώς, οι αλλαγές στον χώρο της εκπαίδευσης συνολικά, αποτελούν σήμερα το κομβικό σημείο, τον στρατηγικό άξονα από τον οποίο θα περάσουν μια σειρά από ανατροπές στο εργασιακό και κοινωνικό πεδίο, για το κεφάλαιο και το κυρίαρχο μπλοκ εξουσίας.

Η αγωνία των στελεχών της κυβέρνησης, το άγχος του Πολύδωρα σε συνδυασμό με την περίφημη Ανδριτσάνικη γραφικότητά του, η άγρια καταστολή και η προκλητική παρουσία των μπάτσων, η επιστράτευση των τηλεεισαγγελέων συνθέτουν το σύγχρονο δημοκρατικό προφίλ. Απ' την άλλη, την αντίπερα όχθη, βρίσκονται η ανασφάλεια των εργαζομένων, οι ανοχές της κοινωνίας και οι αντοχές του κινήματος.

Η εξουσία εξαπολύει μια καλοοργανωμένη μα και λυσσαλέα επίθεση κατασυκοφάντησης, τρομοκράτησης και ποινικοποίησης όσων αντιστέκονται στις επιλογές της. Ανακαλύπτει τον σημερινό εσωτερικό εχθρό, τον διασαλευτή της τάξης και της ασφάλειας, τον παραδίδει στις ορέξεις των ΜΜΕ και του τηλεδιαλόγου ως μάγισσα στην πυρά.

Το φοιτητικό κίνημα σήμερα με τις μορφές πάλης και οργάνωσής του, με το περιεχόμενο των αιτημάτων, με την απεύθυνσή του, τον αυθορμητισμό και την πολυμορφία του αποτελεί όχι απλά αγκάθι αλλά μια περίπλοκη και επικίνδυνη τροχοπέδη στον μονόδρομο της ανάπτυξης και την εξελικτική μανία της καπιταλιστικής οικονομίας.

Μια τάση του ΠΑΣΟΚ χτυπάει το κουδούνι του Γιωργάκη. Αφουγκράζεται τη δυσαρέσκεια, διαμορφώνει αντιδεξιό προφίλ, ετοιμάζει τις σοσιαλδημοκρατικές προεκλογικές κορώνες. Θυμάται τα σκάνδαλα -θα βγάλει στην πολιτική σέντρα καινούργια- καταγγέλλει την ΕΡΤ για μονόπλευρη ενημέρωση, φωνάζει για στημένα γκάλοπ. Η ηγετική ομάδα, κι αυτή με τη σειρά της, κάνει λόγο για διαφορετική αναθεώρηση στέλνοντας το μήνυμα της καταψήφισης και της παράτασης ουσιαστικά των αλλαγών στον χώρο της εκπαίδευσης για πέντε χρόνια.

Παράλληλα, κάποιοι βιάζονται να βαφτίσουν τον ελιγμό, νίκη. Δυνάμεις της αριστεράς, φορείς και προσωπικότητες κονταροχτυπιούνται για να κερδίσουν τα λίγα οφέλη, κομματικά ή μη, της μη υπερψήφισης του Άρθρου 16 σφυρίζοντας τη λήξη των κινητοποιήσεων. Πανεπιστημιακοί από τον χώρο του ΣΥΝ υπογράφουν το κείμενο της "άλλης" αναθεώρησης και των θετικών αλλαγών του νέου νόμου. Ο Αλαβάνος δίνει διαβεβαιώσεις ότι θα "ανοίξουν τα πανεπιστήμια", αρκεί να πάρει η κυβέρνηση πίσω την πρότασή της για την αναθεώρηση. Ο Πανούσης, υποψήφιος υπερνομάρχης του ΣΥΝ, ανοίγει το ζήτημα του ασύλου την ίδια χρονική περίοδο που επιλέγει και ο Πάγκαλος να βγάλει τη μάσκα του "αριστερού" ΠΑΣΟΚ και να αδειάσει τους συντρόφους του, υποστηρίζοντας τις προτάσεις της κυβέρνησης για την παρουσία της αστυνομίας στο εσωτερικό των πανεπιστημιακών χώρων.

Η αντίληψη του "σώζω οτιδήποτε, αν σώζεται" χρεοκοπεί, εγκλωβίζοντας ταυτόχρονα στις αυταπάτες της μερικής αντιμετώπισης του προβλήματος ένα σημαντικό κομμάτι του κόσμου, δυστυχώς και των φοιτητών. Για τους εργαζόμενους δεν γίνεται λόγος αφού μόνο μια μικρή μειοψηφία κινητοποιήθηκε, κι αυτή δεν κατάφερε σε καμιά στιγμή του αγώνα να συνδέσει το κίνημα του χώρου της εκπαίδευσης με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα.

Τώρα αποδεικνύεται περίτρανα πόσο προβληματικές και λειψές είναι οι λογικές που αναπτύχθηκαν σε μεγάλο τμήμα της αριστεράς και αφορούσαν στην όσο το δυνατό πιο πλατιά συσπείρωση γύρω από το επίμαχο Άρθρο 16.

Η εμμονή σε αυτήν και μόνο την προμετωπίδα των συνολικότερων αλλαγών άφησε στο απυρόβλητο ολόκληρο τον νόμο πλαίσιο, όλη την αναθεώρηση του συντάγματος, ολόκληρη τη χιονοστιβάδα ανατροπών που μας επιφυλάσσουν. Όλοι δίσταζαν και διστάζουν να κάνουν λόγο για την ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου άρα και για την πολυεπίπεδη και ολομέτωπη κοινωνική αυτοάμυνα.

Μια τεράστια πολιτική ομπρέλα στήθηκε από την πρώτη στιγμή της φοιτητικής έκρηξης με στόχο να καλύψει όλες τις πλευρές και συνιστώσες του "όχι" στην αναθεώρηση. Μια σειρά από δυνάμεις διαφορετικές, και σε πολλές περιπτώσεις αντιφατικές, συσπειρώθηκαν δημιουργώντας ένα πολύμορφο παζλ. Το προβληματικό αυτό αντιπολιτευόμενο μπλοκ, χωρίς ξεκάθαρα χαρακτηριστικά και στόχους, λειτούργησε και λειτουργεί πιο πολύ ως αφομοιωτής της έντονης κοινωνικής δυσαρέσκειας και αγανάκτησης. Με συγκεκριμένα πλαίσια και όια στην αντίληψή του, κάτω από το άλλοθι του "όλοι μαζί για τον κοινό σκοπό" και το επιχείρημα της ανοιχτότητας, μπορεί ανά πάσα στιγμή να βάλει όρια και στον αγώνα και να βαφτίσει το "μάζεμα", νίκη. Από την άλλη μεριά, δυνάμεις στον χώρο των σχολών, ξεκινώντας με τυμπανοκρουσίες και αναλύσεις για τα βαθύτερα αίτια των σαρωτικών αλλαγών, φαίνονται πολύ πρόθυμες να ακολουθήσουν ξαφνικά τον δρόμο του εφικτού.

Να γίνει για άλλη μια φορά σαφές: Η πίεση από τη δυναμική που ανέπτυξε το κίνημα ανάγκασε ένα μεγάλο τμήμα της ντόπιας άρχουσας τάξης να τα "μαζέψει". Αυτό είναι σίγουρα μια τεράστια επιτυχία και μάλιστα σε μια περίοδο ύφεσης των κοινωνικών αντιστάσεων και διεκδικήσεων. Είναι όμως ξεκάθαρο ότι το κοινωνικό μέτωπο αντίστασης μπορεί να στηθεί μόνο στη βάση της συνολικής αντιπαράθεσης με τις αλλαγές που επιβάλλει σήμερα η εξουσία.

Από τις σχολές μέχρι τη Ζώνη, από τα λιπάσματα της Θεσσαλονίκης μέχρι το Ζαγκλιβέρι. Από τον νόμο πλαίσιο και την υπεράσπιση του ασύλου μέχρι τη συνταγματική αναθεώρηση. Η συνέχιση του αγώνα στις σχολές θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό από τη σύνδεσή του με τα υπόλοιπα κινήματα της κοινωνίας και κυρίως με την εργατική τάξη. Από τη μορφή της πάλης, από το περιεχόμενο των αιτημάτων του. Από τη θέση του για το ιδιωτικό, το κρατικό και το πραγματικά δημόσιο - ελεύθερο - κοινωνικό πανεπιστήμιο.

Τάσος Χριστόπουλος

• Ελεύθεροι και πάλι ανάμεσά μας είναι από τις 6 Φλεβάρη οι 3 συλληφθέντες από την πορεία του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στις 6 Μάη 2006. Ο Ταράσιο Ζαντορόζνι έχοντας συμπληρώσει 70 μέρες απεργίας πείνας (από τις 29/11/06) κι ο Γεράσιμος Κυριακόπουλος 54 μέρες (από τις 15/12/06) και έχοντας φέρει την υγεία τους σε κατάσταση μη αναστρέψιμων βλαβών, σύμφωνα με τους θεράποντες κι επιβλέποντες γιατρούς! Μαζί τους ελεύθερος είναι κι ο Κώστας Κατσαούρας που κρατούνταν στις φυλακές Κορυδαλλού! Ορίστηκαν μάλιστα περιοριστικοί όροι, ο μεν οικονομικός ύψους 3.000 ευρώ για τον καθένα καθώς κι η απαγόρευση συμμετοχής τους σε επεισόδια για τα οποία ακόμα κατηγορούνται και θα δικαστούν (μολότωφ σε πορεία κλπ).

• Βαριές κατηγορίες αντιμετωπίζει νεαρός φοιτητής γερμανικής καταγωγής ο οποίος συνελήφθη το βράδυ της Τρίτης 20 Φλεβάρη μετά την ολοκλήρωση συναυλίας αλληλεγγύης στις φοιτητικές καταλήψεις της Θεσσαλονίκης που διοργανώθηκαν επί της κατειλημμένης Εγνατίας οδού. Με το πέρας της συναυλίας ακολούθησαν αψιμαχίες νεαρών με τα ΜΑΤ που βρίσκονταν σε χώρους της ΔΕΘ. Ακολούθησε πετροπόλεμος και ρίψεις χημικών. Στον πανικό που ακολούθησε, καθώς εκείνη την ώρα φοιτητές και μη αποσυναρμολογούσαν την εξέδρα και τον ηχητικό εξοπλισμό, συνελήφθη κι ο νεαρός Γερμανός. Σε μια επίδειξη επιβολής εξοντωτικής δίωξης η εισαγγελία ζήτησε την προφυλάκισή του με τις κατηγορίες της κατοχής και έκρηξης εκρηκτικών υλών (μολότωφ) καθώς και απόπειρας πρόκλησης σκοπούμενων σωματικών βλαβών σε βαθμό κακουργήματος και της αντίστασης κατά της αρχής σε βαθμό πλημμελήματος. Ήδη έχει μεταφερθεί στις φυλακές Κομοτηνής.

• Την Πέμπτη 8 Ιούνη πραγματοποιείται στην Αθήνα ένα από τα πιο μαζικά και δυναμικά πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια. Μετά την καθιερωμένη πια επίθεση με χημικά και ξύλο των ΜΑΤ, προκειμένου να "σπάσει" η πορεία σε μικρότερα κομμάτια, συλλαμβάνονται 4 φοιτητές διαδηλωτές. Η δίκη τους είχε οριστεί για την Παρασκευή 23 Φλεβάρη, μετά όμως και την πίεση των γεγονότων της πανελλαδικής πορείας της 22/2 (βλέπε σε άλλο θέμα), αναβλήθηκε επ' αόριστον.

• Δυναμική αντιφασιστική πορεία πραγματοποιήθηκε στα Γιάννενα το Σάββατο 17 Φλεβάρη όπου συγκεντρώθηκαν νεοναζί της Χρυσής Αυγής κι άλλοι ακροδεξιοί μαζί με μέλη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, της ΟΝΝΕΔ και της ΝΔ, για την "επέτειο της αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου". Το σχέδιο προέβλεπε πορεία των φασιστών στο αλβανικό προξενείο, ωστόσο, η μαχητική αντισυγκέντρωση αλλά κι ο τραγικά μικρός αριθμός τους (20-25 άτομα) σε συνδυασμό με τις ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις απέτρεψαν κάτι τέτοιο. Περίπου 400 αντιφασίστες αναρχικοί/αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι, αριστεροί, φοιτητές κλπ κινήθηκαν με πορεία στους δρόμους της πόλης με κατεύθυνση τη φασιστομάζωξη, εμποδίστηκαν όμως με δακρυγόνα και χημικά από 5 διμοιρίες ΜΑΤ και ΟΠΚΕ κι η πορεία επέστρεψε στη Νομαρχία.

• Ελεύθερη θα είναι πλέον στις 27 Μαρτίου το μέλος της RAF (Φράξια Κόκκινος Στρατός), η 57χρονη σήμερα, Μπριγκίτε Μονχάουπτ μετά την απόφαση του Εφετείου της Στουτγάρδης με την οποία η σε 5 φορές ισόβια καταδικασθείσα Μπριγκίτε μένει ελεύθερη υπό 5ετή επιτήρηση. Η Μονχάουπτ εξέτισε ποινή 24 ετών φυλάκισης αφού είχε καταδικαστεί ως μέλος της ομάδας Μπάαντερ-Μάινχοφ για 9 εκτελέσεις ισχυρών προσώπων της Δυτικογερμανικής ελίτ τη δεκαετία του '70 μεταξύ των οποίων αυτή του τραπεζίτη Γίργκεν Πόντο, του γενικού ομοσπονδιακού εισαγγελέα Ζίγκφριντ Μπούμπακ καθώς και του προέδρου της Ένωσης Εργοδοτών Χανς Μάρτιν Σλάιερ. Η Μονχάουπτ ουδέποτε δήλωσε μεταμέλεια για τη συμμετοχή της και τη δράση της οργάνωσης. Είχε συλληφθεί το 1982 και καταδικάστηκε το 1985 ως μέλος της "δεύτερης γενιάς" της RAF, η οποία συνέχισε τη βίαιη δράση μετά τη σύλληψη και "αυτοκτονία" των ιδρυτών της οργάνωσης που αναδύθηκε στα τέλη της δεκαετίας του '60. Πρώτη της σύλληψη ήταν το 1972 μαζί με τους ιδρυτές της οργάνωσης Ουλρίκε Μάινχοφ και Αντρέας Μπάαντερ, καθώς και τα στελέχη της "πρώτης γενιάς" μεταξύ των οποίων οι Χόλγκερ Μάιντς και Γιαν Καρλ Ράσπε. Κατηγορούμενη τότε για "απλή συμμετοχή" σε τρομοκρατική οργάνωση, η νεαρή Μπριγκίτε αποφυλακίστηκε το 1977. Πάντως, το αρμόδιο δικαστήριο επεσήμανε σε ανακοίνωσή του ότι: "δεν πρόκειται για "απονομή χάρης" αλλά για αποφυλάκιση βάσει "νομικών προϋποθέσεων", προσθέτοντας ότι κύριο ρόλο έπαιξε η βεβαιότητα των ψυχολόγων και λειτουργών που την παρακολουθούν ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια".

• Την ίδια ώρα σε όλη την Ευρώπη μαζικές ήταν οι κινήσεις αλληλεγγύης το Σάββατο 24/2 με αίτημα την άμεση απελευθέρωση 4 μελών της Action Directe. Στις 26 Φλεβάρη συμπληρώνονται 20 χρόνια από τη σύλληψη και φυλάκιση των μελών της επαναστατικής οργάνωσης Action Directe, Ζαν Μαρκ Ρουιγιάν, Ναταλί Μενιγκόν και Ζώρζ Σιπριανί, καθώς και της Ζοέλ Ομπρόν η οποία, μετά από ένα σύντομο διάστημα αποφυλάκισης για λόγους υγείας, πέθανε την 1η Μάρτη του 2006 έχοντας περάσει σχεδόν τα μισά χρόνια της ζωής της στη φυλακή (βλέπε παλαιά φύλλα "Β"). Την ίδια στιγμή, ο Ρεζίς Σλεσέρ, επίσης μέλος της Action Directe ο οποίος συνελήφθη το 1984, εξακολουθεί να βρίσκεται εδώ και 23 χρόνια έγκλειστος στις γαλλικές φυλακές. Το "έγκλημα" και στην περίπτωση των αγωνιστών της Action Directe και λόγω του οποίου το γαλλικό κράτος αρνείται την αποφυλάκισή τους μολονότι έχουν εκτίσει προ πολλού τη λεγόμενη "ποινή ασφαλείας" (έχουν δηλαδή συμπληρώσει οι μεν Ζαν Μαρκ Ρουιγιάν, Ναταλί Μενιγκόν και Ζωρζ Σιπριανί 18 χρόνια, ο δε Ρεζίς Σλεσέρ 15 χρόνια φυλάκισης που απαιτούνται αντίστοιχα ούτως ώστε να έχουν "δικαίωμα" αποφυλάκισης), είναι το ότι ποτέ δεν έκαναν "δήλωση μετανοίας" παρά τα χρόνια εγκλεισμού και τις εξοντωτικές συνθήκες κράτησης στα κελιά της γαλλικής "δημοκρατίας".

• Ποινή ισόβιας κάθειρξης επέβαλε, αργά το βράδυ της Παρασκευής 23/2, το Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο Ηρακλείου στον 19χρονο ρατσιστή Γιώργο Γ., ο οποίος τα ξημερώματα της πρωτοχρονιάς του 2006 σκότωσε με 17 μαχαιριές τον 17χρονο αλβανό μετανάστη Έντισον Τζαχάι, στο σπίτι του, στο Ρέθυμνο. Το δικαστήριο τον έκρινε ένοχο χωρίς κανένα ελαφρυντικό και του επέβαλε την ποινή των ισοβίων, καθώς και ποινή φυλάκισης 28 μηνών για τις υπόλοιπες κατηγορίες (οπλοφορία, οπλοχρησία, διατάραξη οικιακής ειρήνης). Και οι 5 άλλοι κατηγορούμενοι για την ίδια υπόθεση κρίθηκαν ένοχοι για την ίδια κατηγορία, αυτήν της απλής συνέργειας. Συνεπώς, για τους 4 εξ αυτών -τον πατέρα του δράστη και τους τρεις φίλους- υπήρξε μερική ανατροπή του κατηγορητηρίου, καθώς παραπέμφθηκαν για άμεση συνέργεια. Οι ποινές που τους επιβλήθηκαν είναι για τον πατέρα 21 χρόνια και 11 μήνες και για τους υπόλοιπους από 10 μέχρι 14 χρόνια. Εκτός του δράστη, στη φυλακή οδηγήθηκαν ο πατέρας του και ένας από τους φίλους του, καθώς η έφεσή τους δεν είχε ανασταλτικό χαρακτήρα. Ο φόνος έγινε με αφορμή την μπλούζα του νεκρού νεαρού στην οποία υπήρχε η αλβανική σημαία. Ακολούθησε συμπλοκή ομάδας Αλβανών με Ελληναράδες όπου τραυματίστηκε ο δράστης. Ακολούθησε αναζήτηση του θύματος στο σπίτι του όπου δολοφονήθηκε μπροστά στα μάτια του ανάπηρου πατέρα του. Στη διάρκεια των δικών υπήρχαν ισχυρά μέτρα ασφαλείας ενώ πραγματοποιήθηκαν και συγκεντρώσεις αντιρατσιστικών και μεταναστευτικών οργανώσεων της Κρήτης.

• Σε τακτική δικάσιμο παραπέμπονται στις 6 Μάρτη τρία μέλη της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης, κατηγορούμενοι για "συκοφαντική δυσφήμηση δια του Τύπου" (αφισοκόλληση). Η υπόθεση αφορά την έμπρακτη αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους απεργούς του ομίλου Λαναρά στη Νάουσα, τους απολυμένους της Τρικολάν αλλά και των άλλων μονάδων στην περιοχή που έχουν κλείσει οριστικά. Η καταγγελία έγινε από τους διευθυντές του Λαναρά στα εργοστάσια όπου πραγματοποιούνταν καταλήψεις κι απεργίες και η αναγνώριση των 3 από την Ασφάλεια έγινε με επίδοση φωτογραφιών που έδωσαν οι ίδιοι οι μηνυτές, τις οποίες και έβγαλαν στις συγκεντρώσεις αλληλεγγύης που πραγματοποίησε στη Νάουσα η Αντιεξουσιαστική Κίνηση. Με την ίδια κατηγορία διώκονται και 2 πρώην εργαζόμενοι συνδικαλιστές, μέλη του ΠΑΜΕ Νάουσας.

Σ. Κ.

ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Στον απόηχο των γεγονότων με της "ζαρντινιέρες" και τον βασανισμό του κύπριου φοιτητή από μπάτσους-κουκουλοφόρους τη μέρα του γιορτασμού του Πολυτεχνείου, ένας νεαρός μαθητής έγραψε συνθήματα κατά του κράτους και της αστυνομίας στο σχολείο του, στο 30ο Ενιαίο Λύκειο Χαριλάου, όπως "μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι" κ.τ.λ. Όταν το αντιλήφθηκαν οι καθηγητές το αναφέρανε στον διευθυντή του σχολείου και αυτός, αφού ανακάλυψε έναν από τους μαθητές που το έκανε, τον Ράμμο Λουίτζι, τον κάλεσε στο γραφείο του.

Τον κατηγόρησε πως χαλάει την αισθητική του σχολείου. Ο μαθητής υπερασπίστηκε την πράξη του λέγοντας ότι ήταν πολιτικά συνθήματα και πως τα έγραψε επηρεαζόμενος από τον ξυλοδαρμό του φοιτητή και από την αστυνομική βία στην επέτειο του Πολυτεχνείου στη Θεσσαλονίκη. Μετά από "απειλές" και "συμβουλές" αποφάσισε να τον τιμωρήσει με την ποινή της διήμερης αποβολής.

Κάποιοι μαθητές, μόλις το μάθανε ξεσηκωθήκανε και κάλεσαν και τους υπόλοιπους μαθητές να συζητήσουν το γεγονός και να προβούν σε κινήσεις με στόχο τη μείωση ή ακόμα και εξάλειψη της ποινής. Την επομένη έγινε αποχή στο λύκειο σε ένδειξη αλληλεγγύης στον συμμαθητή τους από μέρος των μαθητών και, αν και ο λυκειάρχης θορυβήθηκε, τελικά δεν μείωσε τη ποινή.

Στη Θεσσαλονίκη της συντήρησης και του εθνικοτοπικισμού, μαθητές διώκονται γιατί εκφράζουν στους τοίχους, συνθήματα αγανάκτησης επί ενός πραγματικού περιστατικού αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας που τόσο συντάραξε την πόλη. Ελπίζουμε πως οι τιμωρίες και οι εκφοβισμοί δεν θα κάμψουν την αγωνιστική διάθεση των μαθητών.

Η τελική μάχη για δημόσια-δωρεάν Παιδεία έφθασε!

Στην τελική ευθεία έχει μπει πλέον η μάχη της εκπαιδευτικής κοινότητας για τη μη κατάργηση του άρθρου 16 και πολύ περισσότερο για τη μη εφαρμογή του νέου νόμου πλαισίου μετά και την πανελλαδική πορεία της 22ας Φλεβάρη στην Αθήνα.

Η ΝΔ σε αγαστή συνεργασία με τα αστικά ΜΜΕ, αλλά κι έχοντας απονευρώσει τα κοινωνικά αντανακλαστικά των λαϊκών εργατικών στρωμάτων, έχει κολλήσει το φοιτητικό κίνημα στον τοίχο με την δαμόκλειο σπάθη της χαμένης εξεταστικής από τη μια, αλλά και των "εξωπανεπιστημιακών στοιχείων" στις πορείες από την άλλη, φέρνοντας τους φοιτητές σε θέση απολογούμενου έναντι της θέσης του επιτιθέμενου που θα έπρεπε να βρίσκεται!

Μετά και την τακτική αναδίπλωση εσωτερικής χρήσης του ΠΑΣΟΚ ήρθε να συνδράμει τις κυβερνητικές επιλογές η απόφαση φοιτητικών παρατάξεων να αποδεχτούν τη διεξαγωγή εκλογών στα ΑΕΙ-ΤΕΙ στις 15 Μάρτη, μετατρέποντας έτσι τον αγώνα για δημόσια δωρεάν παιδεία σε κεφαλαιοποίηση των κινητοποιήσεων όλων των προηγούμενων μηνών! Έτσι, στους αγωνιζόμενους φοιτητές τίθεται πλέον ως στοίχημα το να συνεχίσουν και να κορυφώσουν το επόμενο διάστημα τις δυναμικές κινητοποιήσεις του Φλεβάρη με αποκορύφωμα αυτή της Πέμπτης 22/2 όπου δεκάδες χιλιάδες νέοι και νέες αμφισβήτησαν έμπρακτα στους δρόμους της Αθήνας την προκλητική στάση της κυβέρνησης όσο και των συνοδοιπόρων της ΠΑΣΟΚ, ΜΜΕ και Ελ.Ασ. που κάνανε λόγο για μειοψηφίες, υποκινούμενες πορείες, προβοκάτορες και μεταφερόμενους από την επαρχία ταραξίες!

Βέβαια, την πλευρά αυτή το φοιτητικό κίνημα τη γνώριζε κι από τις προηγούμενες αγωνιστικές διεκδικήσεις του. Σήμερα έρχονται να προστεθούν τα κομματικά γραφεία εντός κι εκτός Βουλής που προσπαθούν να "κάνουν ταμείο" στις πλάτες της αγωνιζόμενης νεολαίας βάζοντάς την είτε μπροστά στους δολοφόνους των ΜΑΤ με γυμνά χέρια είτε να αναδιπλώνεται στα αμφιθέατρα και να καταθέτει πλαίσια που μόνο την κατάληψη δεν ευνοούν, δίνοντας έτσι υπεροχή στην κυβερνητική ΔΑΠ. Η τελευταία μάλιστα, ζηλεύοντας μνήμες ΕΚΟΦ, Ρέντζερς και Κένταυρων, ήδη επιχειρεί το σπάσιμο καταλήψεων όπου μπορεί με τραμπούκικες επιθέσεις.

Κι ενώ οι εντός κι εκτός Βουλής φοιτητοπατέρες διαγκωνίζονται για το ποιο κομματόσκυλο θα ηγηθεί των μαζικότατων πορειών, κάθε πορεία αφήνει πίσω της συλληφθέντες, διωκόμενους, κρατούμενους, προφυλακισμένους ή μη. Έτσι και στην πορεία της 22ας Φλεβάρη, ακόμη δύο φοιτητές που υπεραμύνθηκαν των αποφάσεων των φοιτητικών συλλόγων για έμπρακτη αμφισβήτηση των επιλογών κυβέρνησης και ΕΕ, αλλά και του δικαιώματος της διαδήλωσης ενάντια στην κρατική καταστολή που ακολούθησε τις συγκρούσεις μπροστά στη Βουλή, βρέθηκαν έρμαια των πολιτικών παιχνιδιών γκρουπούσκουλων και μη. Άγρια χτυπημένος φοιτητής του Φυσικού Ιωαννίνων, που αμύνεται της επίθεσης των ΜΑΤ στην περιφρούρηση της πορείας στη Βουλή, συλλαμβάνεται, οδηγείται στη ΓΑΔΑ κι από κει στο νοσοκομείο σοβαρά τραυματισμένος στο κεφάλι και το πρόσωπο.

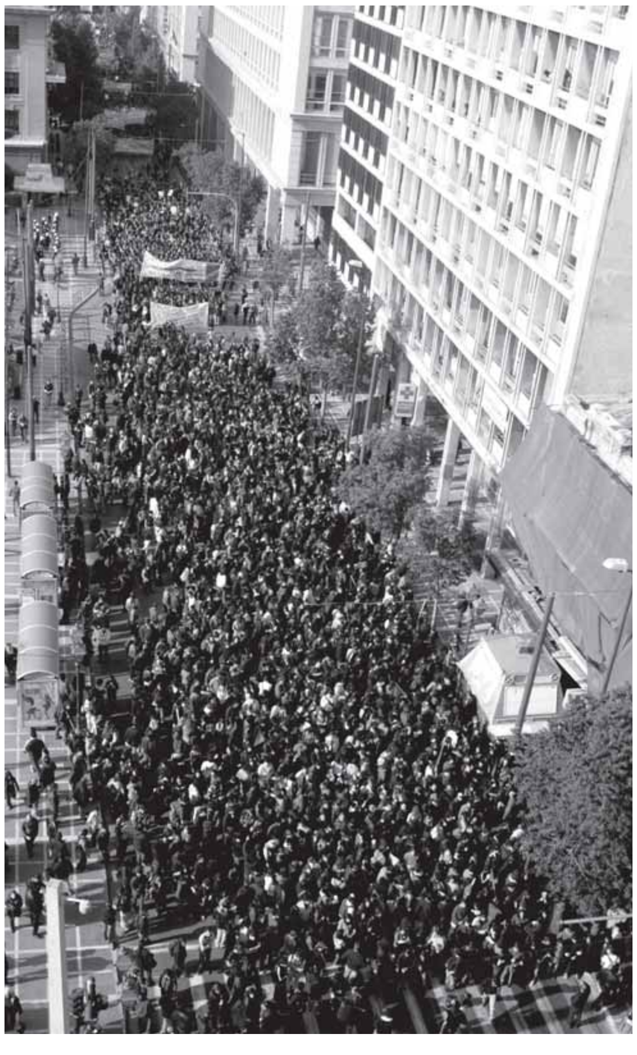
Στο πανελλαδικό συντονιστικό που ακολουθεί στο Πολυτεχνείο γνωστοί τηλεπαναστάτες, χειραγωγοί του φοιτητικού αυθορμητισμού βρίσκουν ευκαιρία να αποφύγουν τις πολιτικές κόντρες μεταξύ τους, αποδέχονται και υπερασπίζονται την πρόταση για πορεία αλληλεγγύης στον συμφοιτητή τους προς την ΓΑΔΑ! Μόνο όμως στα λόγια, γιατί από τις χιλιάδες που διαδήλωσαν στους δρόμους της Αθήνας στις 22/2 μόνο 1000 θα είναι αυτοί που τελικά θα βγούνε στο δρόμο, την ώρα που οι κομματικοί τηλεβόες θα καλούν τον κόσμο να πάρει την άγουσα για λεωφορεία κλπ!

Η πορεία, αν και δυναμικότατη, θα χτυπηθεί άγρια κι εν κρυπτώ πριν τη ΓΑΔΑ, θα κοπεί σε κομμάτια και πολλοί διαδηλωτές θα οδηγηθούν κυνηγημένοι προς τα Εξάρχεια. Εκεί θα συλληφθεί κι ο δεύτερος διαδηλωτής όταν ομάδα φοιτητών θα επιχειρήσει να βρει καταφύγιο στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο NOSOTROS, που θα δεχθεί επίθεση στην είσοδό του. Το κέντρο της Αθήνας θα καταληφθεί για πολλοστή φορά από τις σιδηρόφρακτες διμοιρίες των ακούνητων ΜΑΤ ενώ οι φοιτητοπατέρες για μια ακόμη φορά αδυνατούν να ανταποκριθούν στο διάχυτο αίτημα των φοιτητών για ριζοσπαστικοποίηση του αγώνα και σύγκρουση με την κυβέρνηση. Θα πέσουν στην παγίδα της καταγγελίας ή διαχωρισμού των φοιτητών σε βίαιους και μη, δίνοντας τροφή στα ΜΜΕ για μειονότητες και ταραξίες!

Είναι η ίδια μειοψηφία φοιτητών άμεσα συνδεδεμένων με κομματικά γραφεία που, ενώ από τους τηλεβόες καλεί σε "συνέλευση στη Βουλή", ωστόσο παθαίνει νευρικό κλονισμό με τις αποχρώσεις των σημαιών (ειδικά αν ξεφεύγουν του κλασικού κόκκινου)! Είναι οι ίδιοι φοιτητοπατέρες που καταγγέλουν τους τραμπούκους της ΔΑΠ όταν την ίδια ώρα η ξεφτίλα του αλληλοσφαλιαρώματός τους για το καλύτερο παρκάρισμα στην κεφαλή της πορείας προκαλεί εμετό ακόμα και στα ίδια τα μέλη τους! Είναι οι ίδιοι "ηγέτες" που σε προκηρύξεις κι αφίσες τους έχουν καραμέλα τις λέξεις σύγκρουση, ρήξη, ανατροπή αλλά που πρώτοι θα καταγγείλουν τις δυναμικές ενέργειες και στην χειρότερη θα προσπαθήσουν να τις απομονώσουν ή να τις συκοφαντήσουν με την πανάκεια της προβοκάτσιας!

Οι φοιτητοπατέρες αυτοί είναι που πρέπει να απομονωθούν. Που πρέπει να ξεμπροστιαστούν. Που πρέπει να παραμεριστούν, ώστε ακηδεμόνευτα κι αμεσοδημοκρατικά οι φοιτητές να δώσουν τη τελική μάχη με ΕΕ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ! Γιατί αυτή η μάχη που οι φοιτητοπατέρες συνεχώς επικαλούνται έφτασε, κι η αρχή της έγινε στις 22 Φλεβάρη. Στο χέρι όλων είναι να νικήσει το φοιτητικό κίνημα. Κι αν είναι να χάσει, τουλάχιστον ας προκαλέσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πολιτική ζημιά μπορεί. Γιατί μπορεί!

Σάκης Κηπουρός

Ο ρόλος των Διεθνικών Εταιρειών στον σύγχρονο κόσμο

Ο διεθνικός χαρακτήρας των εταιρειών (offshoring), η μεταφορά της παραγωγής σε χώρες με φθηνό εργατικό δυναμικό και η ανάθεση σε τρίτους μέρους της παραγωγής ή των υπηρεσιών (outsourcing), οδήγησαν στην κατάρρευση των εργασιακών σχέσεων. Πρόκειται για μια δομική αναδιάρθρωση όλων των κοινωνικών σχέσεων, οικονομίας, παραγωγής, εργασίας και εκπαίδευσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Αποτελεί δε μακροπρόθεσμη πολιτικο-ιδεολογική στρατηγική για την κυριαρχία των αγορών.

Η οργανωσιακή σημασία των διεθνικών εταιρειών στην ανάλυση του νεοφιλελευθερισμού.

Ξεκινώντας από τη θεωρία της νεοκλασικής σύνθεσης, διαπιστώνουμε τη σημασία που έχει η οργανωσιακή παγκοσμιοποίηση των εταιρειών στην διαπραγματευτική ικανότητα μεταξύ εργαζομένων και εργοδοσίας. Πλέον ο εργαζόμενος δεν θεωρείται απλά τοπικά αντικαταστάσιμος, αλλά αναλώσιμος σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την ελαχιστοποίηση του εργασιακού ανταγωνισμού. Ο καπιταλισμός αναπτύχθηκε αρχικά διαμέσου της μαζικής παραγωγικής διαδικασίας. Είναι φυσικό, τώρα που επήρθε ο κορεσμός της παραγωγής, να καταρρεύσουν όλες οι σχέσεις παραγωγής και διαπραγμάτευσης, καθώς και το οικονομικό - εργασιακό τους κύκλωμα. Η παγκοσμιοποίηση και ο νεοφιλελευθερισμός είναι απλά δυο στρατηγικές που προετοιμάζουν τη μετεξέλιξη του καπιταλισμού με έμφαση από την παραγωγή στην κατανάλωση. Πρόκειται απλά για το τέλος του κόσμου όπως τον ξέραμε με την παραγωγική του έννοια.

Ο ανερχόμενος ρόλος των διεθνικών εταιρειών δημιουργείται από την ανάγκη για διαχείριση των οικονομικών μεγεθών σε παγκόσμια κλίμακα. Πλέον το οικονομικό αποτέλεσμα αναδεικνύεται ως κυρίαρχο, με τις χώρες χαμηλού εργατικού κόστους να παρουσιάζονται ως το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα για τη μεγιστοποίηση της πλανητικής κερδοφορίας των διεθνικών εταιρειών. Σε μια ανάλυση της κερδοφορίας των 50 μεγαλύτερων αμερικανικών πολυεθνικών από το οικονομικό περιοδικό Forbes, στις αρχές του 90, εμφανίστηκαν για πρώτη φορά οι ξένες θυγατρικές στις χώρες του αναπτυσσομένου κόσμου να παρουσιάζουν σημαντικότερο ρυθμό αύξησης των κερδών έναντι των εγχώριων παραγωγικών μονάδων. Η έρευνα έδειξε επίσης ότι σε Αμερική και Ευρώπη η διατήρηση της κερδοφορίας θα μπορούσε να γίνει μόνο μέσω της σταδιακής μετατροπής των εγχώριων εταιρειών από παραγωγικές σε μεταποιητικές ή εμπορικές, ενώ προσδιόριζε τη σημασία ανάπτυξης παραγωγικής δραστηριότητας σε χώρες του τρίτου κόσμου, της Ασίας ή του πρώην Ανατολικού μπλοκ.

Ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση αποτέλεσαν τα συστατικά στοιχεία προς αυτή την κατεύθυνση δημιουργώντας τις συνθήκες εκείνες που θα οδηγούσαν στην πλήρη απελευθέρωση των αγορών, από θεσμικούς φραγμούς που επέβαλαν οι εθνικές αγορές στην μετακίνηση κεφαλαίων και επενδύσεων. Με τη δυνατότητα του κεφαλαίου να κινείται ελεύθερα, ξεκινά ένα νέο ιμπεριαλιστικό κύμα με τις διεθνικές εταιρείες να είναι πλέον ο σύγχρονος κατακτητής.

Βρισκόμαστε πλέον σε μια νέα κοινωνική δόμηση της συσσώρευσης του πλούτου, ως απάντηση στην κρίση του φορντικού μοντέλου παραγωγής. Είμαστε μάρτυρες ενός δομικού συστημικού μετασχηματισμού, μια μετεξέλιξη σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο η οποία δεν μπορεί να ερμηνευτεί με όρους κατεύθυνσης (μπρος - πίσω) ή προόδου.

Αν και η συσσώρευση κεφαλαίου είναι από την φύση της χωρίς σύνορα, το παράδοξο είναι ότι αυτή η συσσώρευση πραγματοποιήθηκε εντός των εθνικών αγορών - συνόρων αρχικά και για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ο καπιταλισμός αναπτύχθηκε ανάλογα με τη συγκεκριμένη σχέση κεφαλαίου - εργασίας που υπήρχε σε κάθε χώρα ξεχωριστά. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στους εργαζομένους να ισχυροποιηθούν σε τοπικό επίπεδο διαμέσου τω συνδικάτων (βλέπε Γερμανία). Αντίθετα σήμερα, οι εταιρείες είναι σε θέση να επιλέξουν ανάμεσα σε διαφορετικά κράτη για την παραγωγική τους δραστηριότητα, (βλέπε Κίνα και Βουλγαρία). Συνεπώς η σχέση κεφαλαίου - εργασίας ακολουθεί δυο ασύμβατες πορείες: Τον εργοδότη να διαπραγματεύεται σε παγκόσμια κλίμακα και τον εργαζόμενο σε τοπικό επίπεδο. Αυτό από μόνο του σηματοδοτεί έναν νέο σταθμό στη δυνατότητα συσσώρευσης πλούτου και εμπορίας εργατικού δυναμικού.

Οι επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης στη σχέση κεφαλαίου - εργασίας έχουν πλέον άμεση συνέργεια και με τις επενδύσεις στη χώρα υποδοχής. Αρχικά η εξάπλωση των πολυεθνικών ακολούθησε το αποικιοκρατικό μοντέλο της εγκαθίδρυσης στο εξωτερικό με στόχο τη χρησιμοποίηση των τοπικών πρώτων υλών, διείσδυση στην τοπική αγορά και επίτευξη οικονομίας κλίμακας των παραγωγικών συντελεστών. Στην περίπτωση αυτή ο εργαζόμενος είναι και καταναλωτής, θα πρέπει να αμειφθεί ανάλογα για να αγοράσει το προϊόν της εργασίας του. Η κατάσταση είναι τελείως διαφορετική όταν το κεφάλαιο μετακινείται σε χώρες χαμηλού κόστους εργασίας με στόχο την παραγωγή προς άλλα κράτη. Στην περίπτωση αυτή ο εργαζόμενος δεν είναι και καταναλωτής των προϊόντων που παράγει, συνεπώς δεν χρειάζεται και να αμειφθεί ανάλογα.. Στον διαχρονικό ανταγωνισμό κεφαλαίου και εργασίας, η περίπτωση αυτή αποτελεί κάτι το καινούργιο. Αν και μπορεί να ερμηνευτεί και ως "αλλοτρίωση" εφόσον απομακρύνει τον εργαζόμενο από το προϊόν της εργασίας του ως αποτέλεσμα, η αιτία είναι τελείως διαφορετική: Δεν πρόκειται για παραγωγή ενός προϊόντος που δεν θα χρησιμοποιηθεί από έναν εργάτη λόγω της ακριβής τιμής του, αλλά κυρίως για ένα προϊόν που και να το ήθελε ή μπορούσε να το αγοράσει δεν διατίθεται στην τοπική αγορά..

Η μετακίνηση εταιρειών προς παραγωγικούς ή φορολογικούς παραδείσους είναι αποτέλεσμα αυτού του εξορθολογισμού της παραγωγής σε παγκόσμια κλίμακα, ως επόμενο βήμα του κορεσμού των εθνικών αγορών. Πρόκειται για την επίτευξη οικονομιών κλίμακας σε παγκόσμια βάση και η οποία γίνεται αποκλειστικά για τα συμφέροντα των διεθνικών εταιρειών που έχουν μεταλλαχθεί και δεν είναι απλά πολυεθνικές. Το γεγονός αυτό συνήθως δεν εξετάζεται από αυτούς που αντιμετωπίζουν την παγκοσμιοποίηση ως μια ακόμα φάση του κλασικού καπιταλισμού.

Ο ρόλος του κράτους

Η ανάπτυξη της νέας τεχνολογίας στον τομέα των επικοινωνιών και των μεταφορών συνέβαλε δραματικά στην επιτάχυνση της μεταφοράς των εταιρικών δραστηριοτήτων προς τις χώρες χαμηλού κόστους. Παράλληλα, σημαντική ήταν η πίεση που υπήρξε από τις διεθνικές εταιρίες προς τα κράτη ώστε να απελευθερωθεί το παγκόσμιο εμπόριο. Διαδικασία που πήρε χρόνια και ολοκληρώθηκε μέσω ενεργειών λόμπι, δημοσίων σχέσεων ή οικονομικών δεξαμενών σκέψης (think tanks). Ο ρόλος των πολυεθνικών εταιρειών αρχικά στις συνομιλίες της GATT δεν χρειάζεται να ξαναειπωθεί. Οι πιέσεις αποσκοπούσαν στην απόκτηση μεγαλύτερης πρόσβασης στις αγορές ώστε να γίνουν πιο ανταγωνιστικές. Με βάση αυτό το σκεπτικό, η απελευθέρωση των αγορών δεν θα μπορούσε παρά να σημαίνει την ανάπτυξη παραγωγικών δραστηριοτήτων στις αναπτυσσόμενες χώρες που να μπορούν να εξυπηρετήσουν τις αγορές στον αναπτυγμένο δυτικό κόσμο, φυσικά με το μικρότερο κόστος. Για να εφαρμοστεί αυτή η στρατηγική, μακροπρόθεσμα έπρεπε να μεταβληθεί το θεσμικό καθεστώς να καταργηθεί ο εθνικός προστατευτισμός, να αποσυρθούν οι δασμοί και να δημιουργηθούν ενιαίες αγορές. Είναι ενδεικτική η ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής επιτροπής σχετικά με τους στόχους της διεύρυνσης: **"Η περαιτέρω διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε χώρες με διαφορετικές πολιτικές απασχόλησης (βλέπε χαμηλή) και τεχνολογική εξειδίκευση (βλέπε φθηνή) θα συντελέσει στην αναδιοργάνωση της Ευρωπαϊκής βιομηχανίας (βλέπε κατάργηση εργασιακών σχέσεων)".** Η ιδιαιτερότητα της Ευρωπαϊκής ένωσης είναι ότι δεν αποτελεί απλά μια συμφωνία ελευθέρου εμπορίου όπως η NAFTA, αλλά πρόκειται για μια οικονομική ζώνη, μια ενιαία αγορά στην οποία οι συνθήκες ανταγωνισμού έχουν εναρμονιστεί. Εφόσον όλες οι άλλες συνθήκες υπόκεινται σε μια γενικευμένη εναρμόνιση, εκτός από τις οικονομικές και κοινωνικές διεκδικήσεις, ο ανταγωνισμός μεταξύ των εργατών στην Ευρωζώνη αναμένεται να γίνει πιο έντονος ως αποτέλεσμα της ενταξιακής προοπτικής χωρών χαμηλού κόστους όπως η Τουρκία, ή η Βουλγαρία.

Η παγκοσμιοποίηση συνεπώς σε καμία περίπτωση από μόνη της δεν θα επέφερε το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα χωρίς τη συμβολή του κράτους και του νεοφιλελευθερισμού ως πολιτική. Η κύρια προτεραιότητα των νεοφιλελεύθερων καθεστώτων είναι η εξασθένιση της διαπραγματευτικής ικανότητας των εργαζομένων έναντι του κεφαλαίου και η σταδιακή κατάργηση του κράτους πρόνοιας με την ιδιωτικοποίηση των δημοσίων υπηρεσιών. Το συμπέρασμα είναι ξεκάθαρο. Η μετακίνηση προς τις χώρες με χαμηλό κόστος εργασίας αποτελεί στρατηγική προτεραιότητα για τις διεθνικές εταιρείες, αναφορικά με τη διατήρηση της ανταγωνιστικότητάς τους, στις αγορές του αναπτυγμένου κόσμου. Κάτι που υλοποιείται με τη συνεργασία του κράτους σε θεσμικό επίπεδο.

Η διαχείριση του ανθρώπινου δυναμικού σε παγκόσμιο επίπεδο

Ο αποφασιστικός ρόλος του κόστους εργασίας για ένα δεδομένο επίπεδο ειδίκευσης δείχνει ότι η έννοια του συγκριτικού πλεονεκτήματος των εθνών υπολείπεται σε σχέση με την επίτευξη του απόλυτου ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος. Εντούτοις, αυτό αποτελεί μια στατική έννοια. Ένα σημαντικό χαρακτηριστικό της παγκόσμιας οικονομίας σήμερα είναι ότι οι εταιρίες είναι όλο και περισσότερο σε θέση να χρησιμοποιήσουν και να διαμορφώσουν τις κοινωνικές διαφορές μεταξύ των εθνών. Για τον λόγο αυτό, η έννοια της πλανητικής διαχείρισης ανθρωπίνου δυναμικού έχει αρχίσει να συζητείται στους διάφορους οικονομικούς κύκλους. Δύο είναι τα βασικά χαρακτηριστικά που υποβοηθούν προς αυτή την κατεύθυνση:

Πρώτον, η τυποποίηση της εργασίας (standardization). Αυτό το ζήτημα τίθεται λόγω της σημασίας μεταξύ της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής. Ο ανταγωνισμός αρχικά μεταξύ των εταιρειών τις οδήγησε αναγκαστικά στην ανάπτυξη καινοτομιών και νέων δεξιοτήτων. Η ειδικευμένη εργασία όμως παραμένει ακριβή και δύσκολα ελέγχεται. Με δεδομένο ότι σήμερα ο παγκόσμιος ανταγωνισμός στρέφεται σχεδόν αποκλειστικά στην ελαχιστοποίηση του εργατικού κόστους, οι εταιρείες προσπαθούν να τυποποιήσουν τις διάφορες παραγωγικές λειτουργίες σε μια επιχείρηση, με στόχο μια διεθνοποιημένη περιγραφή θέσεως εργασίας και διαχείριση της γνώσης (Knowledge Management).

Δεύτερον, από τη στιγμή που η εργασία τυποποιηθεί, οι εταιρείες μπορούν να επιβάλουν τον ανταγωνισμό μεταξύ των εργαζομένων σε όλο τον κόσμο με στόχο την ελαχιστοποίηση του κόστους. Είναι πολύ απλό, μιλάμε για την εφαρμογή ενός παγκόσμιου εργασιακού πρότυπου. Προς αυτή την κατεύθυνση έχουμε διάφορες αλλαγές και εναρμονίσεις σε ανύποπτο χρόνο, όπως τα διεθνή λογιστικά πρότυπα, τα διεθνή και τυποποιημένα πιστοποιητικά γνώσης χειρισμού υπολογιστών, γλωσσομάθειας, κλπ. Εφόσον η εργασία τυποποιείται και μπορεί να γίνει παντού, ενώ αντίστοιχα ο ανθρώπινος παράγοντας δεν είναι πλέον καθοριστικός, η βελτιστοποίηση θα γίνει με τη μετακίνηση των παραγωγικών ή άλλων λειτουργιών προς τις χώρες χαμηλού κόστους. Ή αν δεν είναι αυτό δυνατό, με την παραμονή στις αναπτυγμένες χώρες αλλά με σκληρότερους εργασιακούς όρους για το υπάρχων εργατικό δυναμικό ώστε να εξασφαλιστεί το χαμηλό εργατικό κόστος, να διατηρηθεί η εργασιακή ευελιξία και πειθαρχία.

Η "επιτακτική ανάγκη" για ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης στοχεύει, όχι μόνο στην επιπρόσθετη συσσώρευση κεφαλαίου από τη δραστηριοποίηση στον εκπαιδευτικό κλάδο, όσο στην ανάγκη προσδιορισμού δεξιοτήτων και ειδικοτήτων που θα ικανοποιούν αποκλειστικά τις ανάγκες του εταιρικού καπιταλισμού.

Δεν απέχει πολύ μακριά το Πανεπιστήμιο P&G που θα διδάσκει ειδικευμένους εργαζομένους για τα προϊόντα τού εν λόγω πολυεθνικού ομίλου. Ως λογική συνέπεια των παραπάνω, θα υπάρξει μια διαστρωμάτωση της διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού σε παγκόσμιο επίπεδο από τις διεθνικές εταιρείες όσον αφορά την απασχόληση. Στις αναπτυγμένες χώρες, το ποσοστό ανειδίκευτων εργαζομένων θα συνεχίσει να μειώνεται προς όφελος των εξειδικευμένων εργαζομένων εφόσον η εξειδίκευση αυτή είναι τυποποιημένη ή μπορεί να τυποποιηθεί. Στον αναπτυσσόμενο κόσμο, η φτηνή προσφορά εξειδικευμένων εργαζομένων μακροπρόθεσμα θα γίνει επιτακτική ανάγκη. Επιπλέον, ο ανταγωνισμός μεταξύ των αναπτυσσόμενων χωρών στην προσέλκυση των εταιριών θα ευνοήσει ακόμα περισσότερο πρακτικές κοινωνικού dumping. Ο απώτερος στόχος αυτής της στρατηγικής είναι, σε όλες τις χώρες να αυξηθεί η αβεβαιότητα και η επισφάλεια της εργασίας. Η εποχή της δυστοπίας είναι πλέον κάτι παραπάνω από κοντά και η αποτροπή της η καθοριστική αναγκαιότητα.

Αργύρης Αργυριάδης

Εθνικό πάρκο ρύπανσης "ο Αμβρακικός"

Η θέση που έχει εκφραστεί και εκφράζεται συνεχώς, ότι η διάσωση και προστασία των υγροτόπων είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη διαβίωση των ανθρώπων που κατοικούν εκεί, επιβεβαιώνεται τραγικά σήμερα στον Αμβρακικό Κόλπο. Ακόμη πιο πολύ, επιβεβαιώνεται η θέση ότι αυτή η διάσωση και προστασία του κόλπου δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο από τους ίδιους τους πολίτες που συνδέουν τη διαβίωσή τους μ' αυτόν.

Προσφάτως το ΥΠΕΧΩΔΕ ανακοίνωσε την απόφασή του να χαρακτηρίσει τον Αμβρακικό "εθνικό πάρκο υγροτόπων". Είναι μια απόφαση που στα βασικά της σημεία, και στις λεπτομέρειές της δεν είναι παρά δόλωμα για την απορρόφηση κοινοτικών κονδυλίων και τη διασπάθισή τους. Αποτέλεσμα μιας τέτοιας πολιτικής θα είναι η τελική εξόντωση του κλειστού και ευαίσθητου οικοσυστήματος του Αμβρακικού.

Σήμερα, μια σημαντική παράμετρος ρύπανσής του είναι οι τεχνητές ιχθυοκαλλιέργειες που μέσα σε 15 χρόνια μετέτρεψαν το μεγαλύτερο φυσικό ιχθυοτροφείο της Ελλάδας σε κρανίου τόπο. Βεβαίως, όλα αυτά τα χρόνια οι κάτοικοι της περιοχής, και ειδικά αυτοί που ζουν από τη θάλασσα, δεν αντέδρασαν, μιας και η συμπεριφορά των ιχθυοκαλλιεργητών δεν διέφερε και πολύ από τη δική τους. Ένα παράδειγμα για αυτό είναι τα απόβλητα των χημικών καλλιεργειών, τα απόβλητα των οικισμών και των κτηνοτροφικών μονάδων, που συντέλεσαν στην ανάπτυξη του τοξικού φυκιού με αποτέλεσμα την ασφυξία του κόλπου. Όλοι μέθυσαν από την ιδέα της αφαίμαξης του περιβάλλοντος. Οι ιχθυοκαλλιέργειες είναι κομμάτι αυτής της ιδέας[1].

Να όμως που σήμερα φτάσαμε πλέον στο σημείο τα αποτελέσματα αυτής της "αναπτυξιακής" λογικής να καθιστούν τον Αμβρακικό με το ένα πόδι στο λάκκο. Τον Αμβρακικό; Μπορεί το μέλλον του να είναι ένας βούρκος από τοξικό φύκι, αλλά θα είναι πάντα ο Αμβρακικός Κόλπος, μέχρι η Γη να αποφασίσει να τον κάνει κάτι άλλο. Το ζήτημα είναι ότι οι άνθρωποι πλέον δεν θα μπορούν να ζουν μ' αυτόν και απ' αυτόν.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση αντιδρούν οι ψαράδες που βλέπουν το επάγγελμά τους να μπαίνει σε δύσκολες ατραπούς. Η Ομοσπονδία Αλιέων Ηπείρου καταγγέλλει την άλωση του Κόλπου από τις επιχειρήσεις υδατοκαλλιέργειας, ζητώντας τη απομάκρυνσή τους. Το ΥΠΕΧΩΔΕ "ανακηρύσσει" τον Αμβρακικό "εθνικό πάρκο", διατηρώντας το καθεστώς των ιχθυοκαλλιεργειών και εναποθέτοντας τη λειτουργία του στον φορέα διαχείρισης. Έναν θεσμό του οποίου ηγούνται συνήθως άνθρωποι κατεξοχήν της οικονομικής και πολιτικής διαπλοκής (όπως δήμαρχοι, στελέχη εταιρειών ανάπτυξης). Ο βαρύγδουπος όρος "εθνικό πάρκο" στην περίπτωση του Αμβρακικού δεν είναι παρά το μέσο για την απορρόφηση κρατικού και κοινοτικού χρήματος, δεν είναι παρά μια κυβερνητική πολιτική και οικονομική επένδυση. Μια επένδυση του Γιώργου Σουφλιά για λογαριασμό του κόμματός του και της εξουσίας που αυτό ασκεί.

Έστω όψιμα, η Επιτροπή Αγώνα για τη διάσωση του Αμβρακικού άρχισε να ελέγχει και να καταγγέλλει. Το ίδιο και η Ομοσπονδία Αλιέων Ηπείρου. Όμως δεν μιλάμε για μια περίπτωση που θα μπορούσε να διευθετηθεί με συνημμένες επιστολές προς αφερέγγυους θεσμούς όπως η Νομαρχία[2]. Μια Νομαρχία που πριν από μόλις 3 χρόνια έδωσε άδεια επέκτασης των εγκαταστάσεων της ΕΚΟ και της SHELL, τη στιγμή που διεθνείς οργανισμοί και περιβαλλοντικά πονήματα θεωρούν εντελώς ασύμβατη την ύπαρξη δεξαμενών καυσίμων σε κλειστούς κόλπους.

Ή μήπως η Περιφέρεια Δυτικής Ελλάδος, που μόλις λίγες μέρες πριν την απόφαση του Σουφλιά για παρκοποίηση του Αμβρακικού έδωσε άδεια εγκατάστασης σε μια από τις μεγαλύτερες ιχθυοκαλλιεργητικές μονάδες της χώρας (χωρητικότητας 262 τόνων ψαριών), την εταιρεία 'Ανδρομέδα'; Και ο Σουφλιάς περίμενε να δοθεί η άδεια και μετά να ανακοινώσει την απόφαση, η οποία στην τελευταία της παράγραφο αναφέρει ρητώς: "Εξαιρούνται από τις απαγορεύσεις αυτής της ρύθμισης τα έργα και οι δραστηριότητες που την ημέρα δημοσίευσής της υφίστανται και λειτουργούν νομίμως"!

Οι κάτοικοι της θιγόμενης περιοχής (Χαλίκι) βεβαίως πάλεψαν δικαστικά και πέτυχαν την αναστολή όλων των εργασιών της "Ανδρομέδα", μέχρι την εκδίκαση των ασφαλιστικών μέτρων.

Και πάλι όμως αυτό δεν αρκεί για την επαναφορά του Αμβρακικού. Η απόφαση για παρκοποίησή του διατηρεί τις μέχρι τώρα 6 ρυπογόνες ιχθυοκαλλιέργειες με δυνατότητα ανάπτυξής τους.

- Εναποθέτει την απομάκρυνση των δεξαμενών καυσίμων σε πενταετές χρονοδιάγραμμα, κάτι που έχει ξαναγίνει πριν από 22 χρόνια, χωρίς βεβαίως καμιά συμμόρφωση.
- Απαγορεύει τη διέλευση δεξαμενόπλοιων στον Κόλπο χωρίς διπλά τοιχώματα, κάτι που και πριν απαγορευόταν από διεθνείς συμβάσεις που όμως συνεχώς καταπατούνταν.
- Δίνει το περιθώριο για οποιαδήποτε δραστηριότητα στο 'εθνικό πάρκο', αρκεί να συμφωνεί ο φορέας διαχείρισης.

Ο Γ. Σουφλιάς και το ΥΠΕΧΩΔΕ παρουσιάζουν: το Εθνικό Πάρκο Ρύπανσης του Αμβρακικού!

Νίκος Ιωάννου

1 CONTACT 6, Φεβρουάριος 2004. 'Αμβρακικός: ανάμεσα στα πετρέλαια και τις ιχθυοκαλλιέργειες.
2 CONTACT 9, Μάρτιος 2007 'Κατεψυγμένος Αμβρακικός'.

Η εκτροπή του Αχελώου, το καρτέλ ΝΔ-ΚΚΕ και το κίνημα...

Το νερό του Αχελώου φαίνεται να είναι πιο θαυματουργό κι από το νερό του Καματερού κι από τα φύλλα ελιάς, αφού σύμφωνα με τους Θεσσαλούς πολιτικούς θεραπεύει πάσα νόσο κλπ... Έκλεισε το εργοστάσιο ζάχαρης; Μία η απάντηση... "έρχεται ο Αχελώος να φέρει την ανάπτυξη" (25 χρόνια κι ακόμα έρχεται). Σου κόψανε την επιδότηση; "Ερχεται ο Αχελώος..." Σε χρεώνει η αγροτική τράπεζα όσο χρεώνει κι ο τοκογλύφος; Χρηματίζονται οι χρηματιστές και παίζουν τα ασφαλιστικά σου ταμεία στο χρηματιστήριο; "Ερχεται ο Αχελώος..." Σου κλείσανε τους συνεταιρισμούς οι μεσάζοντες και τα καρτέλ; Σε χωρίζουν σε "ομάδες" παραγωγών για να "παίξουν μπάλα"; Σου τάζουν αγκινάρες και άλλες κουκουνάρες, ότι θα καλλιεργείς βιοντίζελ για να μπορείς να αγοράσεις το ντίζελ που χρειάζεται για να καλλιεργήσεις το βιοντίζελ;(!!) Εδώ και 25 χρόνια στη Θεσσαλία δεν βρέθηκε ούτε ένας πολιτικός, αν όχι με θάρρος τουλάχιστον με ειλικρίνεια, να πει ότι τα εκατομμύρια ευρώ που κάθε χρόνο ξοδεύονται στην απάτη και το έγκλημα της εκτροπής του Αχελώου είναι κλεμμένα λεφτά από τον έλληνα φορολογούμενο και κλεμμένα λεφτά από τις αγροτικές υποδομές που καταλήγουν στη τσέπη των κατασκευαστικών εταιριών (τώρα) και των μεγαλοαγροτών (στο μακρινό μέλλον). Πάνω στην πλάτη μας οι κομματικές γραφειοκρατίες χορεύουν στο ρυθμό του ρουσφετιού: "Κοιμήσου αγρότη μου κι έρχεται ο Αχελώος!", "Κοιμήσου και θα δώσουμε αγώνα στις Βρυξέλες!"

Μετά το ΠΑΣΟΚ του κ. Σημίτη, που έμμεσα προσπάθησε να απαλλαγεί από το έργο, ο βασικός υποκινητής του έργου είναι ο συνασπισμός ΝΔ - ΚΚΕ που συνεχίζει μέσα από την παράνομη χρηματοδότηση του έργου να κρατάει όμηρους για τα κομματικά τους παιχνίδια, τους μικρούς αγρότες της Θεσσαλίας. Πώς να κρυφτούνε τώρα στο κόμμα ("ένα είναι το κόμμα") όταν τους χειροκροτούν οι βουλευτές της δεξιάς, όταν τους δίνει συγχαρητήρια ο κ. Σουφλιάς και οι κατασκευαστικές εταιρίες(!) αφού έχουν αποδείξει έμπρακτα τη "συναίνεση" των Θεσσαλών και πού να κρυφτούνε όταν τους ρωτάνε οι αγρότες στον κάμπο πώς θα ξεχωρίσουμε τώρα την ΠΑΣΕ από την ΠΑΣΥ (το συνασπισμό ΝΔ - ΚΚΕ για την εκτροπή του Αχελώου από το αγροτικό μέτωπο του κόμματος)!

Αυτό το καρτέλ ΝΔ-ΚΚΕ κατάφερε τα τελευταία χρόνια να αναστήσει ένα έργο πεθαμένο και να συνεχίσει να οδηγεί όλα τα χρήματα των Ελλήνων φορολογούμενων που προορίζονταν για αγροτικές υποδομές, αρδευτικά έργα κλπ, στο πιο καταστροφικό, σπάταλο, άχρηστο και ηλίθιο έργο της ελληνικής ιστορίας από την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Στην ουσία οι γραφειοκράτες του κόμματος και οι αγροτοπατέρες με την πρακτική τους αυτή απαγορεύουν κάθε μικρότερο έργο, κάθε αγροτική υποδομή αλλά και κάθε ορθολογικό σχεδιασμό της αγροτικής πολιτικής, αφού το έργο της εκτροπής του Αχελώου εξυπηρετεί αποκλειστικά τα συμφέροντα της μονοκαλλιέργειας και τους μεγάλους αγρότες.

Σήμερα ένα ολόκληρο κράτος με χιλιάδες δικηγόρους, δικαστές, υπαλλήλους για να δικαιολογήσει την ανικανότητά του, κατηγορεί τους κατοίκους ενός μικρού χωριού, της Μεσοχώρας Τρικάλων, και μερικούς οικολόγους που σ' αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση ούτε ένα ευρώ δεν πήραν έστω "ανταποδοτικά", ούτε μια περιβαλλοντική μελέτη δεν έκαναν, ούτε ένα ευρωπαϊκό προγραμματάκι δεν τους προέκυψε.

Ακόμα λοιπόν και σε έναν τέτοιο αγώνα όπου τρέχουν τελείως και γελοίως μόνοι τους, και πάλι κατάφεραν να βγούνε δεύτεροι! Φωνάζουν τώρα οι γραμματείς του ΥΠΕΧΩΔΕ και ζητάνε λεφτά από τους γραμματείς του Υπουργείου Οικονομίας και της κακιάς Ιβρώπης, φωνάζει ο Δήμαρχος και ο Νομάρχης Λάρισας και κάνουν κατάληψη(!) στην περιφέρεια Θεσσαλίας, φωνάζει ο περιφερειάρχης Θεσσαλίας να ακούσει ο περιφερειάρχης Αιτωλίας, φωνάζει ο κ. Σουφλιάς για να ακούσει η κ. Μπακογιάννη. Το έργο που ξεκίνησε σα σύμβολο εθνικής σημασίας αποδείχτηκε σύμβολο εθνικού διχασμού. Τα φράγματα που ξεκίνησαν με τα ΜΑΤ μόνο με τα ΜΑΤ μπορούν να τελειώσουν πλέον, αφού οι κομματικές ελίτ έχουν σκηνοθετήσει έναν τεχνητό εμφύλιο πόλεμο για το νερό με σκοπό να εξυπηρετήσουν τις πελατειακές τους υποσχέσεις.

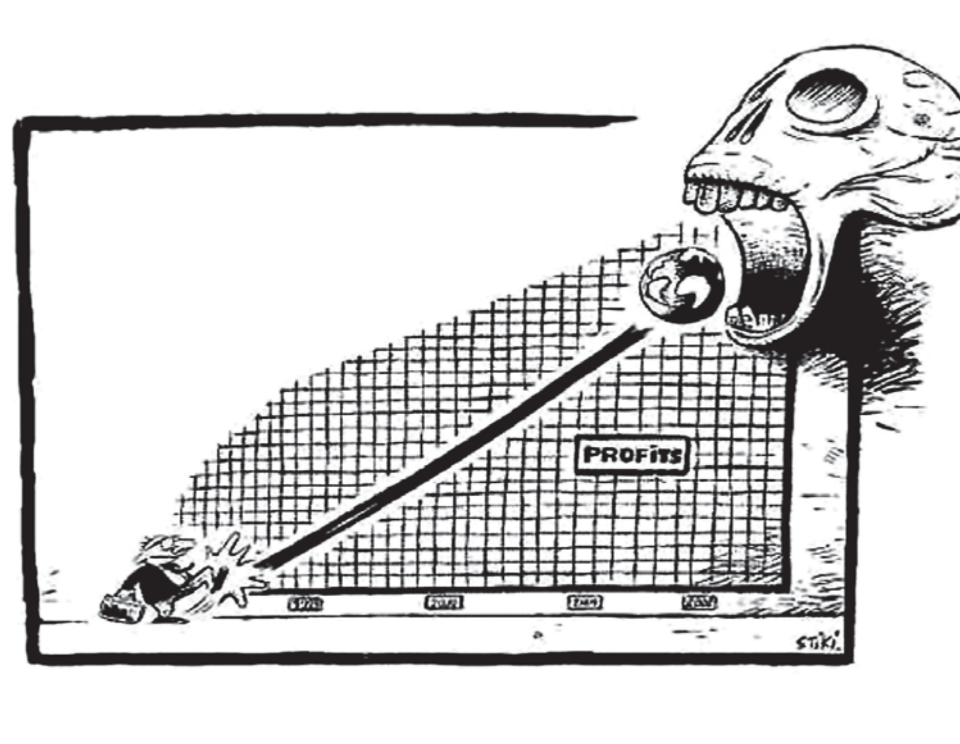
Το φετινό φθινόπωρο και για πρώτη φορά μετά από 25 χρόνια αντιδράσεων, έγινε εκδήλωση στο κέντρο της Λάρισας (στην ιατρική σχολή) ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου. Το ζήτημα ξεκίνησε από τη συνέλευση της "θεσσαλικής κίνησης για τη γη και την ελευθερία" και με τη συμμετοχή της Κ.Α.Ρ.ΛΑ. (κίνηση αριστερών ριζοσπαστών Λάρισας) αλλά και ανεξάρτητων Λαρισαίων δημιουργήθηκε ένα πανθεσσαλικό συντονιστικό ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου. Ακολούθησε στις 13/2 εκδήλωση στα Τρίκαλα με επιτυχία και σχεδιάζονται άλλες δύο εκδηλώσεις πληροφόρησης των κατοίκων της Θεσσαλίας στο Βόλο και την Καρδίτσα. Για πρώτη φορά μετά από 25 χρόνια έσπασε η τρομοκρατία του λόμπι της μονοκαλλιέργειας και των κατασκευαστικών εταιριών. Η αντίσταση από τα δικαστήρια και το κοινοβούλιο είναι καιρός να κατέβει στο δρόμο.

Ωστόσο τα συμφέροντα που παίζονται σε πολιτικό, αλλά και σε οικονομικό επίπεδο είναι τεράστια Η εκτροπή του Αχελώου είναι ένα τυπικό παράδειγμα της νεοσυντηρητικής παγκοσμιοποίησης όπου το ενεργειακό, το αρδευτικό, το νερό και η διατροφή ανοίγουν νέα πεδία κερδοφορίας στην ελίτ της κεφαλαιοκρατίας. Αντίστοιχα όμως αποδεικνύεται ότι κάθε αντίσταση απέναντι σ' αυτή την ολιγαρχία, θα πρέπει να είναι χωρίς στεγανά, αλλά εξίσου πολυμέτωπη και συστηματική. Οι αποσπασματικές και σπασμωδικές αντιδράσεις των συνδικαλιστών και των αγροτοπατέρων του ΚΚΕ αποδείχτηκαν όχι μόνο ανεπαρκείς αλλά και πλέον επικίνδυνες.

Επιτέλους ο Αχελώος δεν πρόκειται να κάνει το θαύμα του, ούτε Θεός είναι ούτε διάβολος... είναι απλώς ένα ποτάμι. Ένα ποτάμι που αργοπεθαίνει όπως αργοπεθαίνει και ο Θεσσαλικός κάμπος που του κόψανε τα δέντρα, του αδειάσανε την Κάρλα και του δηλητηριάσανε τον Πηνειό του, όχι γιατί ήτανε κακοί άνθρωποι και είχανε κακούς σκοπούς, αλλά γιατί μόνο αυτό το κόλπο ξέρει ο καπιταλισμός: ό,τι και να ρωτήσεις σου απαντάνε ότι όλα θα τα λύσει η "ανάπτυξη": "σε δουλειά να βρισκόμαστε" δηλαδή και "δουλειά δεν είχε ο διάολος... βαρούσε τα παιδιά του". Αυτοί που τώρα πληρώνονται για να γεμίσουν την Κάρλα είναι τα παιδιά αυτών που πριν από χρόνια πληρώθηκαν για να την αδειάσουνε! Κι αυτοί που τώρα αδειάζουν τον Αχελώο είναι οι πατεράδες αυτών που θα παίρνουν επιδοτήσεις από την ΕΕ αύριο για να γκρεμίσουνε τα φράγματα και να σώσουν τον Αχελώο... που θα έσωζε τον Πηνειό... που θα έσωζε τον κάμπο... που θα έσωζε τους αγρότες...

Το γεγονός ότι αυτή η μορφή ανάπτυξης είναι σήμερα για τους πολιτικούς ένας μονόδρομος δεν αλλάζει το γεγονός ότι για τους πολίτες είναι ένας μονόδρομος αδιέξοδος. Και τα αδιέξοδα ούτε πιο φιλελεύθερα γίνονται, ούτε μεταρρυθμίζονται, ούτε πρασινίζουν ούτε κοκκινίζουν. Οι εκτροπές ποταμών μόνο πίσω μάς πάνε στην ιστορία, στο φράγμα του Ασουάν "το τέρας που ψόφησε", στα φασιστοειδή φράγματα της Ινδίας και της Κίνας με τα εκατομμύρια μετανάστες που δημιουργούν σήμερα, στις "σοσιαλιστικές" εκτροπές που κατέστρεψαν την Αράλη, μέχρι και στα αρδευτικά έργα των Φαραώ με τα καθεστώτα που έθρεψαν επί αιώνες. Ως Θεσσαλοί δε χρειαζόμαστε κανέναν πολιτικό οπλαρχηγό και θεσσαλάρχη να πλειοδοτεί στην κοινοτοπία και το ψέμα. Στην αθηναϊκή δημοκρατία όσο λειψή και αν ήτανε (της λείπανε άλλωστε και 2500 χρόνια), τη θέση του κ. Σουφλιά θα την είχε τώρα κάποιος δούλος ή κάποιος που εκλέχτηκε με κλήρο, αυτοί ασκούσαν τη διοίκηση, ήταν κι αυτό μια εγγύηση ότι οι πολιτικοί δεν θα εκτρέπονται και οι αγροτοπατέρες δεν θα εκτρέπονται και οι πολεοδόμοι και οι μηχανικοί δεν θα εκτρέπονται και οι δημοσιογράφοι δεν θα εκτρέπονται...

Γιώργος Μεταξιώτης

"Θα υπάρχει ζάχαρη μετά την επανάσταση;"

Το κλείσιμο των δύο εργοστασίων της ΕΒΖ είναι άμεση συνέπεια της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής

Στη Φάρμα των ζώων (του Όργουελ) η Μόλυ ρωτάει τον Ναπολέων αν μετά την επανάσταση η ζάχαρη θα συνεχίσει να υπάρχει, αν αυτή η βλαβερή μικροαστική συνήθεια, ένα φτηνό υποκατάστατο διατροφής για την εργατική τάξη, θα έχει θέση σε μια πιο δίκαιη κοινωνία. Ο σημαντικός ρόλος της ζάχαρης στην παγκόσμια αγορά οφείλεται στο διπλό χαρακτήρα της: ενώ είναι βασικό διατροφικό είδος είναι και σύμβολο της "γλυκιάς ζωής", της απόλαυσης, μια ψυχοτροπική ουσία. Είναι συνεπώς η χαρά του κερδοσκόπου: οι ανθρώπινες ανάγκες για να γίνουν εμπόρευμα πρέπει πρώτα να γίνουν φαντασίωση και εμπορικό φετίχ.

Η μοίρα της Ελληνικής Βιομηχανίας Ζάχαρης (ΕΒΖ) είναι κοινή μοίρα μιας παγκόσμιας αγροτικής πολιτικής. Ωστόσο η Ελλάδα που δεν υπήρξε ποτέ βιομηχανική χώρα θα έχει πολύ μεγαλύτερο πρόβλημα αν θα σταματήσει σε λίγα χρόνια να είναι και αγροτική. Το κλείσιμο των δύο εργοστασίων της ΕΒΖ είναι άμεση συνέπεια της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής που στη συγκεκριμένη περίπτωση ονομάζεται Κοινή Οργάνωση Αγοράς (ΚΟΑ) ζάχαρης. Γιατί όμως γίνεται αυτό το γκρέμισμα;

Εδώ και δεκαετίες ένα πάγιο αίτημα των χωρών του τρίτου κόσμου ήταν η άρση των επιδοτήσεων στα αγροτικά προϊόντα των πλούσιων χωρών. Χρειάστηκαν πολλά χρόνια για να ενσωματωθεί αυτό το δίκαιο αίτημα με έναν άδικο τρόπο και να γίνει το νέο δόγμα του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου. Το δίκαιο αίτημα είναι η κατάργηση των επιδοτήσεων στα πλεονασματικά προϊόντα που προορίζονται για εξαγωγές και το άδικο αίτημα είναι η κατάργηση των επιδοτήσεων γενικά, κάτι που προτείνει και πιέζει διαρκώς ο ΠΟΕ. Ένα κράτος που τρέφεται από τη άγρια κρατική φορολόγηση δεν έχει κανένα δικαίωμα να αρνηθεί την πρόνοια των μελών του, ειδικά σε έναν τομέα όπως η διατροφική αυτάρκεια και ασφάλεια.

Βασικός στόχος του νέου δόγματος ΠΟΕ είναι η καταστροφή των μικρομεσαίων αγροτών τόσο στις βιομηχανικές όσο και στις χώρες του τρίτου κόσμου, έτσι ώστε οι πολίτες συνολικά να είναι σχετικά λίγο χορτασμένοι, ικανοί δηλαδή για εργασία και πλήρως εξαρτημένοι, στοιβαγμένοι σε αστικά κέντρα χωρίς κανέναν έλεγχο της διατροφής τους. Οι πολυεθνικές, για να μπορέσουν να ελέγξουν τα μέσα παραγωγής, χρειάζονται έναν κόσμο χωρίς τα μέσα της επιβίωσης. Μόνο έτσι θα μπορέσουν να μεταφέρουν το σύνολο της παραγωγής στο χρηματιστήριο, εκεί που δεν υπάρχουν συντάγματα, ελεγκτικοί μηχανισμοί και κανόνες, αλλά μόνο παιχνίδια κερδοσκόπων.

Αυτό φυσικά ισχύει και αντίστροφα: κανένα κίνημα κλωστοϋφαντουργών, ζαχαροπλαστών ή ακόμα και εργατών σε βιομηχανίες δεν μπορεί να νικήσει αν δε συνδεθεί άμεσα και με τους μικρομεσαίους αγρότες. Το γκρέμισμα των εργοστασίων ζάχαρης δεν είναι άλλη μια επιμέρους ήττα των εργατών ή των αγροτών, είναι μια συστηματική προσπάθεια να μας "κόψουνε τα πόδια", να καταστρέψουνε κάθε δυνατότητα για λαϊκή οικονομία στη βάση της. Ο μόνος τρόπος να το πετύχουν είναι να κρατάνε χωρισμένο τον κάθε παραγωγό από τους καταναλωτές και τους υπόλοιπους παραγωγούς. Δε μπορεί κανείς να θεωρήσει άκαιρα τα ζητήματα των συνεταιρισμών και τα δίκαια αιτήματα των αγροτών, γιατί θα είναι πάντα επίκαιρο το να μην είναι κανείς πεινασμένος.

Γκρεμίζουν δύο εργοστάσια ζάχαρης

Συναντήσαμε τον πρόεδρο εργαζομένων στο εργοστάσιο ζάχαρης της Λάρισας, κ. Νικηφόρο Παπανικολάου, λίγο πριν τη γενική συνέλευση των μετόχων. Μετά από λίγες μέρες αποφασίστηκε τελικά το γκρέμισμα των εργοστασίων παραγωγής ζάχαρης στη Λάρισα και τη Ξάνθη. Το κύριο αίτημα των εργαζομένων είναι η συνέχιση της εργασίας και των εργασιακών τους δικαιωμάτων.

Ο ίδιος επίσης συμμετέχει σε μια επιτροπή φορέων του εργατικού κέντρου που ζητάει να μη γκρεμιστεί το εργοστάσιο ζάχαρης και βάζει συνολικότερα ζητήματα ανατροπής της νέας ΚΑΠ. Αποκαλεί τον εαυτό του ρομαντικό και απορεί με τους περισσότερους συναδέλφους του και τους αγρότες που αδιαφορούν για το κλείσιμο της ζάχαρης και ενδιαφέρονται αποκλειστικά για τα αντισταθμιστικά οφέλη και το μοίρασμα της αποζημίωσης.

Το γκρέμισμα του εργοστασίου ζάχαρης εξαγγέλθηκε από τον ίδιο τον πρωθυπουργό στη διεθνή έκθεση Θεσσαλονίκης, σα να πρόκειται για ένα πολύ ευχάριστο και σημαντικό γεγονός. Ο ίδιος ήταν πολύ περήφανος και μίλησε για "μετατροπή του εργοστασίου", όπου "μόνο"! τα 2/3 θα γκρεμιστούν για να χτιστεί στη θέση του εργοστάσιο παραγωγής βιοαιθανόλης. Ωστόσο, όπως τόνισε ο κ. Παπανικολάου, "η βιοαιθανόλη είναι μια ιστορία η οποία για όλους θα είναι μια περιπέτεια, και μπορεί να υπάρχουν άνθρωποι ριψοκίνδυνοι και να τους αρέσει η περιπέτεια και η πορεία στο άγνωστο όμως εδώ δεν είναι έτσι τα πράγματα".

"Καμιά οικονομοτεχνική μελέτη δεν έχει γίνει για αυτή τη μετατροπή. Οι τεχνοκράτες της ΕΕ προτείνουν τα βιοκαύσιμα ως την οικολογική απάντηση στο πετρέλαιο, αλλά τα προβλήματα που δημιουργούνται είναι πολλά. Παραμένει μια μορφή μονοκαλλιέργειας, δεν επαρκεί να καλύψει τις ενεργειακές ανάγκες αν αυτές δεν αλλάξουν, το νέο εργοστάσιο είναι πιο ρυπογόνο από αυτό που υπάρχει σήμερα και δεν μπορεί να χτιστεί στη σημερινή θέση του εργοστασίου ζάχαρης, δίπλα στην πόλη. Επιπλέον όλα δείχνουν ότι οι πρώτες ύλες για να λειτουργήσει το νέο εργοστάσιο θα εισάγονται αφού το κόστος παραγωγής της πρώτης ύλης (τεύτλα) θα είναι και πάλι απαγορευτικό για τους αγρότες".

Συνεπώς το μόνο σίγουρο παραμένει το γκρέμισμα του μεγαλύτερου εργοστασίου στον πρωτογενή τομέα σε ολόκληρη τη Θεσσαλία. "Όλα τα άλλα είναι για να χρυσώσουν το χάπι, δεν μπορούν τόσο εύκολα να κοροϊδέψουν τον κόσμο, πρέπει να δίνουν συνέχεια την εντύπωση ότι υπάρχει μια προοπτική", τονίζει ο κ. Παπανικολάου και συνεχίζει:

"η ελληνική κυβέρνηση παραχώρησε το 51% της εθνικής ποσόστωσής της: από 317.000 τόνους θα έχουμε πλέον δικαίωμα να παράγουμε περίπου 150.000 τόνους κι αυτό έχει ως συνέπεια να κλείσουν δύο εργοστάσια, στη Λάρισα και τη Ξάνθη. Κανείς δε μας υποχρέωσε να παράγουμε λιγότερο από την εθνική ποσόστωση, άλλωστε η παραγωγή ζάχαρης στην Ελλάδα δεν είχε ποτέ εξαγωγικό χαρακτήρα και δεν μπορεί να χαρακτηριστεί "πλεονασματικό προϊόν" (όπως πχ το βαμβάκι). Από την ελληνική κυβέρνηση έχουν γίνει πολλά λάθη.

Αυτή η αναιτιολόγητη παραίτηση από το δικαίωμα στη παραγωγή ενός βασικού διατροφικού είδους έγινε γιατί δεν μπορούσε η ελληνική ζάχαρη να ανταγωνιστεί την πιο φτηνή ζάχαρη που έρχεται από χώρες όπως η Σερβία, η Τσεχία, η Πολωνία κλπ, ωστόσο αυτό είναι παράλογο και δεν αποτελεί με κανέναν τρόπο λύση του προβλήματος. Καταρχήν το εργοστάσιο της Λάρισας που κλείνει είναι το πλέον παραγωγικό και σύγχρονο, δίπλα σε μια τεράστια Θεσσαλική πεδιάδα. Επιπλέον μέχρι και φέτος αγοράστηκαν πανάκριβα μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας τα οποία θα πουληθούν για παλιοσίδερα εφόσον το εργοστάσιο γκρεμίζεται.

Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις και άλλων αγροτών στη Λάρισα φαίνεται τελικά ότι τα εργοστάσια αυτά θα κλείσουν, όχι γιατί είναι λιγότερο παραγωγικά αλλά γιατί βρίσκονται κοντά σε λιμάνι και θα μπορεί έτσι να γίνεται εισαγωγή πρώτης ύλης για την παραγωγή βιοκαυσίμων. Ενώ αντίθετα το εργοστάσιο στο Πλατύ δεν κλείνει γιατί βρίσκεται δίπλα στη Θεσσαλονίκη έχει περισσότερους εργαζόμενους και είναι κοντά σε ζώνη υψηλής ανεργίας (νομός Ημαθίας).

Ο ίδιος υπερασπίζεται το εργοστάσιο Λάρισας, αλλά τονίζει ότι δεν υπάρχει μια συνολική προοπτική, δεν υπάρχει κοινό σωματείο εργαζομένων, ούτε κοινό μέτωπο με τους αγρότες και το μέλλον είναι δύσκολο για το σύνολο των εργοστασίων ζάχαρης. Αν κλείσουν δύο εργοστάσια δεν πρόκειται η ελληνική ζάχαρη να γίνει πιο ανταγωνιστική, το αντίθετο μάλιστα θα συμβεί. Επίσης από τη στιγμή που μειώνεται, λόγω της διακοπής της επιδότησης, η τιμή των τεύτλων κατά 36% και η τελική τιμή της ζάχαρης κατά 39% για κανέναν αγρότη δεν είναι δυνατό να συνεχίσει την παραγωγή ούτε είναι δυνατό να συνεχίσουν τα εργοστάσια με αυτό το εργατικό κόστος. Εδώ πρόκειται για πολιτική απόφαση, τονίζει, αν μια κυβέρνηση θέλει να επενδύσει στη διατροφή θα πρέπει να προχωρήσει σε εθνική ενίσχυση της ζάχαρης, για να συνεχίσει να είναι βιώσιμη.

Σε ό,τι αφορά τη λεγόμενη αποζημίωση για τους αγρότες, ακόμα κι αν πάρουν το 50% της συνολικής αποζημίωσης, το μερίδιο που αντιστοιχεί στους αγρότες είναι πραγματικά εξευτελιστικό. Θα πάρουν από 500 μέχρι 1000 ευρώ στην καλύτερη περίπτωση (όχι το στρέμμα αλλά εφάπαξ) για να σταματήσουν οριστικά να καλλιεργούν τεύτλα, εκτός αν συνεχίσουν την παραγωγή χωρίς επιδότηση με τη μειωμένη κατά 36% τιμή.

Τέλος, καταλήγοντας, επισημαίνει ότι "η Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης δεν κόστισε ποτέ τίποτα στον έλληνα φορολογούμενο, ήταν μια βιώσιμη επιχείρηση, ακόμα και αν δεν έδινε ποτέ μεγάλα περιθώρια κέρδους".

Ίσως εδώ βρίσκεται όμως και η απάντηση πίσω από όλες αυτές τις πολιτικές επιλογές. Για το νέο εργοστάσιο βιοαιθανόλης φυσικά και δεν εμφανίζεται κανένας "στρατηγικός επενδυτής" αφού όλοι περιμένουν πρώτα να φτιαχτεί το νέο εργοστάσιο από το κράτος και στη συνέχεια να έρθουν αυτοί να ροκανίσουν τις κρατικές επιδοτήσεις, να "ξεπλύνουν" τα λεφτά των φορολογουμένων κατευθύνοντας την ελληνική οικονομία σε όλο και μεγαλύτερη εξάρτηση από τις πολυεθνικές και εδραιώνοντας την οικονομική δικτατορία μιας ελίτ "ιδιωτών" και στον τομέα της διατροφής. Ο μεγαλομέτοχος της ΕΒΖ είναι κατά 85% η Αγροτική Τράπεζα και είναι με δική της ευθύνη που κλείνουν τα εργοστάσια. Είναι μια πολιτική επιλογή του κράτους που χαρίζει τα αποθεματικά από τους κόπους των αγροτών στην ιδιωτική κερδοσκοπία.

Γιώργος Μεταξιώτης

Ε Κ Τ Ε Λ Ε Σ Η Σ Α Ν Τ Α Μ

Η εις θάνατον ανομία του δυτικού κόσμου

Η εκτέλεση του Σαντάμ Χουσεΐν δίχασε και δημιούργησε έντονο προβληματισμό γύρω από το θέμα της θανατικής ποινής και τη σχέση της με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Αξίζει τον θάνατο ένας άνθρωπος που έχει προκαλέσει τον θάνατο και τη δυστυχία τόσων χιλιάδων συνανθρώπων του;

Το πραγματικό ερώτημα όμως δεν είναι το αν αξίζει ή όχι τον θάνατο αλλά το ποιος έχει το δικαίωμα να κρίνει και να αποφασίσει κάτι τέτοιο. Ποιος έχει το δικαίωμα να αποφασίσει για τον θάνατο κάποιου, ανεξάρτητα από το τι είδους άνθρωπος ήταν; Η απάντηση είναι, ο ίδιος ο λαός, η ίδια η κοινωνία που δρα όμως ανατρεπτικά και όχι εκδικητικά. Δηλαδή μια κοινωνία καθοδηγούμενη από την ελευθερία.

Είμαστε κατά της θανατικής ποινής όσο επαίσχυντα κι αν ήταν τα εγκλήματα που διέπραξε το άτομο που κατηγορείται. Γιατί ως αντιεξουσιαστές και ως ελεύθεροι άνθρωποι κατακρίνουμε την ύπαρξη των φυλακών και δεν επιθυμούμε τη φυλάκιση κανενός, αμφισβητώντας το σωφρονιστικό έργο που υποτίθεται ότι αυτές επιτελούν, πόσο μάλλον δεν συμφωνούμε με την καταδίκη οποιουδήποτε ανθρώπου σε θάνατο, κρίνοντας την πράξη αυτή ως καθαρά εκδικητική. Η μόνη περίπτωση όπου θα στεκόμασταν σύμφωνοι με την θανατική καταδίκη είναι η περίπτωση εκείνη την οποία αποφασίζει και υλοποιεί ταυτόχρονα ο ίδιος ο λαός, η ίδια η κοινωνία, όπως σε μια επανάσταση.

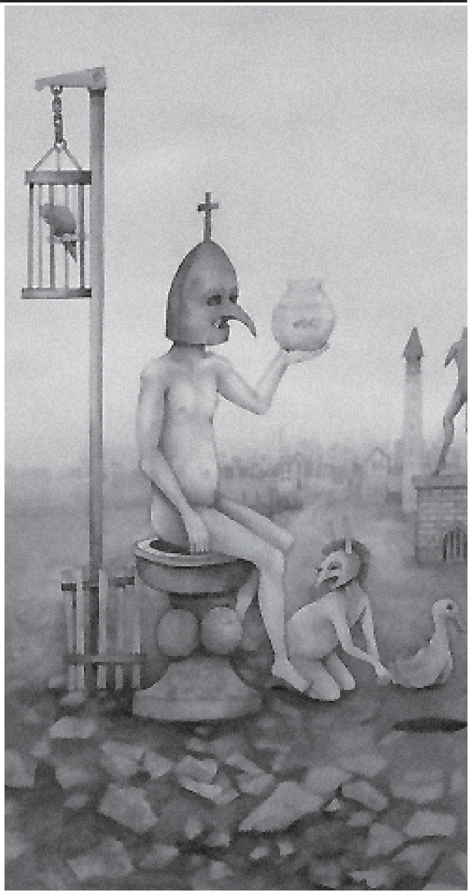
Κατά τη διάρκεια της θητείας του Σαντάμ Χουσεΐν ως προέδρου του Ιράκ (που ξεκίνησε το 1979) οι νόμοι που εφαρμόζονταν και οι ποινές που επιβάλλονταν καταδεικνύουν το φασιστικό και απάνθρωπο τρόπο διακυβέρνησής του. Ιδιαίτερη ήταν η σκληρότητα που επιδείκνυε στις γυναίκες με τις λεγόμενες "ποινές τιμής" καθώς και σε παιδιά μικρής ηλικίας. Με την κατηγορία της πορνείας, μεγάλος αριθμός γυναικών είχε εκτελεσθεί με δημόσιο αποκεφαλισμό μπροστά στα μάτια των συγγενών και των παιδιών τους. Τα κεφάλια τους, χάριν παραδειγματισμού, εκτίθονταν δημόσια δίπλα σε πινακίδες που έγραφαν "για την τιμή του Ιράκ". Εναντίον γυναικών είχε επιβληθεί πολλές φορές και η ποινή του βιασμού ως σωφρονιστικό μέσο, ενώ για κατηγορίες όπως η κλοπή, η διαφθορά και η λιποταξία η ποινή ήταν ο θάνατος και πολλές φορές ο ακρωτηριασμός.

Κατά τη διάρκεια της ηγεμονίας του Σαντάμ εμφανίσθηκαν τα λεγόμενα "Saddam's Cubs". Τα "Saddam's Cubs" ήταν μονάδες που στρατολογούσαν παιδιά από πέντε ετών και άνω, τα οποία αποσπούσαν δια της βίας από τις οικογένειές τους και τα ανάγκαζαν να περιέλθουν στην υπηρεσία του Σαντάμ. Τα παιδιά εκπαιδεύονταν κάτω από πολύ σκληρές συνθήκες και προορίζονταν για τον στρατό του Χουσεΐν, τους λεγόμενους "Fedayeen Saddam", οι οποίοι δρούσαν παρακρατικά και αναλάμβαναν δολοφονίες πολιτικών αντιπάλων καθώς και πολλών γυναικών κατηγορούμενων για πορνεία. Αν οι γονείς ή τα ίδια τα παιδιά αντιστέκονταν στις διαταγές τους, η ποινή ήταν ο θάνατος και η φυλάκιση αντίστοιχα.

Φοβούμενος την εξέγερση ή την αντίδραση του Ιρακινού λαού απέναντι στο ολοκληρωτικό καθεστώς που είχε επιβάλλει, ο Σαντάμ είχε πάρει τα κατάλληλα μέτρα ώστε να αφαιρέσει κάθε είδους ελευθερία και να στερήσει κάθε δυνατότητα αντίδρασης από τον λαό του Ιράκ. Οι δημόσιες συγκεντρώσεις απαγορεύονταν εκτός αν πραγματοποιούνταν για τη στήριξη της κυβέρνησης. Δικαίωμα ψήφου είχαν μόνο τα μέλη του κόμματος Μπαάθ (το κόμμα από το οποίο αναδείχθηκε ο Σαντάμ) που αποτελούσε μόλις το 8% του συνολικού πληθυσμού και εκτός αυτού οι ενέργειες των υπολοίπων κομμάτων ήταν περιορισμένες και άμεσα εξαρτώμενες από τον Σαντάμ. Η έξοδος οποιουδήποτε πολίτη από την χώρα απαγορευόταν αν δεν είχε την άδεια της κυβέρνησης ή μια ειδική visa, η απόκτηση της οποίας προϋπέθετε μεγάλη οικονομική ευχέρεια. Οι γυναίκες δεν επιτρεπόταν να φύγουν από τη χώρα αν δεν είχαν την συγκατάθεση των συζύγων τους.

Θέλοντας να διασφαλίσει την κυριαρχία του πάνω στην πλειοψηφία του κουρδικού λαού που κατοικούσε στο βόρειο τμήμα του Ιράκ, προέβη πολλές φορές σε αιματηρές στρατιωτικές ενέργειες, με σφοδρότερες εκείνες του 1988 κατά τις οποίες έκανε χρήση χημικών όπλων προκαλώντας τον θάνατο περίπου πενήντα χιλιάδων Κούρδων και τη μόλυνση ή τον τραυματισμό δέκα χιλιάδων ακόμα. Στις ενέργειες αυτές υπολογίζεται ότι καταστράφηκαν περίπου δύο χιλιάδες χωριά. Όταν έχασε τον έλεγχο του Κουβέιτ το 1991, προσπαθώντας να καταστείλει τις εξεγέρσεις των Κούρδων από τα βόρεια και των Σιιτών από τα νότια, προκάλεσε τον θάνατο περίπου εκατό χιλιάδων Κούρδων και εξήντα χιλιάδων Σιιτών. Μετά από την αμερικάνική εισβολή στο Ιράκ, ανακαλύφθηκαν εκατοντάδες μαζικοί τάφοι και οι νεκροί από τις στρατιωτικές του ενέργειες υπολογίζονται σε εκατοντάδες χιλιάδες.

Παρ' όλες τις παραπάνω, κι όχι μόνο, εγκληματικές του πράξεις καμιά διεφθαρμένη αστική δημοκρατία δεν έχει το δικαίωμα να αποφασίσει για το θάνατο του Χουσεΐν. Εναντιωνόμαστε λοιπόν στη θανατική ποινή που επιβάλλεται από οποιαδήποτε καθεστωτική εξουσία. Αντίθετα θεωρούμε πολύ πιο δίκαιο τον θάνατο οποιουδήποτε δικτάτορα ή βασανιστή από τον ίδιο τον λαό που έπεσε θύμα των αυταρχικών του ορέξεων, παρά την νόμιμη φυλάκισή του από οποιονδήποτε εξουσιαστικό "δημοκρατικό" δικαστικό μηχανισμό. Γιατί

ο πολιτισμός της σύγχρονης ειρήνης συντηρεί και δεν μάχεται τον πόλεμο, αρνούμαστε λοιπόν ό,τι η ειρήνη επιβάλλει και μαχόμαστε ό,τι ο πόλεμος προβάλλει.

Είμαι αντίθετος στην εκτέλεση του Σαντάμ Χουσεΐν με τον τρόπο αυτό. Δεν θα με πείραζε όμως καθόλου να τον αντικρύσω νεκρό από τα χέρια του εξεγερμένου Ιρακινού λαού, ως εκφραστή και εκτελεστή της λαϊκής βούλησης. Μιας λαϊκής βούλησης που θα αντικαθιστούσε επάξια τους νόμους και τα δικαστήρια και θα καταδείκνυε την σαθρότητα που κρύβεται μέσα στις έννοιες της νομιμότητας και της δικαιοσύνης. Έννοιες που έχουν αναχθεί σε σύμβολα τυφλής θρησκευτικής λατρείας στο φαντασιακό του αστικού πολιτισμού.

Δρακωνάκης Αντώνης

Μ Ε Τ Α Ν Α Σ Τ Ε Σ :

Η εκμάθηση της γλώσσας ως ομηρία

Η επικαιρότητα φέρνει στο φως αρκετά θέματα προς συζήτηση, τα οποία δεν μπορούν να μην συνδέονται μεταξύ τους. Όχι τυχαία σε αυτή τη περίοδο η επίθεση του κράτους και των οργάνων του κατευθύνεται ενάντια σε όλα τα λαϊκά στρώματα, τη νεολαία, τους αγρότες και εργαζόμενους χωρίς να αφήσει εκτός και εμάς τους μετανάστες, επειδή ο μετανάστης στη χώρα αυτή είναι και εργαζόμενος και φοιτητής και αγρότης.

Πιο δύσκολη γίνεται η κατάσταση που ζούμε εμείς οι μετανάστες όταν δεχόμαστε μια άλλη επίθεση ακόμα χειρότερη, την εθνικο-φασιστική επίθεση, και αυτή τη φορά από το ίδιο το κράτος. Συγκεκριμένα, το εκπαιδευτικό πρόγραμμα "Εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας ως δεύτερης σε εργαζόμενους μετανάστες" έχει σχεδιαστεί και εποπτεύεται από τη Γενική Γραμματεία Εκπαίδευσης Ενηλίκων του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και υλοποιείται αποκλειστικά από το Ινστιτούτο Δια Βίου Εκπαίδευσης Ενήλικων.

Η υλοποίηση του προγράμματος από το παραπάνω ινστιτούτο γνωρίζουμε πως δεν είναι καθόλου τυχαία καθώς αποτελεί προσπάθεια για δημιουργία ιδιωτικών σχολών από την ίδια τη ΓΣΣΕ ενώ κατέχει το μονοπώλιο για την εκπαίδευση των μεταναστών, άρα και την άνεση στο να τους ελέγχει.

Το θέμα που μας απασχολεί ιδιαίτερα αυτή τη στιγμή είναι η έντονη εθνικιστική πολιτική της κυβέρνησης απέναντί μας. Δεν μπορεί όμως να γίνει και αλλιώς, εφόσον το συγκεκριμένο Υπουργείο ονομάζεται Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Αυτό το πρόγραμμα απευθύνεται:
1.Στους εργαζόμενους μετανάστες ανεξαρτήτως εθνικότητας.
2.Σε συζύγους Ελλήνων υπηκόων.
3.Σε υπηκόους τρίτων χωρών που επιθυμούν να αποκτήσουν την ιδιότητα του επιμακρόν διαμένοντος στην Ελλάδα.

Η πρώτη εντύπωση είναι ότι έχουμε μπροστά μας ένα πρόγραμμα πολύ σωστά δομημένο από το ΥΠ.Ε.Π.Θ, αν όμως δώσουμε τη προσοχή μας στο δεύτερο έντυπο που ακολουθεί, στο οποίο αναφέρονται οι Προδιαγραφές για Εγγραφή Μεταναστών στο Πρόγραμμα, θα πάρουμε τη σωστή γεύση του εθνικισμού που μας είχε λείψει. Στις προδιαγραφές όπως συνήθως ζητουνται: α)άδεια παραμονής, β)ένσημα της τελευταίας περιόδου ή βεβαίωση από εργοδότη και παρακάτω υπογραμμίζεται: **Αν δεν εργάζονται αυτή τη περίοδο, να μην είναι άνεργοι πάνω από τρεις μήνες (αυτό να αποδεικνύεται). Και τέλος: Αυτοί που έχουν παντρευτεί με Έλληνα / Ελληνίδα δεν μας ενδιαφέρει αν εργάζονται ή όχι**

Φαίνεται ξεκάθαρα λοιπόν ποιοι θα είναι αυτοί οι μετανάστες που θα αποκτήσουν την ιδιότητα του επί μακρόν διαμένοντος, και σαν αποτέλεσμα θα έχουν δικαίωμα ψήφου στις επόμενες τοπικές εκλογές. Το συγκεκριμένο πρόγραμμα του Υπουργείου μιλάει από μόνο του και είναι περιττό να το αναλύουμε.

Συνεχίζουμε να βιώνουμε αυτή τη κατάσταση εδώ και 17 χρόνια, ενώ η υπομονή μας τελειώνει και η αντίσταση των μεταναστων εργατών αυξάνεται μέρα με τη μέρα ενάντια στη μεταναστευτική και όχι μόνο πολιτική της κυβέρνησης.

Γκεντι Γκουρι
Φορουμ Μεταναστων Θεσσαλονικης

φάκελος / Ολοκληρωτικός έλεγχος & καταστολή: Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο

Ο συλλογικός φόβος ως συστημική προτεταιότητα

Αναμφίβολα ζούμε στη μετεξέλιξη της αστικής δημοκρατίας προς ένα διεθνοποιημένο καθεστώς διαχείρισης του συλλογικού φόβου. Η ανασφάλεια ως ιδεολογικός μηχανισμός αναπαράγεται ως νεοταξική κοινωνικο-οικονομική πολιτική, με τον πόλεμο και την καταστολή να φέρονται ως οι μόνες δυνατές στρατηγικές πρόληψης για τη διατήρηση της έννομης τάξης η οποία υπάρχει μόνο ως επίφαση στο δημόσιο φαίνεσθαι της εξουσιαστικής πρακτικής. Η αλήθεια είναι ότι το σύστημα πλέον ενδιαφέρεται μόνο για την ψευδή ευημερία των εγκλωβισμένων υπηκόων του.

Στην πραγματικότητα, η συστημική προκατάληψη και οι διακρίσεις σε βάρος των πληθυσμών που αντιστέκονται ή βρίσκονται στο περιθώριο της κοινωνίας και της αγοράς εργασίας, συνοδεύονται με πρωτοβουλίες για την απομάκρυνσή τους από το κοινωνικό γίγνεσθαι, την απόκρυψη της ενόχλησης και της αμηχανίας που προκαλούν στα ευκατάστατα μέλη του κοινωνικού σώματος και τον διαχωρισμό τους από τους ενταγμένους, τους "παραγωγικούς" και τους "νομοταγείς" πολίτες.

Η παγκοσμιοποιημένη συνείδηση του σύγχρονου κόσμου καθίσταται συνώνυμη της υπακοής σε ατομικό και της υποταγής σε συλλογικό επίπεδο. Ο καθωσπρεπισμός και η νομιμότητα οπλίζουν την αντιφατικότητα ενός συστήματος χωρίς κοινωνικό περιεχόμενο που επιβιώνει λόγω κεκτημένης ταχύτητας, ενάντια στον χώρο, τον χρόνο και τον άνθρωπο ως πραγματικό υποκείμενο. Η ενίσχυση του ελέγχου και των ανισοτήτων θέτουν υπό αμφισβήτηση την ανάγκη για κοινωνική δικαιοσύνη και προσβάλλουν κατάφωρα τα δικαιώματα του ανθρώπου.

Το οπλοστάσιο των εθνικών κρατών και των ενώσεών τους περιλαμβάνει την αστυνόμευση της μηδενικής ανοχής και την ανάπτυξη αστικών φυλακτικών συμπλεγμάτων με την πρόβλεψη και χρήση ποικίλων μορφών παρακολούθησης, σύλληψης, κράτησης και εγκλεισμού που διατάσσονται και ελέγχονται άλλοτε από διοικητικές και άλλοτε από δικαστικές αρχές. Το υπάρχον ποινικό σύστημα παρακάμπτεται για την αντιμετώπιση του εσωτερικού εχθρού (βλέπε φοιτητή, άνεργου, μετανάστη, αντιεξουσιαστή κ.λπ.) και στο πλαίσιο αυτό η έννοια των νομικών εγγυήσεων, που αναδείχθηκε ως φραγμός στις αυθαιρεσίες του αναμορφωτικού ιδεώδους, καθίσταται κενή περιεχομένου και υποκαθίσταται από τον έλεγχο, τον αυταρχισμό, τη βία και τη δυνητική αυθαιρεσία των κρατούντων.

Η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης προϋποθέτει και συνεπάγεται την καταστολή και τον έλεγχο ως θεσμό και ως οργάνωση. Ο έλεγχος ως πολιτική πρόληψης δεν νοείται χωρίς προσβολή δικαιωμάτων, αφού αυτή είναι η ουσία της. Από αυτήν την άποψη κάθε περιορισμός της στερεί μέρος του περιεχομένου της και την αποδυναμώνει. Αυτό είναι και το επιτακτικό ζητούμενο στο οποίο επιχειρείται η ενίσχυση της σύγχρονης αστικής δημοκρατίας. Εκδήλωση αυτής της μεταβολής είναι η επιβολή ειδικού περιοριστικού καθεστώτος κράτησης και η διαμόρφωση χώρων μείζονος ασφαλείας.

Διαχρονικά οι θεσμοί κράτησης και εγκλεισμού εξυπηρετούν μόνο τον κυρίαρχο μηχανισμό, με την έννοια της κάλυψης των αναγκών του. Υπό αυτό το πρίσμα, δεν αμφισβητούμε μόνο πολιτικά τη νομιμοποίηση των θεσμών, αλλά θέτουμε και ως επιτακτικό αίτημα να καταργηθούν προς όφελος μιας εκ διαμέτρου κοινωνικής οργάνωσης.

Η σύγχρονη "δημοκρατία" αποδεικνύεται καθημερινά ως ένα πολιτικό περιβάλλον εχθρικό για τα δικαιώματα των ανθρώπων που εισέρχονται πλέον καταναγκαστικά και υποχρεωτικά σ' αυτό. Είναι ένα περιβάλλον που εύκολα στερεί και δύσκολα παρέχει. Με την άσκηση τυπικών και άτυπων ελέγχων και διακριτικής ή και εντατικής επίβλεψης των πολιτών, με τη διαρκή απειλή της επιδείνωσης της θέσης τους, με την πιθανή στέρηση κοινωνικών κεκτημένων τα οποία προβάλλονται από το καθεστώς ως "ευεργετήματα" ή "οικειοθελείς παροχές" τα οποία μπορούν ανά πάσα στιγμή να καταργηθούν. Η ομαλότητα και η λειτουργική ευρυθμία του συστήματος γίνεται αυτοσκοπός. Το ζητούμενο δεν είναι να δημιουργήσουμε κοινωνίες ελέγχου ως πρότυπα, αλλά να αναζητήσουμε απάντηση στο ερώτημα πώς μπορούμε να αποκόψουμε τον εξουσιαστικό ομφάλιο λώρο που τις συνδέει με τις προβληματικές όψεις της σύγχρονης κοινωνικής ζωής και να ζήσουμε χωρίς αυτές. Η απάντηση βρίσκεται πάντα εκτός του συστήματος.

Αργύρης Αργυριάδης

φάκελος / Ολοκληρωτικός έλεγχος & καταστολή: Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο

Κοινωνικός ολοκληρωτισμός

Το επιτελικό ολοκληρωτικό κράτος στην εποχή της Νέας Τάξης, της συνταγματικής αναθεώρησης, της επέλασης της αγοράς και της εντεινόμενης κρατικής τρομοκρατίας. Μοναδική διέξοδος η αυτοοργανωμένη εργατική και κοινωνική αντίσταση και αντεπίθεση.

Πίσω από το παραβάν... επικυριαρχία κι εξουσία

Στην εποχή της Νέας Τάξης και του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού αποδεικνύεται περίτρανα ότι το κράτος δεν είναι μια ουδέτερη δομή, δεν εκπροσωπεί απλά τα συμφέροντα των αστών -μεγάλων ή μικρών- δεν είναι μόνο ο υπηρέτης ή το εργαλείο της μιας μόνο τάξης που αντιτίθεται σε μια άλλη, αλλά ουσιαστικά η δομή και η δραστηριότητά του συνίστανται στο να παρέχει τις απαραίτητες εγγυήσεις προκειμένου να ρυθμιστούν θεσμικά οι ειδικές εξουσιαστικές ταξικές σχέσεις του συνόλου της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Ο ταξικός χαρακτήρας του κράτους δεν βρίσκεται μόνο σε μια σχέση συνάφειας ή υποταγής του κράτους, σαν εξωτερικού μηχανισμού, σε διαπλεκόμενα κέντρα εξουσίας αλλά και στο γεγονός πως στο κράτος, οι ολιγάρχες μανδαρίνοι και οι απαιτήσεις για νομιμοποίηση ή ικανοποίηση πολιτικών ή οικονομικών διευκολύνσεων βρίσκουν τον χώρο μεσολάβησης.
Μ' αυτή την έννοια αποτελεί όχι μόνο το εργαλείο υπεράσπισης και αναπαραγωγής των καπιταλιστικών δομών και συμφερόντων, αλλά και αναπαραγωγής της ιεραρχικής διαίρεσης της κοινωνικής εργασίας, καθώς και του συνόλου των εξουσιαστικών / ιεραρχικών δομών (κοινωνικών, πολιτικών, νομικών, πολιτιστικών κ.λπ.)

Αυτή όμως η βασική λειτουργία του κράτους διευρύνεται με την επικράτηση των νεοταξικών δογμάτων της μηδενικής ανοχής και του εξτρεμιστικού νεοφιλελεύθερου-νεοσυντηρητικού μοντέλου ανάπτυξης των εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών σχέσεων, το οδηγεί στην λειτουργική άρση και αυτής ακόμα της αστικής δημοκρατίας, στην καταστρατήγηση θεμελιωδών κοινωνικών, πολιτικών, εργασιακών δικαιωμάτων και ελευθεριών, στην αύξηση των αρμοδιοτήτων και της ισχύος της εκτελεστικής εξουσίας, την απαξίωση κάθε μορφής ελέγχου της πολιτικής ζωής από το λαό και στην ανάθεσή του στα επιτελικά ολοκληρωτικά κέντρα πολιτικής και οικονομικής εξουσίας των κεφαλαιοκρατών, τεχνοκρατών, γραφειοκρατών, που η πολιτική τους ευθυγραμμίζεται με το δόγμα της παγκόσμιας Νέας Τάξης και των νεοϊμπεριαλιστικών αξιών. Το κράτος γίνεται το απόλυτο κέντρο των μηχανισμών κυριαρχίας κι εξουσίας που αναλαμβάνει τον ολοκληρωτικό έλεγχο της κοινωνικοπολιτικής και οικονομικής ζωής..
Στη βάση αυτή, το κράτος επαναοριοθετεί τη σύγκρουση σε νέα βάση, υψώνοντας τα νέα τείχη του πολεμικού / "αντιτρομοκρατικού" καπιταλισμού, για να ελέγξει τους κοινωνικοπολιτικούς και εργατικούς αγώνες των σύγχρονων κοινωνικών και εργατικών αναγκών που έρχονται σε ανοιχτή ρήξη μαζί του και ξεφεύγουν από τη δράση του. Μ' αυτή την έννοια, η ταυτότητα του εχθρού της αστικής δημοκρατίας γενικεύεται και επεκτείνεται στην ίδια την κοινωνία: στους εργαζόμενους διαδηλωτές, στους φοιτητές, στους απεργούς, στους κοινωνικά αποκλεισμένους, στους μετανάστες.

Κοινωνικός εχθρός πλέον είναι εκείνος που δεν αποδέχεται τη νέα συναίνεση της εξουσίας και δεν αναγνωρίζει τους κανόνες του "κοινωνικού συμβολαίου της τάξης και της ασφάλειας" του καθεστώτος.

Η απροσχημάτιστη κατάργηση δικαιωμάτων που είχαν κατακτηθεί με αίμα και θυσίες, η υπόθεση των υποκλοπών, η συνεχής και εντεινόμενη αστυνομοκρατία στις γειτονιές, το απρόκλητο χτύπημα διαδηλώσεων από τους πραίτορες, η απαγωγή των πακιστανών μεταναστών, οι προληπτικές συλλήψεις διαδηλωτών, οι παρακολουθήσεις, είναι το αποτέλεσμα αυτής της επιτελικής διεύρυνσης του κράτους. Εκτός από την κατάργηση των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την εμπορευματοποίηση της υγείας, της παιδείας, την κατάργηση του οκτάωρου, ο μεγάλος στόχος είναι να φιμωθεί η αμφισβήτηση και η αντίσταση, να ποινικοποιηθούν οι εργατικοί, κοινωνικοί και νεολαιίστικοι αγώνες και να μπουν στον γύψο οι αντικαπιταλιστικοί αντισυστημικοί ανατρεπτικοί αγώνες.

Στα θεμέλια του Πολυδώρειου δόγματος της "μηδενικής ανοχής" και της "ασφάλειας" χτίζεται σταθερά το νεοταξικό ολοκληρωτικό κράτος του Μεγάλου Αδελφού που επιβάλλει τον φόβο και τον τρόμο στον λαό.

Σήμερα που το λεγόμενο "κράτος πρόνοιας" μεταβλήθηκε από υπερασπιστής των καπιταλιστικών συμφερόντων των παλιών αφεντικών και ρυθμιστής της ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας στο αγοραίο "ευέλικτο" επιτελικό κράτος με την επικράτηση της ελεύθερης αγοράς, την υπερεκμετάλλευση της εργατικής δύναμης, τον ιεραρχικό υπερσυγκεντρωτισμό των εκτελεστικών του εξουσιών και τη διεύρυνση της κρατικής τρομοκρατίας στους αντιπάλους της Νέας Τάξης, η πάλη ενάντια στον ολοκληρωτικό χαρακτήρα του, στον αστικοδημοκρατισμό και συνολικά στην εξουσία είναι επίκαιρη όσο ποτέ άλλοτε.

Όμως η πάλη αυτή πρέπει να επικεντρώνεται και ενάντια στην καθεστωτική αριστερά που τοποθετεί το κράτος στο βάθρο του ανώτατου αγαθού, ταυτίζοντάς το με το δημόσιο, η ύπαρξη του οποίου αποτελεί τη μοναδική εγγύηση για την ανάπτυξη και την πραγματοποίηση των εργασιακών, κοινωνικών, ατομικών δικαιωμάτων της εργαζόμενης πλειοψηφίας και των αποκλεισμένων, οι ελευθερίες των οποίων είναι υπαρκτές και πραγματικές μόνο και εφ' όσον είναι ελευθερίες που προσφέρει το ίδιο το κράτος... Το σύνολο της καθεστωτικής αριστεράς ταυτίζει το κράτος με την κοινωνία, το κρατικό πανεπιστήμιο με το δημόσιο, τους κρατικούς (δημόσιους κατ' επίφασιν) οργανισμούς με τους κοινωφελείς δημόσιους κοινωνικούς οργανισμούς... Αλλά και οι "επαναθεμελιωμένες" θεωρήσεις των περισσότερων τμημάτων του "νέου" αγωνιστικού "εξελικτικισμού" μηρυκάζουν ασύστολα την παραπάνω λογική της πληθυντικής αριστεράς, όπως άλλωστε και το σύνολο της εξωκοινοβουλευτικής ριζοσπαστικής αριστεράς, κινούνται ενσωματωμένα εντός των ορίων της καθεστωτικής νομιμότητας και αποδέχονται την κυριαρχία της με τη μορφή άνευρων, άοσμων πολιτικών προγραμμάτων που εξακολουθούν να θέτουν ως κυρίαρχο ζήτημα αυτό του "δημοκρατικού προβλήματος".

Το ζήτημα ωστόσο δεν εντοπίζεται στο "δημοκρατικό πρόβλημα" και στις αστικές ελευθερίες, που έτσι κι αλλιώς συνεχώς περιορίζονται, αλλά στην ύπαρξη της κυριαρχίας και εξουσίας του συστήματος της αστικής δημοκρατίας... και άρα ανατροπής του. Στρατηγικό χαρακτηριστικό μιας πραγματικής ανατρεπτικής πολιτικής είναι η αυτοδιευθυνόμενη λαϊκή θέληση κι όχι μια άλλη απεχθής εξουσία σοβιετικού ή άλλου τύπου...

Συνταγματική αναθεώρηση αγοράς, τάξης και ασφάλειας

Ο "σύγχρονος" ολοκληρωτισμός του αγοραίου κρατισμού χαρακτηρίζεται από μια έντονη τάση για τη δημιουργία ενός νέου συνολικού θεσμικού καθεστωτικού πλαισίου, που θα κάνει δυνατή την επιβίωσή του "επανιδρύοντας" και "αποκεντρώνοντας" το κράτος και που θα νομιμοποιεί το σύνολο των καπιταλιστικών και εξουσιαστικών μετασχηματισμών της τελευταίας 30ετίας σε νέα βάση (ανταγωνιστικότητα, ευέλικτες εργασιακές σχέσεις, ιδιωτικοποιήσεις, επικυριαρχία στα Βαλκάνια, κερδοφορία του κεφαλαίου, αποκεντρωμένο τοπικό κράτος, "αντιτρομοκρατική" σταυροφορία). Η πρώτη βασική του επιλογή για τον παραπάνω σκοπό είναι αυτή της αναθεώρησης τροχιοδεικτικών άρθρων του Συντάγματος. Δηλαδή αναθεώρηση άρθρων του θεμελιώδη νόμου του κράτους, που ρυθμίζει το ιδεολογικοπολιτικό περιεχόμενο, την οργάνωση και την άσκηση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας και που αποτυπώνει τους συσχετισμούς του κοινωνικού και ταξικού πολέμου που διεξάγεται σε κοινωνικό, εργασιακό και νεολαιίστικο επίπεδο.

Στη βάση αυτή, η επιχειρούμενη αναθεώρηση του Συντάγματος που προωθείται από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ εντάσσεται σε μια χρόνια εξελισσόμενη καμπάνια της εξουσίας, που αποσκοπεί στην ακόμα μεγαλύτερη θωράκιση των κρατικών μηχανισμών και των καπιταλιστικών εκμεταλλευτικών σχέσεων, αλλά ταυτόχρονα και στην ολοκληρωτική επίθεση στα εργασιακά, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα.

Δηλαδή το καθεστώς της τάξης, της ασφάλειας, και της αγοράς θα διασφαλίζει τα νώτα του εκ των προτέρων από τον εσωτερικό εχθρό του (φοιτητές, εργαζόμενους, μαθητές, νεολαία, μετανάστες) για το σύνολο των εκτελεστικών νόμων και διαταγμάτων σε όλους τους τομείς, με βάση το εξτρεμιστικό νεοφιλελεύθερο-νεοσυντηρητικό μοντέλο ανάπτυξης του καπιταλισμού. Θα επιβάλει δια πυρός και σιδήρου τη νομιμοποίηση και εφαρμογή των εκτελεστικών νόμων και διαταγμάτων, καθώς και αυτών που θα γίνουν, ανεξάρτητα από τους κοινωνικούς συσχετισμούς

φάκελος / Ολοκληρωτικός έλεγχος & καταστολή: Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο

του νεοταξικού κράτους

δύναμης και της λαϊκής δυσαρέσκειας και κατακραυγής.

Το πρώτο γενικό σκεπτικό της αναθεώρησης αφορά στην εκχώρηση αρμοδιοτήτων σε ιδιώτες (κεφάλαιο) στους νευραλγικούς τομείς της παιδείας (ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ) και του δασικού πλούτου και στην επέκταση της μερικής απασχόλησης στο "δημόσιο". Η κατάργηση του όποιου δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, η μετατροπή της γνώσης σε εμπόρευμα και η υποταγή συνολικά της κρατικής εκπαίδευσης στους νόμους της αγοράς, ο αποχαρακτηρισμός 42 εκατομ. δασικών εκτάσεων προς όφελος του κατασκευαστικού κεφαλαίου, η κατάργηση της μονιμότητας των Δ.Υ. με την επέκταση της ελαστικής εργασίας στο "δημόσιο" δημιουργούν ένα αντεργατικό και αντικοινωνικό γκρίζο σκηνικό προσαρμοσμένο στο περιβάλλον του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Το δεύτερο γενικό σκεπτικό της αναθεώρησης, μαζί με το υπάρχων νομικό οπλοστάσιο (βλ. ευρωτρομονόμοι, ευρωεντάλματα, πρόσφατη συμφωνία "Προυμ"/ Σέγκεν 3), αφορά την προσπάθεια του καθεστώτος να ρυθμίζει απόλυτα, να επεμβαίνει στην επιλογή και το περιεχόμενο που εκφράζουν αντιστεκόμενες δυνάμεις των οποίων χώρος δράσης είναι η κοινωνία, να διευρύνει τον έλεγχο-καταστολή-ποινικοποίηση των εργατικών και κοινωνικών αγώνων και να νομιμοποιεί, χωρίς αντιδράσεις, τη συμμετοχή του στις σταυροφορίες της Νέας Τάξης, δια μέσου των αποφάσεων της Ε.Ε. αλλά και του ΝΑΤΟ. Στη βάση αυτή, η μεταφορά στο εσωτερικό αστικό δίκαιο των αποφάσεων της Ε.Ε. με απλές πλειοψηφίες εκεί αποσκοπεί.

Στην ίδια κατεύθυνση η ίδρυση ενός δοτού Συνταγματικού Δικαστηρίου, εκτός του ότι θα λειτουργεί ολοκληρωτικά και θα έχει δικαιοδοσία επί παντός επιστητού, θα είναι υπεράνω των πλαισίων και των λειτουργιών ακόμα και της αστικής δημοκρατίας, θα αποτελεί τον καλύτερο εγγυητή και θεματοφύλακα του καθεστώτος με τις αρχές και τις αξίες του ευρωσυντάγματος και θα επιταχύνει τη διαδικασία εφαρμογής των αντεργατικών, "αντιτρομοκρατικών" και αντικοινωνικών πολιτικών της Ε.Ε. ενάντια στον εσωτερικό εχθρό.

Συνολικά η συνταγματική αναθεώρηση, εντάσσεται στα πλαίσια της λεγόμενης "επανίδρυσης" του κράτους, εναρμονίζεται απόλυτα με τις αξίες του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και της νεοϊμπεριαλιστικής ιερής συμμαχίας των ΗΠΑ., αποσκοπεί στην ενίσχυση και διεύρυνση της ολοκληρωτικής κυριαρχίας και εξουσίας των αφεντικών, στην ακόμα μεγαλύτερη αλλαγή των συσχετισμών υπέρ του κράτους και του κεφαλαίου, παραμερίζοντας τις παραδοσιακές μεθόδους εξουσίας της αστικής δημοκρατίας.

Οι ιδιωτικοποιήσεις κοινωφελών οργανισμών, οι απροκάλυπτες πριμοδοτήσεις του κεφαλαίου, οι προληπτικές συλλήψεις διαδηλωτών, οι φρονηματικού τύπου διώξεις και φυλακίσεις αγωνιστών, η ανεξέλεγκτη δράση των ταγΜΑΤασφαλιστών, οι τρομοκάμερες και οι παρακολουθήσεις, οι απαγωγές και οι βασανισμοί "υπόπτων" από την CIA, ο πολλαπλασιασμός των γκέτο μεταναστών θα αποτελούν ένα μικρό επεισόδιο στη νέα στρατηγική της εξουσίας. Μιας στρατηγικής κολαστηρίων, πόνων, αποκλεισμών, βασανιστηρίων, υπερεκμετάλλευσης και καταπίεσης, που μυρίζει ανθρώπινο αίμα, που οι αντίπαλοί της στέλνονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης τύπου Γκουαντάναμο και στις φυλακές τύπου Αμπού Γκράιμπ και όποιος θεωρείται "ύποπτος" απαγάγεται, βασανίζεται και ανακρίνεται στις ιπτάμενες φυλακές της CIA.

Ζητήματα προκλήσεων και ανατρεπτικών διεξόδων

Η επαναεμφάνιση στο προσκήνιο των φοιτητών αλλά και των συμβασιούχων, που διεκδικούν με μορφές πάλης από το μέλλον (μαζική αντιβία, καθιστικές διαμαρτυρίες, λειτουργικές καταλήψεις) τα δικαιώματά τους, αποτελεί σημάδι ελπίδας και για το ξανα-ξέσπασμα, μετά τη μεγαλειώδη απεργία των δασκάλων, νέων συντονισμένων εργατικών και κοινωνικών αγώνων που θα μπορούν με πολιτικά μέσα να εκβιάζουν τους κρατούντες και να αποσπούν νίκες μακράς πνοής. Με απαιτήσεις τέτοιες, που δεν θα μπορούν να ικανοποιηθούν με τη μεσολάβηση της κρατικής εξουσίας παρά μόνο στους δρόμους της σύγκρουσης και της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης. Κομβικό σημείο αναφοράς αποτελεί η πρώτη νικηφόρα σύγκρουση του φοιτητικού κινήματος που είχε ως αποτέλεσμα τελικά τη μη αναθεώρηση του άρθρου 16. Εν όψη όμως της επαναφοράς του νόμου πλαισίου από την κυβέρνηση, που ανοίγει το δρόμο στην επιχειρηματικοποίηση του κρατικού πανεπιστημίου, η σύγκρουση πρέπει να ενταθεί και να συνεχιστεί, αποκτώντας περιεχόμενο που θα αμφισβητεί συνολικά την οργάνωση και τις προοπτικές που δίνει η κρατική εκπαίδευση.

Είναι φανερό ότι μπροστά στη νέα ριζοσπαστικοποίηση του φ.κ. κυβέρνηση, αντιπολίτευση, καθεστωτική αριστερά, κρατικά συνδικάτα, ΜΜΕ, εισαγγελικές και δικαστικές αρχές έχουν επιδοθεί μεταξύ τους σ' έναν αγώνα δρόμου για να λοιδορήσουν τις νέες πολιτικές μορφές αντίστασης και πάλης των φοιτητών και των κοινωνικά δρώντων και να καταργήσουν το πανεπιστημιακό άσυλο. Αξιώνουν το μονοπώλιο της πολιτικής και επικοινωνιακής μεσολάβησης, σαν κυρίαρχες μορφές μεταβίβασης και επιβολής της μαύρης προπαγάνδας τους, των αποφάσεών τους και των πολιτικών προγραμμάτων τους, προκειμένου να εκτρέψουν, να ποινικοποιήσουν, να συκοφαντήσουν και εν τέλει να περιθωριοποιήσουν νέες συλλογικές πρακτικές που αμφισβητούν την πολιτική τους, την εξουσία τους και συνολικά το καθεστώς τους.

Μπροστά στα νέα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί, ακόμα και τμήματα της λεγόμενης "νέας" εργατικής ριζοσπαστικής αριστεράς προβαίνουν σε δηλώσεις νομιμοφροσύνης και απολογούνται απέναντι στην εξουσία για να αποδείξουν ότι η πολιτική τους κινείται στα εντός της νομιμότητας όρια που το σύστημα θέτει, μηρυκάζοντας την αντικαπιταλιστική πάλη που πάει... ελεγχόμενο περίπατο αναψυχής στους δρόμους της Αθήνας. Υπενθυμίζουμε ότι η αστική παράδοση της κοινωνιολογίας και των πολιτικών επιστημών συνέδεε πάντοτε την εμφάνιση της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης με μια κατάσταση κρίσης του συστήματος, σε κάποιο σημείο του. Η ανάπτυξη της συλλογικής δράσης παρουσιάζεται σα μια παθογένεια του κοινωνικού συστήματος. Η γενική αυτή προσέγγιση συναντούμε σε πολλές πρόσφατες ερμηνείες όχι μόνο, όπως είναι φυσικό, στις εσπευσμένες διαγνώσεις του καθεστώτος και των αργυρώνητων δημοσιογράφων, αλλά και στις πιο πρόσφατες επίσης αναλύσεις της καθεστωτικής και μεγάλων τμημάτων της λεγόμενης ριζοσπαστικής αριστεράς. Η υποβάθμιση και ο περιορισμός του φαινομένου στο επίπεδο του "περιθωριακού" αρνείται ολόκληρη τη συγκρουσιακή ανατρεπτική σημασία των συλλογικών διαδικασιών δράσης. Αρνείται στην ουσία την αυτοοργάνωση, την αυτενέργεια και την αυτοδιεύθυνση των αγώνων, καθώς και των μορφών πάλης των ίδιων των φοιτητών, των εργαζομένων και των κοινωνικά δρώντων.

Προσπάθεια της αντικαθεστωτικής αντιεξουσιαστικής (αντικαπιταλιστικής / αντιιμπεριαλιστικής / αντικρατικής / αντικοινοβουλευτικής) εργατικής και κοινωνικής πολιτικής θα πρέπει να είναι η ακόμα μεγαλύτερη κοινωνικοποίησή της. Να θέσει, δηλαδή, στον εαυτό της και στην κοινωνία τα ακόλουθα ζητήματα: Το ζήτημα των επί μέρους σχέσεων των ικανών να συμπεριλάβουν σ' ένα κοινό σχέδιο τις κινητοποιήσεις για την παιδεία, την εργοδοτική τρομοκρατία, τις ιδιωτικοποιήσεις, τα εργατικά ατυχήματα, την ανεργία, τους νεόφτωχους και τις συνθήκες ζωής τους στην καθημερινότητα, τους κοινωνικά αποκλειόμενους, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, την κήρυξη των απεργιών σαν παράνομες

και καταχρηστικές, την καταστολή-ποινικοποίηση των διεκδικητικών και ταξικών αγώνων, το χτύπημα των διαδηλώσεων και την επιστράτευση των απεργών, κι αυτές που προκύπτουν από την κρατική τρομοκρατία, τους πολιτικούς κρατούμενους, τη φρονηματική δίωξη αγωνιστών, την απέλαση μεταναστών, την επιτήρηση και τον κρατικό έλεγχο, την περιβαλλοντική καταστροφή και τα οικιστικά γκέτο.

Το ζήτημα τελικά του πώς μπορεί να διευρυνθεί το κοινωνικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεων ώστε όλο και περισσότεροι άνθρωποι να συμμετάσχουν ασκώντας την πολιτική σε πρώτο πρόσωπο. Με άλλα λόγια, την επαναφορά της πολιτικής στα χέρια του λαού και των εργαζομένων ώστε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και η κοινωνία να πάρουν τους αγώνες και την υπόθεση στα χέρια τους και να αναδείξουν την πραγματική δύναμή τους.

Αυτό όπως είναι φυσικό δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί κεκλεισμένων των θυρών, με τις λεγόμενες πρωτοπορίες των πολιτικών γραφείων και επιτροπών που υποκαθιστούν τη δράση των ίδιων των εργαζομένων, των φοιτητών και των κοινωνικά αποκλεισμένων και το μόνο τους ενδιαφέρον εστιάζεται στην προώθηση του πολιτικού προγράμματός τους, μέσω της συμμετοχής τους στις δημοτικές, νομαρχιακές και κοινοβουλευτικές εκλογές, για την εκλογική καταγραφή τους.

Αλλά με την προώθηση ανώτερων μορφών συμμετοχικών διαδικασιών, συναπόφασης και μαχητικότητας στις εργατικές, φοιτητικές και λαϊκές συνελεύσεις της βάσης που θα στηρίζονται στην αυτοοργάνωση, στις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, στην αντιϊεραρχική αφορμαλιστική οργάνωση των αγώνων. Ώστε με τη συνδιαμόρφωση ανοιχτών προγραμματικών πολιτικών πλαισίων και νέων αγωνιστικών μορφών δράσης, αντίστασης και σύγκρουσης και με την κατάργηση στην πράξη της διάκρισης μεταξύ εκείνων που αποφασίζουν και εκείνων που εκτελούν, θα επαναδιατυπωθεί το ανατρεπτικό πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης που θα εξερευνά και νέες μορφές πάλης, εργατικής και κοινωνικής διεκδίκησης, ελέγχου και διεύθυνσης της παραγωγικής διαδικασίας και του κοινωνικού πλούτου.

Γιατί κάθε αλλαγή στον ρου του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, στις σχετικές θέσεις των δυνάμεων του ανατρεπτικού αγώνα επιφέρει συνεχείς τροποποιήσεις στην κοινωνική διάρθρωση και δομή αλλά και στη διάρθρωση και δομή του εργατικού, φοιτητικού και κοινωνικού κινήματος.

Όχι απλά για την πραγματοποίηση μιας ανώδυνης πολιτικής προπαγάνδας, αλλά για την συνδιαμόρφωση στην πράξη ενός διακριτού, ισχυρού, μαζικού και απειλητικού ως προς το σύστημα, αντίπαλου δέους λαϊκής αντεξουσίας, στην κατεύθυνση των αντικαθεστωτικών ανατρεπτικών αγώνων-αντιστάσεων-συγκρούσεων της εποχής μας και των προοπτικών τους.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

φάκελος / Ολοκληρωτικός έλεγχος & καταστολή: Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο

Η καταστολή ως πόλεμος και ο πόλεμος ως καταστολή

Στο εσώτατο περίβλημα του ουμανισμού, σαν δική του ψυχή, μαίνεται φυλακισμένος ο αγριάνθρωπος, ο οποίος ως Φασίστας μετατρέπει τον κόσμο σε Φυλακή

"Minima moralia" Theodor Adorno

Εκεί γύρω στο 1945 ο Adorno κραυγάζει ότι η πρωτοκαθεδρία του λόγου είναι η απόπειρα απαγωγικής παραγωγής του κόσμου μέσα από μια αρχή. Σήμερα η φυλακή αγκαλιάζει το σύνολο της κοινωνίας και όλοι μας επιτηρούμενοι αναμένουμε την κήρυξη του νέου πολέμου στο Ιράν.

Κοντά δύο αιώνες μετά την ταύτιση από τον Κλαούζεβιτς του πολέμου με την πολιτική, και τον ορισμό του πολέμου "ως πράξη βίας προκειμένου να εξαναγκάσουμε τον αντίπαλο να εκτελέσει την βούλησή μας" βρισκόμαστε μπροστά στην ολική επέκταση αυτού του ορισμού. Ο Κλαούζεβιτς θεωρούσε ότι ένας "πολιτισμένος" λαός δεν μπορεί να πραγματοποιήσει "το όνειρο της λογικής", δηλαδή έναν απολύτως καταστροφικό πόλεμο για την οριστική καταστροφή του εχθρού, γιατί δεν μπορεί να επιτύχει τη μονολιθική συνοχή που απαιτεί η ολοκληρωτική κινητοποίηση ενός τέτοιου πολέμου. Σήμερα είναι εμφανές ότι ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία τείνει να πάρει ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά καθώς στοχεύει στη μονολιθική συνοχή της δύσης, με βάση ένα νέο παράδειγμα καταστολής. Κάποιοι αριστεροί εκπρόσωποι της ιδεολογίας των νικητών του Δεύτερου Παγκοσμίου πολέμου είχαν ασκήσει κριτική στον Χίτλερ γιατί η έλλειψη μετριοπάθειας τον εμπόδισε να περιοριστεί στη συγκρότηση μιας μείζονος Γερμανίας. Το ιδεολόγημα που εκτοξεύει η κυριαρχία τον 21ου αιώνα είναι αυτό της συγκρότησης μιας μείζονος δύσης.

Ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία είναι πόλεμος αστυνόμευσης στο εξωτερικό και στρατιωτικής επιβολής στο εσωτερικό. Σκοπός μας είναι να δείξουμε ότι η αντίσταση στον κάθε λογής τρομονόμο είναι αναγκαία συνθήκη για την συγκρότηση αντιπολεμικού μετώπου και ανατρεπτικής πολιτικής στο μεταναστευτικό

Ο πόλεμος στον Λίβανο ήρθε να εμπεδώσει στοιχεία ήδη γνωστά εδώ και πολύ καιρό. Την αλλαγή στον τρόπο διεξαγωγής των πολέμων, την ταύτιση του ιδεολογικοπολιτικού τους ρόλου με τις πολιτικές προτεραιότητες της κυριαρχίας στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών και την πλήρη αποτυχία των αντιπολεμικών κινημάτων, που στηριζόμενα σε παλιά υλικά κατανόησης του σήμερα αδυνατούν να συγκροτήσουν έστω και μια φωνή διαμαρτυρίας, αδυνατούν να βγουν από την επικίνδυνη ατραπό των διλημμάτων που επιβάλλει η εξουσία. Η ήττα όμως του Ισραήλ δεν ήταν και ήττα της δυτικής πολιτικής. Αυτό φάνηκε από το ψήφισμα του ΟΗΕ που επικύρωνε την εισβολή και έδωσε χρόνο για τον καθορισμό των κινήσεων με άξονα το στρατήγημα της νέας Μέσης Ανατολής. Η λογική του "μακρύ πολέμου" του Ραμσφελντ δεν ηττήθηκε διότι η φωνή της δύσης είναι πιο ενοποιημένη από ποτέ. Η χρήση της λέξης ισλαμοφασίστες από τον Μπους προσιδιάζει στη διεξαγωγή παγκοσμίου πολέμου, ενώ το κογκρέσο ψήφισε το νομοσχέδιο που ανασκευάζει τη συνθήκη της Γενεύης και κατοχυρώνει θεσμικά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τα έκτατα στρατοδικεία. Οι ρυθμίσεις στηρίζονται στον ευρύ ορισμό "των παράνομων μαχητών του εχθρού" οδηγώντας στη διεύρυνση της έννοιας της ενοχής και των εν δυνάμει υπόπτων, οριοθετώντας σε ασφυκτικά πλαίσια τα όρια της όποιας αντίστασης. Η αμφισβήτηση της νομιμότητας της κράτησης είναι ένα θεμελιώδες δικαίωμα του αστικού ποινικού δικαίου που η κατάργησή του θα έχει μακροπρόθεσμα μεγάλες συνέπειες πάνω στον ήδη αντιδραστικό ποινικό πολιτισμό. Τα βασανιστήρια, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, βγαίνουν από την ομιχλώδη περιοχή της έκτατης ανάγκης για να εγκατασταθούν οριστικά στο κέντρο των νόμιμων κατασταλτικών δυνατοτήτων. Καθώς κάθε "εκτός" καταργείται, τα αντιπολεμικά κινήματα οφείλουν να λάβουν υπόψη τους την ανάγκη αντίστασης σε αυτές τις αλλαγές.

Οι αλλαγές στον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τις τεχνολογικές και κοινωνικές εξελίξεις. Ο πόλεμος ως σύγκρουση εθνών δίνει τη θέση του στον πόλεμο διευθέτησης ρόλων. Δεν μιλάμε για κυριαρχία εδαφών αλλά για συντριβή παρεκτροπών, για την εξάλειψη κάθε παραφωνίας. Οι ΗΠΑ ζητούν να επικυρωθεί η αποτελεσματικότητα της προσταγής της οποίας έγιναν οι μοναδικοί κάτοχοι. Πρέπει να προσέξουμε ότι όλοι οι πόλεμοι είναι πλέον αστικοί. Οι Αμερικανοί στρατηγοί μιλούν για ενέργειες ανάπλασης του πεδίου μάχης, οργάνωση της πόλης κατά τρόπο που να εξυπηρετεί την επιτιθέμενη δύναμη. Η πόλη δεν είναι πλέον ο τόπος αλλά ο ίδιος ο μηχανισμός του πολέμου. Η διαφορά μεταξύ του όρου πόλεμος και έλεγχος των αναταραχών είναι περισσότερο γεωγραφική παρά μεθοδολογική. Η εξουσία επιτίθεται στην πολυπλοκότητα της ζωής στις μητροπόλεις και ελέγχει τον κοινωνικό ιστό μέσω της ικανότητας διάλυσης των υποδομών. Αυτό δείχνουν τόσο οι πειραματισμοί της KFOR (διεθνής δύναμη επέμβασης στο Κοσσυφοπέδιο) πάνω στη διάλυση του πλήθους, όσο και η ύπαρξη αρχιτεκτόνων στα γενικά στρατιωτικά επιτελεία όπως του Ισραήλ (σαφές παράδειγμα η διάλυση της Τζενίν).

Η κυριαρχία επιβάλλει την αποβολή της έννοιας της σύγκρουσης από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών, ποινικοποιώντας κάθε αντίσταση, μετατρέποντας τον πόλεμο σε αστυνομικό μέσο επιβολής της κυρίαρχης ηθικής. Η προσπάθεια στρατιωτικής επιβολής των όρων της αγοράς, η διαμόρφωση του δικαίου κατά το δοκούν, η αλλαγή στην απήχηση της δύναμης της εργασίας, και μια ακραία ιδεολογική επίθεση καθορισμού της νομιμότητας έχει φέρει όλους τους -ισμούς σε πολύ δύσκολη θέση. Κυρίως διότι είναι δημιουργήματα του πρώτου σταδίου ανάπτυξης των καπιταλιστικών δομών και της σύγχρονης δυτικής κουλτούρας. Με εργαλεία ερμηνείας περασμένων δεκαετιών,

φάκελος / Ολοκληρωτικός έλεγχος & καταστολή: Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο

εξακολουθούν να διαχειρίζονται την ήττα και την ύπαρξή τους λες και τίποτα δεν μεταβλήθηκε. Το κίνημα ειρήνης προσπαθεί να εμφανίσει τον πόλεμο είτε ως μέρος μιας ευρύτερης ασυνεννοησίας είτε ως απόφαση φανατικών. Δέσμιοι της καντιανής λογικής του γενικού καλού, της θετικής ανθρώπινης ουσίας, της μεταφυσικής ενοποίησης όλων στην γενική έννοια ανθρωπότητα, απλώς αποφεύγουν την ριζοσπαστικοποίηση που περιέχει η θέση ότι η βίαιη επιβολή της ομογενοποίησης είναι συστατικό στοιχείο των επιλογών της εξουσίας. Το σπάσιμο της νέας συναίνεσης δεν είναι θέμα διαφορετικής πρότασης εξουσίας, άλλωστε η δομική κρίση της σοσιαλδημοκρατίας έχει οδηγήσει σε αδυναμία σύνδεσης με κοινωνικά στρώματα των όποιων διαχειριστικών προτάσεων, ούτε είναι εφικτή η ίδρυση νέων διεθνών οργανισμών. Η μόνη τους συνιστώσα που λειτουργεί είναι και η πιο επικίνδυνη: η ιδιωτικοποίηση της αντίστασης που εκφράζουν οι ΜΚΟ, οι οποίες όμως σιγούν την περίοδο των πολέμων και εμφανίζονται ως το ευαίσθητο κομμάτι της ανοικοδόμησης.

Το κομμάτι που στηρίζει τη λογική του στον αντιιμπεριαλισμό εξακολουθεί να λειτουργεί στη βάση του έθνους κράτους, επικυρώνοντας τον ρόλο του και ζητώντας αλλαγή συσχετισμών στο ήδη διαβρωμένο σκηνικό. Αδυνατώντας να αποβάλει τη λογική των σταδίων, τη λογική της κυριαρχίας της οικονομίας σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητας, το ιδεολόγημα της προόδου και την ηθική της αποτελεσματικότητας, μένει προσκολλημένο στην μόνη, και αμφιλεγόμενη, μεγάλη του στιγμή τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα.

Η πολιτική της ανατροπής δεν μπορεί πλέον να βασίζεται στις ορθολογικές διεκδικήσεις για σταθερές ταυτότητες ή στην επαναστατική επιβεβαίωση μιας θεμελιώδους ανθρώπινης ουσίας. Δεν υπάρχουν βεβαιότητες να υπηρετηθούν και τίποτα ενιαίο για να εκπροσωπηθεί, το τέλος των μεγάλων αφηγήσεων σημαίνει και το τέλος της θεοποίησης της ιστορίας έναντι του ατόμου. Τα κινήματα προσπαθούν να βρουν ένα νέο Βιετνάμ, να ξανασυναντηθούν με ένα νέο Μάη, όμως χρειάζεται κάτι άλλο

Η σιωπή όλων αυτών των φορέων στην επέλαση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας και λογικής σε κάθε στάδιο της ζωής είναι στην ουσία αποδοχή της νέας συναίνεσης και της αρχής της νομιμότητας που μας εκτόξευσε η εξουσία, και είναι η αιτία για την αδυναμία συγκρότησης μιας συνεκτικής φωνής αντίστασης. Πρέπει σήμερα να σταθούμε στην μη προβλεψιμότητα της ιστορίας, στην απροσδιοριστία της ταυτότητας, πρέπει να συγκροτηθεί μια αντιαπολυταρχική προβληματική. Κινήσεις που θα προτείνουν ένα ανοικτό πολιτικό σχέδιο αποδόμησης της αρχής, που θα ιεραρχούν τη μάχη μη αποδοχής της αντιτρομοκρατικής και αντιμεταναστευτικής πολιτικής πολύ ψηλά.

"Κάθε εποχή προσδιορίζεται από το ύφος της" θα πει ο Χερμαν Μπροχ όταν, στην αριστουργηματική του τριλογία "Οι υπνοβάτες", πραγματεύεται την πτώση του συστήματος αξιών των αστών στην ανατολή των παγκόσμιων συρράξεων. Η σημερινή εποχή, λοιπόν, στιγματίστηκε οριστικά από το ύφος που της έδωσαν τα Γκουαντανάμο, τα Αμπού Γκράιμπ, οι μυστικές φυλακές της CIA, οι απαγωγές πολιτών, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, η εκτέλεση του Βραζιλιάνου Μενέντεζ από Βρετανούς αστυνομικούς στο μετρό του Λονδίνου (όλοι τους αθωώθηκαν πρόσφατα για τον φόνο και καταδικάστηκαν για διατάραξη συγκοινωνιών), τους τρομονόμους και τους αντιμεταναστευτικούς νόμους που φλερτάρουν ανοιχτά με το ναζιστικό δίκαιο, τους προληπτικούς πολέμους που μετατράπηκαν σε μακρύ πόλεμο, το τέλος της εποχής της αποτροπής και την εκ νέου απειλή χρήσης πυρηνικών από ΗΠΑ και Γαλλία, τα τείχη που υψώνουν στα σύνορα Μεξικού-ΗΠΑ και η περίφραξη των Παλαιστινίων σε μια ιδιότυπη φυλακή, τα παρατεταμένα όπλα στις πλατείες, οι διαρκώς επεκτεινόμενες προφυλακίσεις, οι κάμερες παντού. Η Γαλλία με την πρόσφατη καταστολή του κινήματος των προαστίων προχώρησε στην χρήση ενός νόμου από τον πόλεμο της Αλγερίας και προσδιόρισε σαφώς την σύγκρουση ως εμφύλιο πόλεμο. Έχουμε την επέκταση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης και της κατάστασης εξαίρεσης ώστε να περιλαμβάνει κάθε μορφή σύγκρουσης. Η οριοθέτηση της τρομοκρατίας ως το νέο θερμό μέτωπο ελαστικοποιεί τα όρια δράσης του αστυνομικο-δικαστικού κράτους και εντάσσει στο εσωτερικό των κρατών τον στρατό, ενώ στο εξωτερικό επιβάλλει την αστυνομία.

Δηλώνοντας ότι δεν υπάρχει τίποτα εκτός νόμου, η εξουσία επιβεβαιώνει την ρήση του Schmitt ότι "κυρίαρχος είναι όποιος αποφασίζει για την κατάσταση εξαίρεσης". Η ροή εντολών προς τους υπηκόους πρέπει να είναι απρόσκοπτη. Το σύστημα έχει απολέσει κάθε μηχανισμό θετικής συστοίχισης, έχει αυτοβούλως διαλύσει τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης εκπροσώπησης, δημιουργεί τους όρους για μια νέα συμπόρευση με βάση την ασφάλεια. Θα σταθούμε εδώ για λίγο στον Γύνκερ, τον κυριότερο ίσως εκφραστή της γερμανικής ακροδεξιάς σκέψης, που έδωσε το θεωρητικό υπόβαθρο της επέκτασης του ναζιστικού κόμματος στη κοινωνία. Το 1932 εκδίδει τον "Εργάτη" που αποδεσμεύει τον εργάτη από τον οικονομικό μεγαμηχανισμό και τον εντάσσει στη φυλή. Διαλύει τις ταξικές συνδέσεις προς όφελος της ταυτότητας αίματος. Ο Γύνκερ, ταυτίζοντας τον χώρο εργασίας με το πεδίο της μάχης, ουσιαστικά εκφράζει την άποψή του για τη γενική επιστράτευση, σφυρηλατώντας μια πολύ επιθετική ταυτότητα. Η κυριαρχία σήμερα επιχειρεί μια αναλόγου εύρους επίθεση αποδέσμευσης της μεσαίας τάξης από την οικονομία, κηρύσσοντας μια ιδιότυπη γενική επιστράτευση με στόχο μια νέα αντιδραστική ολική ταυτότητα. Όπως στον Γύνκερ, έτσι και τώρα ο άνθρωπος εκμηδενίζεται σε ιστορική στιγμή, σε ρόλο παρά σε ύπαρξη.

Ζούμε τη διεύρυνση της αστυνομικής δικαιοδοσίας σε όλο και μεγαλύτερο φάσμα δραστηριοτήτων. Ανέτειλε η νέα εποχή της ενοχής, όπου ενοχή είναι οτιδήποτε εναντιώνεται στην κυριαρχία. Έχουμε

τη μετατροπή της ζωής σε δίκαιο. Ο ορισμός που έδωσε η Arent στα ολοκληρωτικά καθεστώτα, ότι προσπαθούν να κυριαρχήσουν ολικά στον άνθρωπο, παίρνει σάρκα και οστά από τις δυτικές δημοκρατίες.

Η κίνηση της κοινωνίας προς έναν ιδιότυπο μέσο όρο παράγει μια επικίνδυνη μη κίνηση της οποίας η πιο ήπια εκδήλωση είναι η άνοδος ακροδεξιών κομμάτων στο σύνολο της κεντρικής Ευρώπης. Το νέο πολιτικό σώμα της δύσης συγκροτείται από τα απολύτως φονεύσιμα σώματα των υπηκόων

Διανύουμε εκ νέου τον Λεβιάθαν του Χομπς, όπου η σύγκλιση φυσικής κατάστασης και βίας δικαιώνει την απόλυτη εξουσία των κυρίαρχων. Με βάση τα δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη ο διαφωτισμός προχώρησε σε έναν σοβαρότατο διαχωρισμό. Σήμερα η εξουσία τείνει να χειραφετηθεί από την κατάσταση εξαίρεσης και να μεταμορφωθεί σε εξουσία απόφασης περί του σημείου στο οποίο η ζωή δεν είναι πολιτικά υπολογίσιμη.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης διευρύνουν τη δικαιοδοσία τους, βρίσκονται πλέον παντού. Άλλωστε, η εθνικοσοσιαλιστική βιοπολιτική είναι αυτή που πολιτικοποίησε την αστυνομία και η σημερινή κυριαρχία οδηγεί αυτή την πολιτικοποίηση στα όριά της

Σε αυτές τις συνθήκες δεν μπορεί να νοηθεί δράση ενάντια στον πόλεμο αν δεν συγκροτηθεί ένα μέτωπο δράσης ενάντια στους τρομονόμους κάθε λογής. Μεσαιωνικής κοπής νομοθετήματα που οδηγούν στον ίδιο τον έλεγχο των προθέσεων και της σκέψης, όπως ο νόμος της Βρετανίας, ή επιτρέπουν την χρήση βασανιστηρίων, όπως ο Ισπανικός, δεν μπορούν να παραμένουν σε ισχύ χωρίς κόστος στη συγκρότηση αντιπολιτευτικής φωνής. Στις Βρυξέλες πλέον συζητάνε για την απόλυτη νομοθετική εναρμόνιση, με γνώμονα τον αντιδραστικότερο από τους νόμους και με όχημα την κατάργηση του δικαιώματος βέτο. Πώς, λοιπόν, να δημιουργήσεις αντιστάσεις αν δεν εναντιωθείς στις προσπάθειες οριοθέτησης της νέας συναίνεσης, της επιβολής ενός νέου και διαστελλόμενου ορισμού για τη νομιμότητα, την προσπάθεια του συστήματος να εμφανιστεί ως το μόνο εφικτό.

Η ενοποίηση όλων αυτών των επιθέσεων απαιτεί από εμάς μια νέα οπτική. Όταν η εξουσία αποκόβει καθετί το ασύμμετρο, όταν μετασχηματίζει την αντίληψη διαμέσου της αστυνομίας, πρέπει, για να συγκροτηθεί ένα αντιπολεμικό κίνημα, να έχει συγκροτηθεί ήδη ένα μέτωπο άρνησης των τρομονόμων, ένα μέτωπο εναντίωσης στη μονοδιάστατη σκέψη. Στόχος η δημιουργία ανοιχτών σχημάτων αντικαπιταλιστικής δράσης που θα εμποδίζουν την εξουσία να παρουσιάζεται ως αυθεντία, δημιουργώντας έναν χώρο έκφρασης της ελευθερίας. Με την ικανότητα σε αυτό το πλαίσιο να οριοθετεί μάχες, αντιστάσεις σε πολλά ζητήματα, από τις φυλακές ως τον πόλεμο και τις κάμερες. Απαιτείται κοινωνική δράση ενάντια στον γενικευμένο φόβο. Πώς ακόμα και περιορισμένα κινήματα διεκδίκησης μπορούν να αγνοήσουν τη δυνατότητα της εξουσίας να ορίζει τα όρια και τις διαστάσεις της αντίστασης;

Χρειαζόμαστε όχι εκφραστές χώρων και απόλυτων αληθειών αλλά κοινωνικά κινήματα που θα αντιπαρατίθενται στην προσπάθεια της κυριαρχίας να ποινικοποιεί ό,τι της αντιτίθεται. Η λογική των νέων πολέμων χτίζεται με επιμέλεια στο εσωτερικό της δύσης και το κίνημα κοινωνικής ανυπακοής οφείλει να οριοθετήσει τη μάχη, στο πεδίο του νέου νομικο-κοινωνικού πολιτισμού της ενοχής που ανατέλλει.

Φιλήμονας Πατσάκης

φάκελος / Ολοκληρωτικός έλεγχος & καταστολή: Το νέο κοινωνικό συμβόλαιο

Ο καλός ευυπόληπτος πολίτης Πρετεντέρης

"Ποιοι είναι αυτοί εδώ με τα παλούκια που χτυπάνε τους χωροφύλακες; Ποιοι είναι;" αναρωτιέται επιτακτικά προς τους άλλους ο ευυπόληπτος πολίτης Πρετεντέρης.

Είναι ο Νίκος 21 από Ερυθραία, ο Βασιλάκης 19 από Κυψέλη, ο Πέτρος 20 από Λάρισα, ο Αχμέτ 23 από Ξάνθη, ο Σωτήρης 26 (όχι αυτός που είναι άγαλμα στη Σταδίου) από Περιστέρι. Αυτοί είναι. Πιο παλιά είχαν άλλα ονόματα: Γιώργος, Πάνος, Γρηγόρης, Σωτήρης (αυτός που είναι άγαλμα στη Σταδίου), Μιχάλης 15 (αυτός που είναι οδός στο Πολυτεχνείο).

Ακόμη πιο παλιά, ευυπόληπτε πολίτη Πρετεντέρη, είχαν πιο τρομακτικά ονόματα που ακούγοντάς τα έρχονται εφιάλτες και φαντάσματα στον βαθύ λήθαργο των άλλων ευυπόληπτων πολιτών: Νικηφόρος, Περικλής, Πέρδικας. Εντάξει, τέλος. Σκοπός τώρα δεν είναι να ταράξουμε τους ευυπόληπτους αλλά να μπούμε στον κόπο τους. Έχουν και ένα δίκιο οι άνθρωποι. Τους είχαν υποσχεθεί ότι ο πόλεμος της νεολαίας με τους χωροφύλακες τελείωσε, αλλά απ' ό,τι φαίνεται χρειάζονται περισσότεροι καλοί ευυπόληπτοι που θα διαχειριστούν τα συμφέροντα των άλλων καλών ευυπόληπτων.

Οι ευυπόληπτοι πολίτες στη χώρα μας είναι πολλοί, έχουν και ιστορία, ακόμα και χωρίς να κινούνται! Δεν βγαίνουν πάντα στο προσκήνιο. Αντιδρούν, λουφάζουν, καραδοκούν και την κατάλληλη στιγμή βγαίνουν στην επιφάνεια. Μα πώς γράφουν ιστορία ενώ δεν κινούνται; Κοιτάξτε, δύσκολο να σας το εξηγήσω κοινωνιολογικά. Καλύτερα να το αφηγηθούμε σαν ιστορία. Λοιπόν, θα σας πω την ιστορία ενός καλού ευυπόληπτου πολίτη, του κ. Πρετεντέρη, ας πούμε.

Όταν το αεράκι του ναζισμού που δρόσιζε τις ψυχούλες των ευυπόληπτων πολιτών ήθε στην Ελλάδα, αυτοί πρώτοι και καλύτεροι: αξιωματικοί στα τάγματα ασφαλείας, μαυραγορίτες, κουκουλοφόροι ενώ οι περισσότεροι έφυγαν για Ελβετία, Αίγυπτο λόγω παγκοσμιοποίησης του εθνικοσοσιαλισμού. Ήταν για τους ευυπόληπτους η μεγάλη ευκαιρία για χοντρές κονόμες, εξουσίες, στολές κ.τ.λ.

Σε κάποια φάση φεύγουν βραδάκι δυο γνωστοί-άγνωστοι από Εξάρχεια, κατευθύνονται Θεμιστοκλέους, Αιόλου σαν τρελοί. Πού πήγαιναν, κανένας δεν ήξερε. Γνωστοί άγνωστοι είναι, 19 ο ένας 20 ο άλλος, φασαρίες θα 'χουμε. Πράγματι, πήγανε στην Ακρόπολη, πλακώσανε κάτι φασίστες με μολότωφ (πετρελαίου τότε) και φύγανε. Φασαρία την άλλη μέρα, όλοι οι ευυπόληπτοι στα σπίτια, στα μαγαζιά αναρωτιόνταν για τα κωλόπαιδα αυτά, βγαίνει ο Πρετεντέρης στο ραδιόφωνο: "Ποιοι είναι αυτοί που πέταξαν μολότωφ στους στρατιώτες που ήταν ακίνητοι στην Ακρόπολη; Ποιοι είναι αυτοί τέλος πάντων (από τότε αρχίζει το ερώτημα αυτό) που έκαψαν τη σβάστικα;". Μάθαμε την άλλη μέρα πως ήταν ο Μανώλης από "Α.Κ." με το Σάντο από "Πατήσια μεριά", το βαρύτερο μπουκάλι (νταμιτζάνα) των Εξαρχείων, τους ψάχναμε, τους βρήκαμε και τους κρύψαμε στα Λιόσα (πολύ μακριά από το κέντρο). Η ανησυχία των ευυπόληπτων καταλάγιασε γιατί και οι χωροφύλακες δεν κατάλαβαν τι έρχεται...

Αλλά σε ένα εξάμηνο, αν θυμάμαι καλά, ο Ντίνας μέρα μεσημέρι μαζί με τρία άτομα πλησιάζουν τον μπαρμπα Σπύρο τον μαυραγορίτη που έμενε στην μπλε πολυκατοικία και τον ξαπλώνουν. Οι ευυπόληπτοι που είδαν τον μπαρμπα Σπύρο να κοιτάει ανάποδα το περίπτερο και να διαβάζει ανάποδα τη "Διαδρομή" (γιατί ανάποδα διαβάζεται) τρομοκρατήθηκαν πολύ, αλλά και οι χωροφύλακες αποθρασύνθηκαν. Βγαίνει από το ραδιόφωνο ο Πρετεντέρης: "Τρομοκρατία στη χώρα μας. Ποιος σκοτώνει αθώους πολίτες; Ποιοι είναι αυτοί οι δολοφόνοι τέλος πάντων;" Το κλίμα έγινε δύσκολο και για μας. Τότε σηκωθήκαμε και φύγαμε. Άδειασε η πλατεία. Τέρμα η πρέζα, οι χούλιγκαν, οι αναρχικοί, οι αντιεξουσιαστές, οι αριστεριστές. Ακόμη και το "Δίκτυο" που επέμενε να καθίσουμε, έφυγε και αυτό. Όλοι στην ίδια κατεύθυνση. Στην ύπαιθρο, σε υψόμετρο.

Αργότερα, μετά από δύο ή τρεις μήνες, ακουγόταν, μάθαμε, μεγάλη φασαρία, μια βουή που έσπαγε τα αυτιά των ευυπόληπτων. Η βουή ερχόταν από Γκιώνα, Τυμφρηστό, Βίνιανη. Δεν μπορούσες να καθίσεις. Οι ευυπόληπτοι, για να γλυτώσουν από το θόρυβο, κλειδαμπαρώθηκαν στα σπίτια τους για καμιά δεκαριά χρόνια. Ο καλός ευυπόληπτος πολίτης Πρετεντέρης δεν ξαναβγήκε στο ραδιόφωνο, δήλωσε άρρωστος, παραιτήθη. Στο ραδιόφωνο όλα αυτά τα χρόνια είχε γερμανικά, αγγλικά, αλλά ποιος άκουγε ράδιο τότε;

Και όμως, οι ευυπόληπτοι που καιροφυλαχτούσαν ξαναβγήκαν μετά το '50. Η δεκαετία των ευυπόληπτων, η δεκαετία της σαχλαμάρας. Κρεοπώλαι, ιδιοκτήτες νταμαριών, λαδέμποροι όλοι μαζί γέλαγαν με τους μπουχέσες γελωτοποιούς σαν τον Σακελάριο, τον Κωνσταντάρα, και τον μπουζουκτσή Χιώτη να δίνει ρυθμό στη σαχλαμάρα. Α, ήταν και ο Ζαμπέτας που μπροστά του έλιωνε ο κρεοπώλης και ο Ωνάσης μαζί. Οι άλλοι ήταν εκτός, ασφαλισμένοι από τους χωροφύλακες. Τι αργεντίνικους, τι βραζιλιάνικους χορούς οι ευυπόληπτοι. Έκαναν τόση φασαρία που ακουγόταν μέχρι τη Μακρόνησο. Ο Πρετεντέρης είχε εκπομπή στο ραδιόφωνο. Είχε αναλάβει μουσική εκπομπή και ενημέρωση για τα κρέατα στην αγορά ενώ ανακοίνωνε την τιμή του λαδιού κάθε ώρα. Τα ήξερε από μέσα αυτά τα προϊόντα. Το χρηματιστήριο στην κατοχή δεν σταμάτησε ούτε μια μέρα. Πολύ καλός.

Ένας Γρηγόρης, χωρίς να το περιμένει κανένας, ένα παιδί από το πουθενά ενώ δεν είναι αντιεξουσιαστής ταράζει πάλι τους ευυπόληπτους. Αυτός άκουγε άλλη μουσική, του Χατζηθοδωρή. Τι σκατά θέλει αυτός; Πάλι αναστάτωση. Βγαίνει στο ράδιο ο Πρετεντέρης: "Χθες ευυπόληπτοι πολίτες σκοτώσανε τον γρηγόρη, έναν γνωστό-άγνωστο".

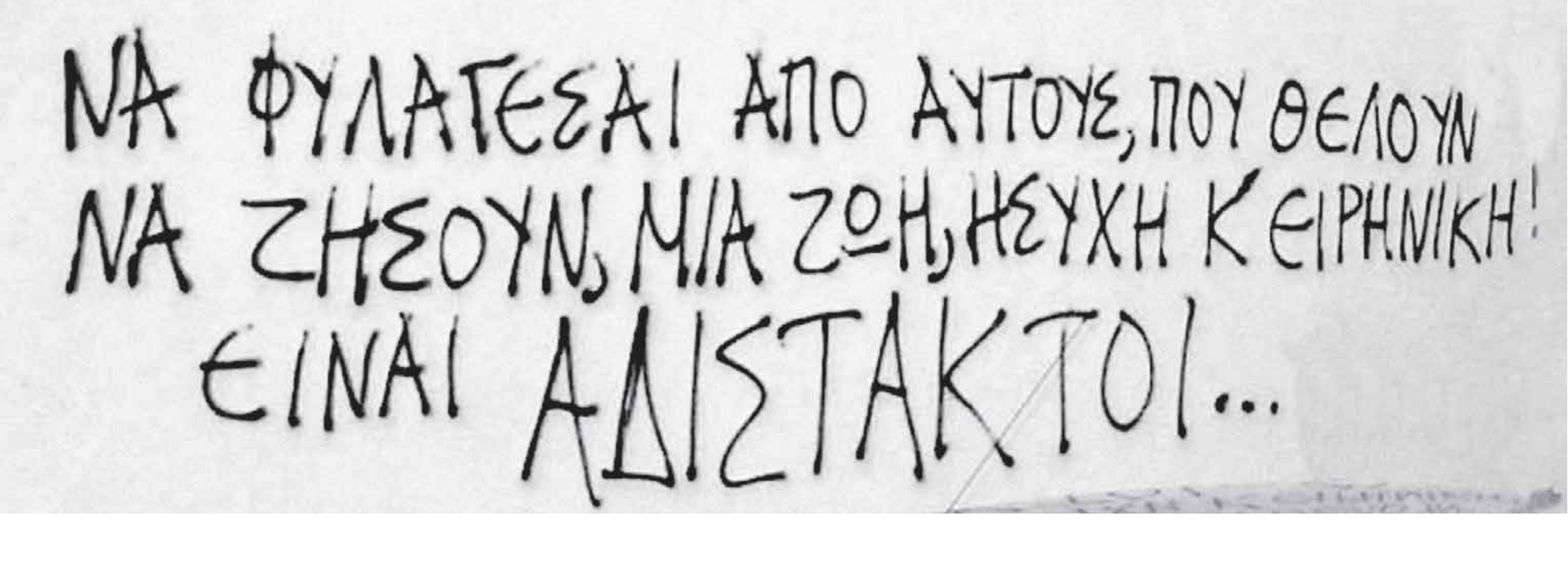
Αλλά πάλι Προπύλαια, Ομόνοια, Σταδίου, πλακάκια κ.λπ. Οι ευυπόληπτοι δεν αντέχουν άλλο, αυτό δηλαδή το κάθε τόσο και λιγάκι. Τα τανκς τούς καθησυχάζουν. Ο Πρετεντέρης παραιτείται για πάντα. Θα εμφανιστεί αργότερα σαν Δημοκράτης. Τι, μαλάκας είναι; το έμαθε το παραμύθι.

Το 1974 εμφανίζεται ο καλός πολίτης μαζί με άλλους νέους σε οργάνωση νέων. Αλλά πάλι ευυπόληπτος, δηλαδή hillbilly της εποχής. Καμπάνα παντελόνι, φαβορίτα, Πάριος, Τόλης και Ρόμπερτ Ουίλιαμς. Πάλι αλλού. Ούτε Πουλικάκο, ούτε Ξυλούρη, ούτε Χατζηθοδωρή, ούτε Μόρισον, ούτε βεβαίως ταβέρνες και πάρτυ. Μόνο σε καμιά ντίσκο της παρακμής. Ούτε φυσικά στα αμφιθέατρα ούτε στους δρόμους. Χάλια μαύρα. Αποσύρεται όπως αποσύρονται μετά τις πρώτες μολότωφ στο Γκίκα αυτός και οι ευυπόληπτοι πολίτες για τριάντα ολόκληρα χρόνια. Καιροφυλαχτεί, λουφάζει και εκκολάπτεται στον Λαμπράκη.

2007. Νιώθει έτοιμος και ισχυρός. Βγαίνει στην τηλεόραση για να διαχειριστεί τα συμφέροντα των ευυπόληπτων. Και λέει ο άνθρωπος: "Εγώ δεν θεωρώ ευυπόληπτους πολίτες τον Μανώλη, τον Μιχάλη, τον Γρηγόρη, Τον Σωτήρη, τον Νίκο".

Και εγώ σκέφτομαι, μήπως ήρθε ο καιρός των ευυπόληπτων πολιτών; Γι' αυτό έχουμε καθολική ασημαντότητα; Όπως και να 'χουν τα πράγματα, εμείς θα είμαστε ανυπόληπτοι και αυτοί θα είναι ευυπόληπτοι. Τι σημαίνει ευυπόληπτος, μετά από όλα αυτά θα έχετε καταλάβει. Ένας τενεκές γεμάτος σκατά.

Επαμεινώνδας Σκυφτούλης

Ο δούρειος ίππος της ιδιωτικοποίησης

Η επιχείρηση χειραγώγησης

Τον τελευταίο καιρό βιώνουμε μια νέα προσπάθεια αποπροσανατολισμού όσων επιμένουν να αντιστέκονται στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Αρχικά η χειραγώγηση επιχειρήθηκε με τη χρήση της έννοιας "εκπαιδευτική μεταρρύθμιση", που στο μυαλό των ανθρώπων είναι θετικά φορτισμένη, αλλά απέτυχε, καθώς η δυσπιστία στις "θεραπευτικές" ιδιότητες της οικονομίας της αγοράς είναι βαθιά ριζωμένη και θεμελιώνεται σε πολλές προσωπικές και συλλογικές εμπειρίες. Παρά τη συστηματική παραφιλολογία δεν έγινε δυνατόν να αποκρυφτεί ότι η αναθεώρηση του άρθρου 16 εντάσσεται πλήρως και αποκλειστικά στο τεράστιο εγχείρημα της ριζικής ανακατανομής του δημόσιου πλούτου από τα κάτω προς τα επάνω -ανακατανομή που έχει ως όχημα την ιδιωτικοποίηση του πλούτου που βρίσκεται υπό δημόσιο έλεγχο.

Μπροστά σ΄ αυτήν την αποτυχία, που εσπευσμένα βαφτίστηκε "αδιέξοδο στην τριτοβάθμια εκπαίδευση", επιστρατεύεται σήμερα μια νέα γενιά όπλων χειραγώγησης. Μόνο που αυτή τη φορά τα "επιχειρήματα" εκπορεύονται από κάποιους, που, για μια στιγμή, έδωσαν την εντύπωση ότι συμπορεύονται στην υπεράσπιση του δημόσιου πανεπιστημίου. Ο όρος, λοιπόν, που αναδύθηκε με ορμή και χρησιμοποιείται για να χαράξει έναν "τρίτο δρόμο" ανάμεσα σε όσους λένε "ναι" και σε όσους λένε "όχι" στην αναθεώρηση του άρθρου 16 είναι εκείνος του "αυτόνομου πανεπιστημίου", και είναι χαρακτηριστικό ότι παρουσιάζεται σε αντιδιαστολή με το "κρατικό πανεπιστήμιο" και όχι το ιδιωτικό, το οποίο, θεωρητικά, έρχεται να αντιπαλέψει. Ας δούμε τη σημασία αυτής της αντιδιαστολής.

Η αυτονομία των πανεπιστημίων

Η αυτονομία των πανεπιστημίων, δηλαδή το δικαίωμά τους να έχουν αυτοδιοίκηση, αποτελεί συστατικό στοιχείο τους σχεδόν από την αρχή της ιστορίας τους. Όσοι και όσες πανεπιστημιακοί σήμερα αρέσκονται να φορούν τήβεννο σε διάφορες "επίσημες" εκδηλώσεις, δεν επιτρέπεται να ξεχνούν ότι η μοναδική αποστολή της τηβέννου ήταν η πιστοποίηση της συμμετοχής ενός ανθρώπου στην πανεπιστημιακή κοινότητα (που είχε το προνόμιο της αυτονομίας ακόμη και στον τομέα της απονομής δικαιοσύνης). Σε τι συνίσταται λοιπόν το νέο στοιχείο αυτονομίας που ευαγγελίζονται όσοι ισχυρίζονται ότι η απάντηση στα ιδιωτικά πανεπιστήμια μπορεί να έλθει με την παροχή μιας νέου τύπου αυτονομίας στο δημόσιο πανεπιστήμιο;

Στη σχετική ρητορεία γίνεται συνήθως αναφορά στο δικαίωμα των πανεπιστημίων να έχουν "οικονομική αυτοτέλεια", να ορίζουν τον αριθμό των εισακτέων και να επιλέγουν τους φοιτητές και τις φοιτήτριές τους. "Έτσι", λένε, "κάνουν τα καλά ιδιωτικά πανεπιστήμια του κόσμου, και γι' αυτό καταφέρνουν να είναι καλά".

Ας δούμε, λοιπόν, το θέμα του αριθμού εισακτέων και το θέμα της οικονομικής αυτοτέλειας (μια και οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν στον τομέα της επιλογής είναι πασιφανείς).

Αυτονομία στον αριθμό εισακτέων

Βεβαίως δεν είναι λάθος να υποστηρίξει κανείς ότι ο δραστικός περιορισμός του αριθμού των εισακτέων με παράλληλη διατήρηση του ύψους της χρηματοδότησης, μπορεί να δημιουργήσει καλύτερες συνθήκες διδασκαλίας και έρευνας. Όμως, αναμφίβολα, το ίδιο αποτέλεσμα μπορεί να πετύχει κανείς με τη διατήρηση του αριθμού εισακτέων και την παράλληλη δραστική αύξηση της χρηματοδότησης. Συνεπώς, όποιος επιλέγει την πρώτη δυνατότητα, αποδέχεται στην πράξη την υποχρηματοδότηση και ωθεί στα ιδιωτικά πανεπιστήμια όλα εκείνα τα παιδιά που επιθυμούν να σπουδάσουν αλλά μένουν εκτός πανεπιστημίου εξαιτίας της μείωσης του αριθμού των εισακτέων. Με απλά λόγια, η υποχρηματοδότηση μετατρέπεται σε φυσικό και αναλλοίωτο φαινόμενο -κάτι σαν τους σεισμούς και τις ισχυρές βροχοπτώσεις- και αντιμετωπίζεται με την απομάκρυνση των φτωχών από τα πανεπιστήμια και την οικονομική αφαίμαξη των μεσαίων κοινωνικών στρωμάτων (που εξαναγκάζονται να στείλουν, με βαρύ οικονομικό κόστος, τα παιδιά τους στα ιδιωτικά πανεπιστήμια). Χαρακτηριστικό σχετικό παράδειγμα αποτελεί η Κύπρος, που πρόσφατα προτείνεται ως υπόδειγμα για τη λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων, όπου το κρατικό πανεπιστήμιο ορίζει αυτόνομα τον αριθμό των εισακτέων. Αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος είναι να παραμένει ο αριθμός των εισακτέων μικρός, και μάλιστα όχι μόνον με τα δεδομένα των ελληνικών πανεπιστημίων. Πριν λίγα χρόνια η αυτονομία αυτή έδωσε τη δυνατότητα σε κάποιο τμήμα να αρνηθεί την εισαγωγή προπτυχιακών φοιτητών, και σ΄ ένα άλλο να μην δεχτεί φοιτητές που είχαν περάσει στις εισαγωγικές εξετάσεις αλλά είχαν βαθμό χαμηλότερο από εκείνον που επιθυμούσε το τμήμα. Μπορεί κανείς να αμφισβητήσει τη σχέση αυτής της αυτονομίας με την άνθιση των κολεγίων στην Κύπρο και την ταχύτητα με την οποία κάποια απ΄ αυτά μετατράπηκαν σε πανεπιστήμια; Η προφανής απάντηση στο ερώτημα επιτρέπει ένα γενικότερο συμπέρασμα: η μετατροπή του "κρατικού πανεπιστημίου" σε "ιδιωτικό πανεπιστήμιο των διδασκόντων" υπό την σημαία μιας νέου τύπου αυτονομίας, όχι μόνον δεν αντιμετωπίζει την εισβολή των ιδιωτικών αλλά, αντίθετα, κατά κανόνα την προετοιμάζει και τη διευκολύνει.

"Οικονομική αυτοτέλεια"

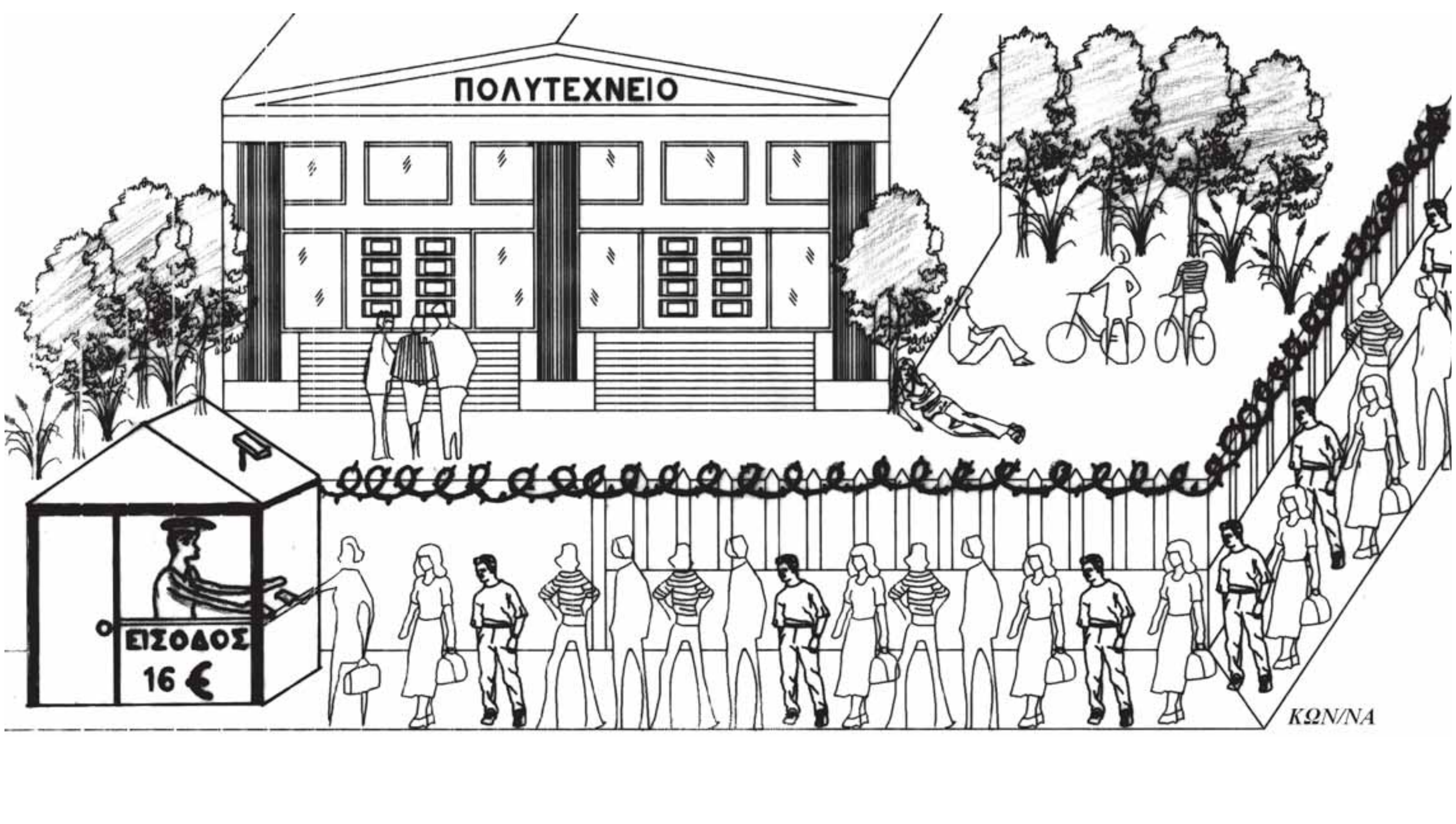
Παρόμοιες εμπειρίες έχουμε στην Ελλάδα σε σχέση με την οικονομική αυτοτέλεια, που σε καμιά περίπτωση δεν αφορά στην εξάλειψη παράλογων γραφειοκρατικών εμποδίων, αλλά, κυρίως, στην ανεύρεση πόρων πέραν από την κρατική χρηματοδότηση. Υπενθυμίζω την πολιτική των υπουργών Παιδείας σε σχέση με τις μεταπτυχιακές σπουδές: αφού πρώτα δελέασαν πολλά τμήματα των πανεπιστημίων με μια υψηλή, αλλά χρονικά σύντομη, χρηματοδότηση και πέτυχαν τη δημιουργία πολλών μεταπτυχιακών προγραμμάτων, κατόπιν περιόρισαν δραστικά τη χρηματοδότησή τους και παραχώρησαν ταυτόχρονα στα Τμήματα "αυτονομία" στην ανεύρεση πόρων. Το αποτέλεσμα, που γνωρίζουμε πια όλοι και όλες, ήταν η μαζική επιβολή διδάκτρων. Μάλιστα, αυτό το γεγονός χρησιμοποιείται σήμερα ως επιχείρημα για να "αποδειχτεί" ότι η ελληνική κοινωνία έχει ήδη εξοικειωθεί και αποδέχεται την καταβολή διδάκτρων και, "συνεπώς", δεν έχει να χάσει τίποτε από την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων!

Ωραίες λέξεις σε βάρβαρο περιβάλλον

Ας σημειωθεί, ενδεικτικά για όσα συμβαίνουν στον ευρωπαϊκό χώρο, ότι το πρώτο αποτέλεσμα της ευρύτερης αυτονομίας που έδωσε στα πανεπιστήμια η χριστιανοδημοκρατική κυβέρνηση της Έσσης στη Γερμανία, ήταν η απόφαση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου της Φρανκφούρτης να το μετατρέψει σε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου -γεγονός που εξαγρίωσε, αργά πλέον, πολλούς από εκείνους που προηγουμένως από άγνοια και αφέλεια υποστήριζαν την "αυτονομία ως τρίτο δρόμο".

Το ερώτημα σήμερα είναι: υπάρχουν πολλοί που, ενώ γνωρίζουν τα πράγματα, μπορούν με ειλικρίνεια να ισχυριστούν ότι αυτός είναι ένας "τρίτος δρόμος" και όχι ο δούρειος ίππος της ιδιωτικοποίησης; Η απάντηση είναι προφανής, και το γενικότερο συμπέρασμα είναι ότι, ακόμη και οι ωραιότερες λέξεις της γλώσσας των ανθρώπων αποκτούν βάρβαρο περιεχόμενο στο απάνθρωπο πλαίσιο που επιβάλλει η οικονομία της αγοράς.

Γιώργος Τσιάκαλος,
Καθηγητής Παιδαγωγικής και πρόεδρος του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης του Α.Π.Θ.

Ελευθεριακό παιδικό στέκι El Paso

Το El Paso είναι ένας χώρος έκφρασης, δημιουργίας, μάθησης και επικοινωνίας που βασίζεται στις αξίες της ελευθεριακής εκπαίδευσης. Ένας χώρος όπου συνυπάρχουν μικροί και μεγάλοι αντιιεραρχικά, συλλογικά και ελεύθερα. Μία κοινότητα ανθρώπων που συναποφασίζει, συμμετέχει, παίζει μαζί, εξερευνά και ανακαλύπτει τον εαυτό της μέσα από την αλληλεπίδραση των μελών της. Η προσπάθεια ξεκίνησε το Σεπτέμβριο του 2004 από ανθρώπους που προβληματίζονται σχετικά με ζητήματα μετάδοσης και οικειοποίησης της γνώσης είτε έχουν παιδιά είτε όχι.

Το El Paso γεννήθηκε από την επιθυμία της ελεύθερης ανάπτυξης των χαρακτήρων των παιδιών. Μία ανάπτυξη που διαστρεβλώνεται συνεχώς τόσο από την επιβολή των αξιών του κόσμου που μας περιβάλλει όσο και από την καθιερωμένη σχολική τακτική την οποία τα παιδιά αναγκάζονται να ακολουθήσουν. Στο El Paso μικροί και μεγάλοι συνυπάρχουν σε αντιιεραρχική βάση. Δεν υπάρχει κάποια αυθεντία ή κάποιος θεσμός, όπως ο δάσκαλος ή ο γονέας, αλλά η γνώση και η εμπειρία διαχέεται μέσα από τη σκέψη και την κίνηση του καθενός προς τους άλλους. Καθένας είναι ένα συνεχώς αναπτυσσόμενο άτομο ανεξάρτητα από την ηλικία του.

Η γνώση για εμάς είναι βίωμα. Δεν θέλουμε να την κυνηγάμε λαχανιασμένοι, αλλά η διαδικασία οικειοποίησής της να ικανοποιεί την ανάγκη μας για νόημα, ενθουσιασμό, και χαρά. Στο El Paso ζούμε μαθαίνοντας και μαθαίνουμε ζώντας, αφού οι συναντήσεις μας εκεί αποτελούν τμήμα της καθημερινότητάς μας. Έτσι η μάθηση δεν αποτελεί διαδικασία ξεκομμένη απ' τη ζωή, που προέρχεται από κάποιο θεσμό σε συγκεκριμένο ωράριο, αλλά μια λειτουργία συνεχής κατά την επαφή μας με τη φύση και τον κόσμο. Στο El Paso τα πάντα είναι κοινά. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία και όλα ανήκουν σε όλους. Αυτή είναι και η βάση για τη διαμόρφωση της συλλογικότητας στην οποία στοχεύουμε γιατί πιστεύουμε ότι η ελευθερία του ατόμου είναι αναπόσπαστη από αυτή και διαφέρει από την εντροπική κατάσταση του ατόμου που πορεύεται μόνο του.

Η ελευθερία στο El Paso είναι δεδομένη. Από εκεί ξεκινάει και σε αυτή καταλήγει κάθε μας δραστηριότητα. Ίσως δεν τη βιώνουμε όπως θα θέλαμε ακόμα, αλλά την εμπιστευόμαστε πάντα ως γνώμονα όσων κάνουμε. Η συμμετοχή στις απασχολήσεις αλλά και στις εργασίες που γίνονται για τη διατήρηση του χώρου είναι προαιρετική και επαφίεται στην επιθυμία του καθενός να προσφέρει.

Το El Paso καθορίζει τη λειτουργία του με βάση τις αποφάσεις των συνελεύσεων. Μία φορά την εβδομάδα γίνεται συνέλευση των ενηλίκων, όπου συζητούνται θέματα οργανωτικά αλλά και γενικότερου ενδιαφέροντος που σχετίζονται με τις αναζητήσεις μας και τις ανάγκες μας για αυτομόρφωση. Το ίδιο συμβαίνει με τις απογευματινές δράσεις: ξεκινούν και τελειώνουν με τη συνέλευση στην οποία συμμετέχουν όλοι, μικροί και μεγάλοι, και σε αυτές διατυπώνονται και ακούγονται ιδέες, προτάσεις, πράγματα και τρόποι. Οι απασχολήσεις στο El Paso αναφέρονται κυρίως σε κατασκευές, μαγείρεμα, μουσική, παιχνίδι, θεατρική κίνηση, δημιουργία παραμυθιών, εκδρομές στη φύση, παιχνίδια λόγου. Επιλέγουμε ως απελευθερωτικό πρίσμα τη φαντασία μας. Έτσι παραμένουμε απλοί. Γιατί έχουμε επίγνωση της πολυπλοκότητάς μας.

Βρισκόμαστε με τα πιτσιρίκια κάθε Τρίτη και Πέμπτη 17:00-19:00 στον χώρο του El Paso που στεγάζεται στον 1ο όροφο του κατειλημμένου κτιρίου της Μαύρης Γάτας, Αριστέως 33 με Δ. Πολιορκητού γωνία (περιοχή Τσινάρι) στην Άνω Πόλη της Θεσσαλονίκης. Η συνέλευση των ενηλίκων γίνεται κάθε Δευτέρα στις 21:00 στον ίδιο χώρο. Η συμμετοχή όποιου και όποιας ενδιαφέρεται είναι ελεύθερη και επιθυμητή. Φυσικά δεν προϋποθέτει κανένα αντίτιμο.

Email: elpaso@disobey.net
http://el-paso-thessaloniki.blogspot.com

Από το lifestyle στο wellness

Η ευεξία ως εμπορευματοποιημένος τρόπος ζωής

"Η ζωή είναι ωραία, θα πρέπει να τη ζει κανείς όπως της αξίζει". Αυτή είναι η σύγχρονη υπόσχεση της νέας τάσης του lifestyle με την ονομασία wellness (ευεξία). Με δεδομένο ότι ο μεταμοντέρνος τρόπος ζωής έχει αναθεωρήσει πολλές από τις αξίες των τελευταίων 30 ετών, είναι φυσικό η "ποιότητα ζωής" να επαναπροσδιορίζεται. Εφόσον το σύγχρονο ασφυκτικό περιβάλλον των μητροπόλεων απειλεί την ηρεμία, την υγεία, την εσωτερική και εξωτερική ομορφιά του εξατομικευμένου ανθρώπου, τότε θα πρέπει να διαχειρισθεί από την αγορά με τα κατάλληλα εμπορευματικά όπλα.

Ως wellness περιγράφεται το lifestyle που έχει ως βασικό συστατικό του την ποιότητα ζωής, φυσικά χωρίς καμία στέρηση και που στρέφεται φυσικά σε μια άλλου είδους ιδιότυπη απενοχοποιημένη κατανάλωση. Το wellness είναι συνεχιστής της πεθαμένης τάσης της υγιεινής διατροφής και των light προϊόντων, του aerobic κ.λπ., τάσεων αστικής μόδας των προηγούμενων δεκαετιών, όλα μαζί στο blender με ένα νέο βελτιωμένο περιτύλιγμα.

Πρόκειται για τον μετα-μαζικό καταναλωτισμό που κυριαρχεί στην Αμερική και στην Ευρώπη με βασικές θεματικές την υγεία, διατροφή, ανθρώπινες σχέσεις, σεξουαλικότητα, ομορφιά και εναλλακτικές μορφές θεραπείας. Το κοινό στόχος είναι κυρίως γυναίκες καριέρας που αποτελούν και την πιο ευάλωτη καταναλωτική ομάδα, μιας και είναι εγκλωβισμένες στον ρόλο του στελέχους επιχειρήσεων με όλα τα αρνητικά παρελκόμενά του (άγχος, αποξένωση, κακή διατροφή, κλπ).

Αυτή η νέα τάση, κάτω από τον συγκεκαλυμμένο μανδύα της ποιότητας, επιτρέπει την εναλλακτική κατανάλωση προϊόντων και υπηρεσιών, απαλλαγμένων από fast food ενοχές, ενώ προβάλλει την εσωτερικότητα του ατόμου διαμέσου ασιατικών μορφών άσκησης, όπως το taebo, ή αισθητικής όπως η αρωματοθεραπεία και το feng sui. Στην πραγματικότητα βρισκόμαστε μπροστά σε μια πολύ κερδοφόρα παράλληλη καταναλωτική αγορά που δεν βρίσκεται στα supermarket αλλά στα spa. Μόνο που η ζωή και εδώ, όπως σε όλες τις εμπορευματικές εκφάνσεις, προσφέρεται μόνο με έκπτωση και μόνο σαν αξία δώρου.

Α.Ρ.Γ

Οι τρελοί είναι πολιτικά διαφωνούντες, κάθε παραλήρημα είναι μια πολιτική διαδήλωση

Η αντιψυχιατρική στον κινηματογράφο

Το παρακάτω κείμενο είναι εισήγηση του αυτόνομου σχήματος θεατρικών σπουδών Πάτρας "φαρέτρα" για εκδήλωση που έγινε με τον τίτλο του κειμένου κατά τη διάρκεια της κατάληψης.

Το κίνημα της αντιψυχιατρικής, όπως και τα κινήματα των περισσότερων "αντί", αρχίζει τη δεκαετία του '60. Για τους εκφραστές του η σχιζοφρένεια δεν είναι ασθένεια, αλλά μια ατομική πολιτική πράξη, ένα σύνδρομο αντίδρασης στον κατασταλτικό μηχανισμό που αναπτύσσεται από την οικογένεια και την κοινωνία. "Η οικογένεια για να διαφυλάξει τον ψεύτικο τρόπο ζωής", γράφει ο Ντέιβιντ Κούπερ, επινοεί μια ασθένεια, "και η ιατρική επιστήμη, που είναι ευαίσθητη απέναντι στις τόσο μεγάλες κοινωνικές ανάγκες, δημιουργεί μια ειδικότητα για να διαμορφώσει εννοιολογικά, να τυποποιήσει, να ταξινομήσει και να προβλέψει κάποιες θεραπείες γι' αυτή την ασθένεια". Σύμφωνα με τον Κούπερ αυτό που βιώνει ένας σχιζοφρενής είναι η ασθένεια της οικογένειάς και του περιβάλλοντός του. "Όλοι οι τρελοί λέει είναι πολιτικά διαφωνούντες" και "κάθε παραλήρημα είναι μια πολιτική διαδήλωση".

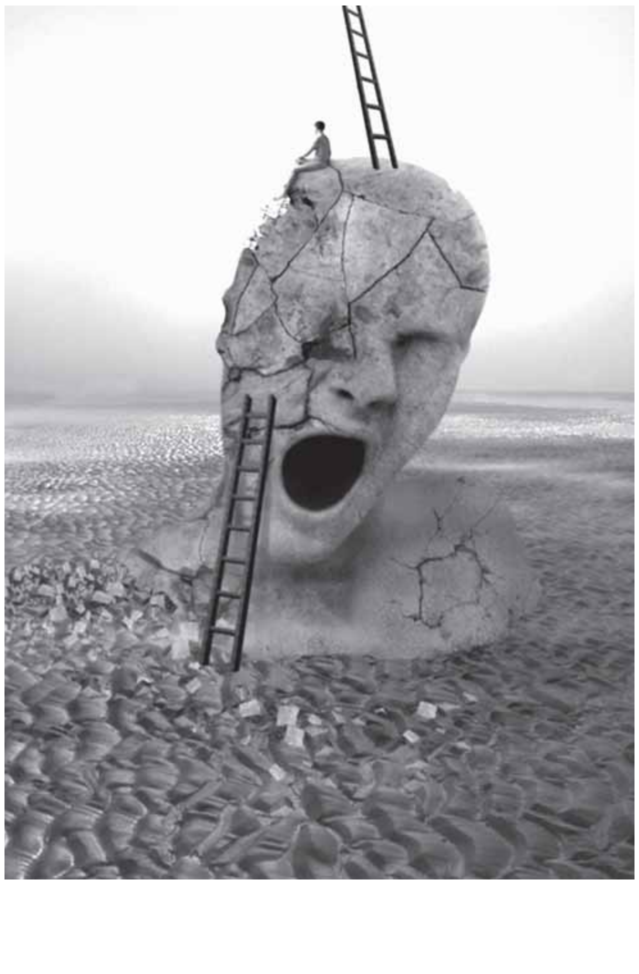
Οι αντιψυχίατροι διαφωνούν με τη θεραπευτική αγωγή και το ηλεκτροσόκ και προτείνουν ένα ταξίδι με συνοδεία στην τρέλα, το οποίο θα περιγράψει αργότερα ο Κέθεν Λόουτς στην ταινία του "Ένα κορίτσι της εποχής μας" (Family Life, Μ. Βρετανία, 1972). Σε αυτή την ταινία η Τζάνις είναι μια μπερδεμένη νέα που παρουσιάζει συμπτώματα σχιζοφρένειας καθώς είναι παγιδευμένη σε μια δυσαρμονική οικογένεια. "Δεν είμαστε ικανοί να καταλάβουμε ότι αυτό το ταξίδι δεν είναι κάτι για το οποίο χρειάζεται να θεραπευτούμε, είναι το ίδιο ένα φυσικό μέσο θεραπείας της κατάστασής μας, της λεγόμενης φυσιολογικής, που τελικά είναι μια τρομαχτική κατάσταση αλλοτρίωσης", λέει ο Λέινγκ και μοιάζει να συμφωνεί απόλυτα σε αυτή την ταινία του ο Λόουτς που με την αυθεντικότητα του ντοκιμαντέρ διεισδύει στις κοινωνικές ρίζες της τρέλας ενός νεαρού κοριτσιού. Τα λίγα εξωτερικά πλάνα της ταινίας μάς μεταδίδουν τη μελαγχολία του περιθωριακού αστικού τοπίου που είναι ενταγμένο σε ένα σύστημα εξαναγκασμού, το οποίο σύμφωνα με το Φουκό στήνεται από τις διαδικασίες του κοινωνικού αποκλεισμού και αναγκάζει σε σιωπή τη φωνή του "τρελού". Η ταινία αποτελεί σημείο αναφοράς για μια ολόκληρη γενιά σκηνοθετών και ψυχολόγων.

Το αρχικό κίνημα του Λέινγκ και του Κούπερ θα πάρει πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις και θα ονομαστεί "θεσμική ψυχοθεραπεία". Αυτή στηρίζεται στην αμοιβαία υπευθυνότητα του προσωπικού και των τροφίμων, στις ομαδικές συζητήσεις όλων των προβλημάτων της κλινικής και στην εμπιστοσύνη για τις πιθανές θεραπευτικές ικανότητες του καθενός. Την ίδια στιγμή ο Γάλλος ψυχίατρος Ζαν Ουρύ ασκεί την "ελεύθερη ψυχιατρική", στην κλινική La Borde, που ιδρύει το 1953 σε ένα κάστρο κοντά στο Σαμπόρ. Τρεις αρχές διέπουν τη λειτουργία της κλινικής: ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, η προσωρινότητα των θέσεων και των λειτουργιών και η κοινοβιακή οργάνωση των εργασιών. Οι "τρελοί" κυκλοφορούν ελεύθερα, παίζουν μπάλα με τους θεραπευτές, ανεβάζουν θεατρικές παραστάσεις, καθαρίζουν τις τουαλέτες, ενώ οι βάρδιες ρυθμίζονται σύμφωνα με ένα πρόγραμμα θεραπευτικών αγωγών, ψυχαγωγίας και νοικοκυριού.

Το παραπάνω διάβημα του Ουρύ αποτυπώνεται εξαιρετικά στην πρόσφατη σουρεαλιστική ταινία "Τρέλα" (Sileni, Τσεχία, 2005) του Γιάν Σβανκμάγιερ στην οποία ακολουθούμε το βλέμμα ενός "τρελού". Ο Jan Berlot, επιστρέφοντας από την κηδεία της μητέρας του, διανυκτερεύει σε ένα πανδοχείο. Κατά τη διάρκεια της νύχτας έχει την παραίσθηση πως δύο νοσοκόμοι μπαίνουν αιφνιδιαστικά στο δωμάτιό του και του φορούν ζουρλομανδύα. Την επόμενη μέρα γνωρίζεται με τον Μαρκήσιο ο οποίος τον οδηγεί με την αμαξά του στον μισο-ερειπωμένο πύργο του. Εκεί γίνεται μάρτυρας σεξουαλικών οργίων καθώς και της κηδείας του Μαρκήσιου που οργανώνεται κατ' επανάληψη από τον ίδιο. Όμως ο Berlot, συνεχίζει να έχει την ίδια παραίσθηση, πως δηλαδή των κυνηγούν για να του φορέσουν ζουρλομανδύα και ο Μαρκήσιος τον οδηγεί στο ψυχιατρείο. Εκεί τόσο ο υπεύθυνος γιατρός όσο και η νοσοκόμα μάς είναι γνωστοί από τα όργια, ενώ το ψυχιατρείο, κάτω από την γενικότερη καθοδήγηση του Μαρκήσιου, εφαρμόζει μια ιδιόμορφη ελευθεριακή θεραπεία. Οι ασθενείς παίζουν, κυνηγιούνται, αλληλο-βασανίζονται, συμμετέχουν σε εικαστικές δημιουργίες και είναι ελεύθεροι να φύγουν οποιαδήποτε στιγμή. Στα παραπάνω πλαίσια ο Berlot παύει να έχει τόσο συχνές παραισθήσεις και είναι έτοιμος να αποχωρήσει από το ψυχιατρείο τη στιγμή που η νοσοκόμα τού αποκαλύπτει πως στην πραγματικότητα ο Μαρκήσιος με τους υπόλοιπους τροφίμους έχουν καταλάβει το ψυχιατρείο, ενώ το πραγματικό προσωπικό βρίσκεται φυλακισμένο στο υπόγειο. Νομίζοντας πως κάνει κάτι καλό, ο Berlot ελευθερώνει τους φυλακισμένους που θέτουν αμέσως σε λειτουργία ένα πρόγραμμα πειθαρχίας. Χτυπούν και δένουν τους τροφίμους και εφαρμόζουν για τους αντιρρησίες, εκτός από ηλεκτροσόκ, μια σειρά από κλιμακούμενες τιμωρίες ακρωτηριασμού. Ο Μαρκήσιος αρνείται να δηλώσει μεταμέλεια και ευνουχίζεται, ενώ ο Berlot τρομοκρατημένος από αυτά που συμβαίνουν έχει ξανά παραισθήσεις, που διακόπτονται αυτή τη φορά, από την ίδια την πραγματοποίηση τους. Δύο νοσοκόμοι μπαίνουν στο δωμάτιό του και του φορούν ζουρλομανδύα.

Σε αυτό το σουρεαλιστικό αριστούργημα του Γιάν Σβανκμάγιερ, οι "τρελοί" είναι καλά μόνο μακριά από τον καταναγκασμό, τον φόβο της τιμωρίας και την καταπίεση, αιτίες που από μόνες τους είναι ικανές να οδηγήσουν κάποιον στην τρέλα. Ο Μαρκήσιος δεν είναι άλλος από τον Μαρκήσιο ντε Σαντ και η ιστορία της ταινίας στηρίζεται λίγο-πολύ στα γραπτά του. Ο Ναπολέοντας έστειλε στο ψυχιατρείο τον Μαρκήσιο ντε Σαντ γιατί θεωρούσε διεστραμμένη την σεξουαλική λογοτεχνία του. Στο ψυχιατρείο ο Μαρκήσιος έγραφε ακαταπαύστως και οργάνωνε τους ασθενείς περίπου όπως στην ταινία που περιγράψαμε. Η επιμονή του Μαρκήσιου ντε Σαντ στη σεξουαλικότητα, όσο και η επιμονή των υπολοίπων να τον κάνουν να πάψει να γράφει και να μιλάει, επιβεβαιώνουν απλά την άποψη του Φουκό, σύμφωνα με την οποία μέσα από την σεξουαλικότητα διακυβεύεται το ίδιο το άτομο.

Από τη Γαλλία και την "ελεύθερη ψυχιατρική" του Ουρί η ιστορία της ψυχιατρικής περνάει στην γειτονική Ιταλία. Στα τέλη του 1976 ο Φράνκο Μπασάλια κλείνει, στην Τεργέστη, το νοσοκομείο San Giovanni, που διευθύνει από το 1971, ανακοινώνοντας το τέλος της λογικής στην οποία αυτό στηρίχτηκε. Οι 123 ασθενείς που παραμένουν (όταν ανέλαβε ο Μπασάλια ήταν 1300) πηγαίνουν να ζήσουν σε μικρά διαμερίσματα ή σε κοινόβια στην πόλη που λειτουργούν ήδη ως κέντρα ψυχικής υγείας. Ιδρυτής το 1974 της "Δημοκρατικής Ψυχιατρικής", ο Μπασάλια δεν πιστεύει πως αρκεί να καταργήσουμε τους ζουρλομανδύες και τα ηλεκτροσόκ αλλά πως πρέπει ακόμα να μην αναγκάζονται οι ασθενείς να νοσηλεύονται αν δεν το θέλουν. Τη μέθοδο του "ανοιχτού νοσοκομείου" που εφαρμόζει ο Μπασάλια για μερικούς μήνες στην Πάρμα αποτυπώνει ο Μάρκο Μπελόκιο στην ταινία-ντοκιμαντέρ 'Τρελοί για λύσιμο' (Matti da slegare, Ιταλία, 1975). Στην εν λόγω ταινία ο Άντζελο, ο Πάολο και ο Μάρκο, άτομα με προβλήματα ψυχικής υγείας, περνούν σε πολύ μικρή ηλικία από το αναμορφωτήριο στο ψυχιατρείο. Οι αντίστοιχες ιστορίες τους ανακατασκευάζονται διαμέσου των δικών τους μαρτυριών, αλλά και των μαρτυριών των κοινωνικών λειτουργών, ψυχοθεραπευτών, νοσηλευτών που τους παρακολουθούν μετά την έξοδό τους από το ψυχιατρικό ίδρυμα. Έτσι, ο Μπελόκιο καταφέρνει να περιπλανηθεί στο ασυνείδητο και να συναντήσει τα "συντρίμμια της οικογένειας", ταυτόχρονα όμως καταφέρνει να μιλήσει και για την τάση των θεσμών να ομογενοποιούν την ανθρώπινη συμπεριφορά, συναντώντας έτσι την άποψη του Μπασάλια για έξοδο των ασθενών από τα ιδρύματα.

Με τον Μπασάλια η ψυχιατρική κατάφερε να βγει από το Μεσαίωνα. Στις 13 Μαΐου του 1978 το ιταλικό Κοινοβούλιο, με πρωτοβουλία των κομμουνιστών βουλευτών, ψήφισε έναν νόμο που απορρίπτει τα ψυχιατρικά νοσοκομεία και θεωρεί τους ψυχικά ασθενείς ως κανονικούς πολίτες. Ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος στις ταινίες που αναφέραμε, και όχι μόνο, κατέγραψε τις αλλαγές πάνω στην ψυχιατρική πρακτική. Εξ' ίσου όμως ή και πιο σημαντικό είναι ότι το σύνολό του πρόβαλε τον "τρελό" όχι ως άτομο επικίνδυνο και μιαρό αλλά ευάλωτο στα πλήγματα του κοινωνικού του περιβάλλοντος, με ανεπτυγμένη συχνά συναισθηματική ευφυΐα.

Τέλος, θα λέγαμε πως υπάρχουν ταινίες, όπως είναι για παράδειγμα οι ταινίες του Καρλ Ντράγερ που τόλμησαν ένα βήμα πιο πέρα, τόλμησαν δηλαδή να συναντήσουν και να ξεπεράσουν το Φουκό (που κατηγορεί στο σύνολό της την ψυχιατρική ως όργανο της αστικής τάξης, που σκοπό έχει να ελέγξει το αβέβαιο γεγονός και να αποφύγει τη βαριά και επίφοβη πραγματικότητα).Ο "τρελός" σε αυτές τις ταινίες είναι επαναστάτης καθώς μάχεται την κοινωνική υποκρισία και του δίνεται μεταφυσική χάρη (είναι ικανός να κάνει θαύματα ή να μαγεύει), γιατί πιστεύει στα ιδανικά του περισσότερο από ό,τι μπορεί να πιστέψει ένας "λογικός" καθώς η "λογική" είναι απλά η έκφραση του λόγου της κυρίαρχης ιδεολογίας και ως εκ τούτου μάχεται τη δύναμη οποιασδήποτε πίστης, που είναι ικανή να διεγείρει το άτομο απέναντι σε κάθε πολιτικό, κοινωνικό ή φυσικό νόμο.

Βιβλιογραφία:
-Ο αιώνας των ανατροπών, Larousse, Philippe Gavi, σελ.61-62, 543-545
-Ευρωπαϊκός κινηματογράφος ευρωπαϊκές κοινωνίες 1939-1990, Pierre Sorlin, σελ.177, 283
-47ο φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης,
πρόγραμμα προβολών, σελ.56/πρώτο πλάνο 18-11-2006,σελ.3
-43ο φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, πρόγραμμα προβολών,
-Κινηματογραφική λέσχη Πάτρας, πρόγραμμα προβολών 1-1-2006 έως 31-12-2006, 8-11-2006
-Ψυχιατρική και Αντιψυχιατρική, Ντέιβιντ Κούπερ - Ρόναλντ Λέινγκ, 1967

Η Ελλάδα είναι η τελευταία χώρα της Ευρώπης στην οποία λειτουργούν ακόμα ψυχιατρικά νοσοκομεία, στην πλειονότητά τους ιδρύματα-μαμούθ με απάνθρωπες συνθήκες και έγκλειστους ασθενείς. Από τα τέλη της δεκαετίας του 80 και μετά τις απανωτές αποκαλύψεις για το κολαστήριο στη Λέρο, ξεκίνησε ένα πρόγραμμα ψυχιατρικής μεταρρύθμισης. Περισσότεροι από 200 ξενώνες, οικοτροφεία, προστατευόμενα διαμερίσματα και κέντρα υποστήριξης ανθρώπων με ψυχιατρικά προβλήματα διατρέχουν άμεσο κίνδυνο να κλείσουν εξαιτίας της ελλιπούς χρηματοδότησης. Από το πρώτο τρίμηνο του 2006 τα κονδύλια έχουν μειωθεί κατά 62%...

Φαρέτρα
Αυτόνομο σχήμα Θεατρικών σπουδών

Μεξικό: 30 Οκτώβρη 2006

Μεξικό: Γενική απεργία τώρα: Όχι στην καταστολή στην Oaxaca.

Σταματήστε αμέσως την κρατική βία και τρομοκρατία των PRI-PAN.

Καλούμε σε γενική απεργία για την άμυνα της Oaxaca, ενάντια στην κρατική τρομοκρατία, ενάντια στην απάτη, ενάντια στο εμπάργκο σε φάρμακα και τρόφιμα και ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων. Γενική απεργία τώρα.

Πολλές φορές, σε χιλιάδες διεθνή fora έχει καταγγελθεί η συστηματική και άγρια επίθεση (φυσική και ηθική) που, με όλα τα μέσα στη διάθεσή τους, έχουν εξαπολύσει ο Fox και οι ακόλουθοί του ενάντια στην APPO και σε όσους δε δεχόμαστε τις ναζιστικές και φασιστικές τακτικές ενός καθεστώτος εκφυλισμένου και ανίκανου. Δεν τους ενδιαφέρει καθόλου ο πόνος που έχουν προκαλέσει σε παιδιά, γυναίκες και ηλικιωμένους. Η κυβέρνηση του Vicente Fox, συνεπικουρούμενη από τον Felipe Calderon, είναι υπεύθυνη (υλικά και πνευματικά) για την κατάσταση εγκατάλειψης, μιζέριας και ταπείνωσης από την οποία υποφέρει ο λαός της Oaxaca, είναι υπεύθυνη για κάθε πράξη πρόκλησης και βίας που συμβαίνει στην Oaxaca εδώ και μήνες. Η προέλαση της κρατικής τρομοκρατίας αποτελεί μια άγνωστη μέχρι τώρα αναλγησία και σηματοδοτεί έναν κύκλο βίας για τον οποίο μόνοι υπεύθυνοι είναι ο Fox και ο Calderon.

Αυτή είναι η στιγμή για να υψώσουμε μια φωνή δυνατή και παγκόσμια

Αν ο Vicente Fox, σε συνεργασία με τον Felipe Calderon, έχουν αναλάβει να κάνουν τη "βρώμικη δουλειά" που "λύνει τα χέρια" του συστήματος… αν αποφάσισαν να χτίσουν ένα πιο αιματηρό σκαλοπάτι στην κλίμακα της κρατικής τρομοκρατίας, ας γνωρίζουν ότι ο κόσμος ολόκληρος είναι μια Oaxaca, ότι εκατομμύρια ψυχές συνεχίζουν με αποφασιστικότητα και θάρρος στο παράδειγμα της APPO και ότι θα γεννηθούν εκατομμύρια "APPO", η μια μετά την άλλη, κάτω από τα δέντρα, στα βουνά και στις ερήμους, στους δρόμους και στα όνειρα... Ας γνωρίζουν ότι δε θα υπάρχει ξεκούραση, ότι ο αγώνας του λαού της Oaxaca είναι αγώνας του μέλλοντος και ένα παγκόσμιο παράδειγμα που δεν μπορεί να σβηστεί, ότι τώρα πλανιέται εκ νέου το παλιό φάντασμα της προλεταριακής ενότητας πάνω απ' τη γη και ότι στην Oaxaca φτιάχνεται ένα νέο βήμα για το διεθνιστικό αγώνα.

Σταματήστε αμέσως την καταστολή. Σταματήστε αμέσως τα mass media με την TELEVISA και την TV Azteca σε ρόλο "ιδεολογικού καθοδηγητή", σταματήστε αμέσως τις διαταγές στους προβοκάτορες και στους τραμπούκους τους, καμουφλαρισμένους σε "πολίτες", σταματήστε αμέσως τις οδηγίες στους αστυνομικούς και στους στρατιώτες σε γη, θάλασσα και αέρα... Σταματήστε αμέσως τα "τάγματα θανάτου" τους και σταματήστε αμέσως τον εγκληματικό κυνισμό τους.

Κανείς να μη μείνει σιωπηλός, ούτε η PRD, ούτε η εθνική δημοκρατική ένωση (Convencion Nacional Democratica), ούτε η το ευρύ προοδευτικό μέτωπο (Frente Amplia Progresista)... κανείς να μην παραμείνει σιωπηλός, ούτε οι φοιτητικές ενώσεις, ούτε τα συνδικάτα, κανείς να μη μείνει στο περιθώριο. Η Oaxaca δε θα γίνει άλλο ένα Atenco. Η Oaxaca είναι όλων μας και όλοι είμαστε η Oaxaca. Καλούμε σε εθνικό συντονισμό για μια γενική απεργία για την άμυνα της Oaxaca, ενάντια στην κρατική τρομοκρατία, ενάντια στην απάτη, ενάντια στο εμπάργκο σε φάρμακα και τρόφιμα και ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων. Γενική απεργία τώρα.

Αυτές τις ώρες εκατομμύρια επαφές, εκατομμύρια οργανώσεις, εκατομμύρια αξιοπρεπείς σε όλο τον κόσμο ετοιμαζόμαστε να κάνουμε αυτό που πρέπει για να σταματήσουμε τη βαρβαρότητα που νομιμοποίησαν σε συνεργασία με το PRI. Αυτές τις ώρες η αξιοπρέπεια του κόσμου βρίσκεται σε επαγρύπνηση και σε ετοιμότητα. Η καλύτερη άμυνά μας είναι η οργάνωσή μας σε ένα πρόγραμμα πάλης που θα μας βοηθήσει να οχυρωθούμε και να προχωρήσουμε. Η καλύτερή μας άμυνα είμαστε εμείς οι ίδιοι. Τους εργαζόμενους τους σώζουν μόνο οι εργαζόμενοι. Γενική απεργία τώρα.

Fernando Buen Abad Dominguez
Rebelion/ Ίδρυμα Federico Engels

Βαρκελώνη, 7 Δεκέμβρη 2006

Προς τη μεξικάνικη κοινή γνώμη
Προς τη διεθνή κοινή γνώμη
Προς τη μεξικάνικη κυβέρνηση
Προς τα ΜΜΕ
Προς την APPO

Τον Φλεβάρη του 1998, σαν αποτέλεσμα της σφαγής του Acteal που πραγματοποιήθηκε τρεις μήνες πριν, η διεθνής κοινή γνώμη αντέδρασε με διάφορες κινητοποιήσεις για να εκφράσει την αποστροφή της για τη σφαγή σε βάρος των ιθαγενών εξεγερμένων της Chiapas και για να γίνει δυνατό να βρεθούν διέξοδοι για μια ειρηνική παύση της σύγκρουσης.

Περισσότερα από 500 άτομα και οργανώσεις από τις πέντε ηπείρους ανέλαβαν τη δημιουργία μιας διεθνούς επιτροπής επιτήρησης για τα ανθρώπινα δικαιώματα (CCIODH) που μετέβη στην Chiapas αυτό το χρονικό διάστημα.

Το Νοέμβρη του 1999 μια δεύτερη επιτροπή πραγματοποίησε μια νέα επίσκεψη για παρατήρηση, με σκοπό να εκτιμήσει την κατάσταση τη συγκεκριμένη στιγμή και να τη συγκρίνει με τις προηγούμενες παρατηρήσεις και υποδείξεις.

Το Φλεβάρη του 2003 πραγματοποιήθηκε η Τρίτη επίσκεψη της CCIODH. Μετά τον εκλογικό θρίαμβο της νέας κυβέρνησης, σκοπός της ήταν να εξακριβώσει την πιθανότητα μιας δίκαιης λήξης της σύγκρουσης με την ψήφιση του ιθαγενούς νόμου. Η δυνατότητα αυτή έμεινε αναξιοποίητη μετά την άρνηση του EZLN και της CNI να στηρίξουν τη συνταγματική αναθεώρηση που επικυρώθηκε το 2001 με βάση τη θεώρηση ότι δεν συνέπλεε με τις συμφωνίες του San Andres.

Τους μήνες Μάη και Ιούνη του 2006 πραγματοποιήθηκε η τέταρτη επίσκεψη της CCIODH. Μετά τα γεγονότα της 3ης και 4ης του Μάη στο San Salvador Atenco και το Texcoco, που είχαν σαν αποτέλεσμα το θάνατο δύο ατόμων, το σοβαρό τραυματισμό πολλών άλλων, περίπου 300 συλλήψεις και την απέλαση πέντε ξένων, στα πλαίσια μιας επιχείρησης στην οποία συμμετείχαν περισσότεροι από 2000 αστυνομικοί, παρουσιάστηκαν σοβαρές καταγγελίες για σεξουαλικές κακοποιήσεις, βιασμούς, κακοποιήσεις, ταπεινώσεις και βασανιστήρια που παραβίαζαν σοβαρά τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Σαν αποτέλεσμα αυτών των τεσσάρων επισκέψεων, συντάχθηκαν οι δυο αναφορές που στάλθηκαν σε όλους τους ανταποκριτές της επιτροπής στο Μεξικό, σε όλες τις οργανώσεις και σε όλα τα άτομα που τη στήριζαν και στους διεθνείς οργανισμούς (ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, εθνικά κοινοβούλια, κεντροαμερικανικό κοινοβούλιο κτλ.)

Τον Μάη ξέσπασε στην πολιτεία της Oaxaca εξέγερση των δασκάλων με αίτημα τις καλύτερες αποδοχές για τους δασκάλους της περιοχής. Μετά την καταστολή της 14ης Ιούνη από την πλευρά της τοπικής κυβέρνησης, το συντεχνιακό κίνημα μετατράπηκε σε ένα ευρύ λαϊκό κίνημα που απαιτεί εδώ και μισό χρόνο την αποπομπή του κυβερνήτη Ulises Ruiz του PRI. Αυτούς τους μήνες η σύγκρουση οξύνονταν, μέχρι τη στιγμή που η παρέμβαση της ομοσπονδιακής αστυνομίας πέτυχε την εκκένωση των στρατοπέδων και των εγκαταστάσεων της APPO (Asamblea Popular de los Pueblos de Oaxaca- Λαϊκή Συνέλευση των Φυλών της Oaxaca). Κατά τη διάρκεια αυτών των μηνών δολοφονήθηκαν τουλάχιστον 17 άτομα, συνελήφθησαν εκατοντάδες, υπήρξαν καταγγελίες για δεκάδες αγνοούμενους. Οργανώσεις για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατέγραψαν τα βασανιστήρια, τις κακοποιήσεις και τους εκφοβισμούς που επιβλήθηκαν στους κρατούμενους, καθώς και οι κακοποιήσεις και οι διώξεις από την πλευρά των αστυνομικών και των παραστρατιωτικών ομάδων. Μεγάλη υπήρξε η κινητοποίηση σε εθνικό και διεθνές επίπεδο για την καταδίκη αυτών των γεγονότων ενώ παράλληλα ελήφθησαν πολύ σοβαρά υπόψη αυτές οι καταγγελίες, για να επιτευχθεί η παύση της σύγκρουσης μέσω του διαλόγου.

Για όλους τους λόγους που προαναφέρθηκαν, ζητούμε από τη μεξικανική κοινή γνώμη, όπως και από την τοπική και ομοσπονδιακή κυβέρνηση και τις οργανώσεις που επηρεάστηκαν από αυτά τα γεγονότα να μας δείξουν την ίδια εμπιστοσύνη που μας έδειξαν στις τέσσερεις προηγούμενες περιπτώσεις, να μας δεχτούν, να μας δώσουν το λόγο τους και να μας επιτρέψουν να ολοκληρώσουμε ελεύθερα και υπεύθυνα το έργο μας.

Επίσης, ζητούμε από όλες τις οργανώσεις που μας στήριξαν να κάνουν το ίδιο για να παρατηρήσουν, να αναλύσουν και να διαγνώσουν την κατάσταση στην οποία βρίσκονται τα ανθρώπινα δικαιώματα, σαν αποτέλεσμα της σύγκρουσης.

Για όλα αυτά, οι κάτωθι υπογραφόμενοι στηρίζουμε αυτήν την διακήρυξη, για να γνωστοποιηθεί στα ΜΜΕ, στη μεξικανική κυβέρνηση, στους διεθνείς οργανισμούς, καθώς και στην κοινή γνώμη.

Η CCIODH θα μεταβεί στο Μεξικό από τις 16 Δεκεμβρίου 2006 με μια πρώτη ομάδα, για να προετοιμάσει και να οργανώσει την επίσκεψη που θα πραγματοποιήσει μια δεύτερη ομάδα από τις 7 ως τις 20 Ιανουαρίου του 2007, για να πάρει συνεντεύξεις από τους πρωταγωνιστές της σύγκρουσης και στη συνέχεια να στείλει την αναφορά της στα ιδρύματα, στους οργανισμούς και στις οργανώσεις, όπως έγινε και στις προηγούμενες τέσσερεις επισκέψεις.

Διεθνής Επιτροπή για την Παρατήρηση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
Email: cciodh@pangea.org

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗ **LUCIA SKROMOV**

Η εικόνα βίας στις φαβέλες είναι η εικόνα του καπιταλισμού

Την Τρίτη 30/1, η εφημερίδα Βαβυλωνία συνάντησε τη Lucia Skromov στην υπό κατάληψη πολυτεχνική σχολή του Α.Π.Θ. όπου και παραβρέθηκε για την εκδήλωση-συζήτηση που διοργανώθηκε από τη συντονιστική επιτροπή κατάληψης Αρχιτεκτονικής και το περιοδικό Αλάνα, με θέμα "Βραζιλία - σύγχρονα κινήματα".

Η Lucia Skromov είναι ιστορικό στέλεχος της βραζιλιάνικης αριστεράς και ιδρυτικό μέλος του PT (Partido dos Trabalhadores- Κόμμα των Εργαζομένων). Λόγω της αντιδικτατορικής της δράσης τη δεκαετία του 60 φυλακίστηκε, βασανίστηκε και εξορίστηκε. Διδάσκει σημειωτική στο πανεπιστήμιο του Sao Paulo, όπου με τη συμβολή της ιδρύθηκε ανοιχτό πανεπιστήμιο. Συμμετέχει στην "Επιτροπή Υποστήριξης των Κινημάτων της Λατινικής Αμερικής", στον Μπολιβαριανό κύκλο του Sao Paulo, την ομάδα στήριξης αστέγων "Carlos Lamarca", ενώ δραστηριοποιείται και στον χώρο των κινημάτων των "Χωρίς Στέγη" (MTST) και των "Χωρίς Γη" (MST). Παράλληλα, παραδίδει δωρεάν μαθήματα σε νέους στις φαβέλες και υποστηρίζει τις ιθαγενικές εθνότητες των Guarani και των Xavante. Είναι επίσης ιδρύτρια της επιτροπής "Όλοι για την Αϊτή".

Η εκδήλωση ξεκίνησε με μια προβολή σχετικά με την κατάσταση στην Αϊτή, κατά την οποία η Lucia Skromov έκανε τα σχόλιά της. Όντας η φτωχότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής, αντιμετωπίζει επιπρόσθετα την κατοχή από τα στρατεύματα του Ο.Η.Ε. με το πρόσχημα της "διατήρησης της ειρήνης". Ο έλεγχος των στρατευμάτων υπόκειται σε βραζιλιάνικη διοίκηση η οποία, κατά τη Lucia Skromov, "παίζει το βρώμικο ρόλο που της έχουν αναθέσει οι Η.Π.Α.", ενώ "επιζητά τη νομιμοποίησή της από την κοινή γνώμη".

Στη χώρα, όπως λέει, "το ποσοστό των υποσιτιζόμενων και των αναλφάβητων φτάνει το 80%, ο μέσος όρος ηλικίας δεν ξεπερνά τα 49 χρόνια, το ποσοστό των φορέων του 76 AIDS είναι εξαιρετικά υψηλό, ενώ δεν υπάρχει δυνατότητα πρόσβασης σε ιατρική περίθαλψη. Το πόσιμο νερό εξαντλείται, ενώ ο αποκλεισμός της χώρας σε συνδυασμό με τη δράση του στρατού δυσχεραίνουν την κατάσταση. Τα συνδικάτα και το εργατικό κίνημα της χώρας ξεσηκώνονται "από τα κάτω" και προχωρούν σε διαδηλώσεις για την ανατροπή της κατάστασης αυτής".

Η Lucia Skromov ενημέρωσε επίσης για την ύπαρξη του "προγράμματος των αγελάδων", ενός διεθνούς προγράμματος υποστήριξης του συνεταιρισμού γάλακτος, μέσω των εσόδων από τη δουλειά διάφορων καλλιτεχνών, καθώς και για μια ανοιχτή επιστολή προς το γαλλικό κοινοβούλιο, μέσω της οποίας απαιτείται η επιστροφή 22 δισ. δολαρίων στην Αϊτή. Τη συγκεκριμένη ποσότητα χρυσού, στη σημερινή του τιμή, είχε καταβάλει η Αϊτή στους Γάλλους αποικιοκράτες, έτσι ώστε αυτοί να μην εισβάλλουν στη χώρα, μετά την ανεξαρτητοποίησή της.

Παράλληλα με την προβολή ενός βίντεο για τα κινήματα των "χωρίς στέγη" και των "χωρίς γη" στη Βραζιλία, γινόταν ενημέρωση σχετικά με αυτά από τη Lucia Skromov, αλλά και για την κατάσταση στις φαβέλες, ενώ μετά το τέλος της εκδήλωσης είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε μαζί της και να της θέσουμε κάποια ερωτήματα.

Β: *Ποια είναι η σχέση ανάμεσα στους κατοίκους των πόλεων και του κόσμου που ζει στις φαβέλες;*

L.S.: Στις φαβέλες ζει κόσμος που εργάζεται, αλλά υποφέρει πολύ. Κάνει προσπάθειες για καλύτερες συνθήκες ζωής και εργασίας. Υπάρχει παράλληλα και έγκλημα μέσα στις φαβέλες, υπάρχουν έμποροι ναρκωτικών, οι οποίοι συνεργάζονται με την αστυνομία - είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Έχουν χρήματα και μπορούν να παρέχουν μισθούς τρεις φορές υψηλότερους από το βασικό μισθό του κράτους. Πολλοί νέοι επομένως επιλέγουν αυτόν το δρόμο. Όταν οι φαβέλες συνορεύουν με φτωχές συνοικίες τη πόλης, ο κόσμος μετά από κάποιον καιρό ενσωματώνεται σε αυτές. Όταν αντίθετα συνορεύει με πλούσιες συνοικίες, οι κάτοικοί τους υπερασπίζονται τους φραγμούς και τα όρια που υπάρχουν.

Β: *Συνήθως βλέπουμε εικόνες βίας από τις φαβέλες. Σήμερα όμως είδαμε στη σχετική προβολή μια οργάνωση, π.χ. για βιβλιοθήκες κτλ. Τι συμβαίνει;*

L.S.: Είναι η εικόνα του καπιταλισμού. Η εικόνα της βίας υπάρχει για να δικαιολογεί την καταστολή. Το να σας πω όμως πως δεν υπάρχει βία, θα είναι ψέμα. Για τις φαβέλες η βία είναι κάτι σχεδόν φυσιολογικό. Υπάρχουν απαγωγές, ληστείες, θάνατοι στους δρόμους. Υπάρχουν για παράδειγμα ξένοι τουρίστες, οι οποίοι κάνουν σεξοτουρισμό ή ψάχνουν για ναρκωτικά. Πέφτουν θύματα ληστειών από το οργανωμένο έγκλημα, ενώ αν βρεθούν σε περιοχές διακίνησης ναρκωτικών, μπορεί να τους δολοφονήσουν. Κόσμος σκοτώνεται επίσης από αδέσποτες σφαίρες. Ο στρατός στο Sao Paulo δεν μπαίνει στις φαβέλες, στο Rio de Janeiro όμως το κάνει. Το ερώτημα όμως είναι αν καταπολεμούμε τη βία με τη βία. Αυτό καταλήγει σε ένα φαύλο κύκλο.

Β: *Ποια χαρακτηριστικά πιστεύετε ότι πρέπει να έχει μια προσέγγιση του κόσμου που ζει στις φαβέλες, στη βάση της αλληλεγγύης, έτσι ώστε αυτή να έχει αποτέλεσμα;*

L.S.: Υπάρχουν πολλές ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται στις φαβέλες, άνθρωποι από το εξωτερικό πηγαίνουν εκεί, άνθρωποι της εκκλησίας, της εκπαίδευσης, υπάρχουν τα πάντα. Αν όμως δεν υπάρξει ανακατανομή του πλούτου, αν δεν μειωθούν οι διαφορές, αν δεν υπάρχουν ευκαιρίες, η κατάσταση δε θα αλλάξει. Οι ΜΚΟ πηγαίνουν ρούχα και τρόφιμα στα παιδιά, φάρμακα, αυτά δεν είναι όμως όλα όσα ο κόσμος στις φαβέλες χρειάζεται. Οι φαβέλες δεν πρέπει να παραμείνουν φαβέλες, πρέπει να γίνουν κανονικές γειτονιές και ο κόσμος να έχει ευκαιρίες. Αυτό όμως προϋποθέτει μια διαφορετική οικονομική και κοινωνική πολιτική. Το κράτος έχει την ευθύνη γι' αυτό.

Β: *Κατά τη γνώμη σας τα κινήματα των "χωρίς στέγη" και "χωρίς γη", μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για μια πιο γενικευμένη κριτική της κοινωνίας;*

L.S.: Ναι, είναι, κατά κάποιον τρόπο. Γιατί καταλαμβάνουν έναν χώρο, καταγγέλλουν κάτι. Είναι ένας τρόπος να μιλήσεις ενάντια στην παρούσα κατάσταση του στεγαστικού. Γιατί ο κόσμος αυτός δεν έχει χρήματα για να αγοράσει ένα διαμέρισμα, επειδή οι τιμές συνεχώς αυξάνονται.

Β: *Αυτή η οργάνωση των ανθρώπων στη βάση των αναγκών τους πιστεύετε πως μπορεί να αποτελέσει το μοντέλο για τους αγώνες στο μέλλον;*

L.S.: Οι καταλήψεις είναι ένα μέσο, ένας τρόπος πάλης. Είναι σημαντικό ο κόσμος να οργανώνεται. Η οργάνωση είναι ένα προεπαναστατικό μοντέλο. Είναι ένα μέσο δημιουργίας συνείδησης. Πάντα θα είναι ένα μοντέλο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί ή όχι, ανάλογα με τον τόπο και τις συνθήκες. Για παράδειγμα στο Παρίσι, η μεσαία τάξη δεν μπορεί να το κάνει, οι μετανάστες όμως μπορούν. Θα ήθελα οι άνθρωποι να οργανώνονται, για να αποφύγουν να συνεχίσουν να αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα στο μέλλον. Στις χώρες όπου υπάρχει πρόβλημα διαβίωσης, πιστεύω πως μπορεί ο συγκεκριμένος τύπος αγώνα να εφαρμοστεί. Δεν βλέπω πολλές διαφορές στον τρόπο με τον οποίο ο κόσμος κάνει κατάληψη, τα κίνητρα είναι διαφορετικά. Δεν υπάρχουν μόνο καταλήψεις γης και στέγης, οι φοιτητές αυτού του πανεπιστημίου κάνουν επίσης μια κατάληψη. Είναι σχεδόν το ίδιο. Όταν ο κόσμος οργανώνεται, μπορεί να αλλάξει την κυβέρνηση. Η οργάνωση είναι η λέξη κλειδί.

Β: *Πιστεύετε πως τα κινήματα της Λατινικής Αμερικής μπορούν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για την κοινωνική απελευθέρωση;*

L.S.: Στη Λατινική Αμερική τα κινήματα είναι πάντοτε ζωντανά. Μερικές φορές έχουν προβλήματα, αποδυναμώνονται, διατηρούνται όμως. Παλεύουν ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και προτείνουν πράγματα για να φτιάξουμε έναν άλλο κόσμο και θα μπορούσε να ακολουθήσει η επανάσταση. Εντάξει, δεν είμαστε προφήτες, αλλά παλεύουμε όλοι μαζί και αυτό μπορεί ορισμένες φορές να προωθήσει τους αγώνες. Όλα τα επαναστατικά κινήματα, σε όλο τον κόσμο, σε κάθε εποχή, το έχουν κάνει: η ρωσική επανάσταση, η ισπανική επανάσταση, η Νικαράγουα, η Κούβα, η Άνοιξη της Πράγας, η Παρισινή Κομμούνα. Στη Λατινική Αμερική είμαστε ένα φυτίλι. Πρέπει να βρούμε τρόπους για να αλλάξουμε τον κόσμο προς το καλύτερο, μαζί με την Ευρώπη και τις άλλες ηπείρους, να προωθήσουμε τον αγώνα.

Γιώργος Παπαδόπουλος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΝΑΝ ΧΑΪΝΗ: **ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ**

..κι άμας ο κόσμος σκοτεινιά Χαΐνης και τση χαραυγής τσ'

...μας συστήθηκαν μ' ένα Παραμύθι μέσα από ένα Καπηλειό, μας έπεισαν πως Κόσμος κι Όνειρο μπορεί να είναι Ένα, τραβώντας πάντα Κόντρα στον Καιρό στο Μεγάλο τους Ταξίδι, ως Ξυπόλητοι Πρίγκηπες μας εκφώνησαν ένα εντελώς αλλιώτικο Δελτίο Ειδήσεων. Για να φθάσουμε στο Γητευτή και το Δρακοδόντι, δίπτυχο - πρόταση για τα ελληνικά μουσικά δεδομένα, με μουσικές από την Κρήτη ως τα μικρασιάτικα παράλια, την Ήπειρο, τα Βαλκάνια. "Την πιο συλλογική μας δουλειά, και γι'αυτό είναι που χαίρομαι πιο πολύ", θα μας πει ο Δημήτρης Αποστολάκης στην κουβέντα που είχαμε μαζί του. Κουβέντα - αφορμή για να ταξιδέψουμε λίγο στα τραγούδια των Χαΐνηδων και τις αλήθειες του λυράρη τους.

..γιαλός, καημός και τσικουδιά
βαρμένα μέσα στην καρδιά
με τ' όνειρό μου...

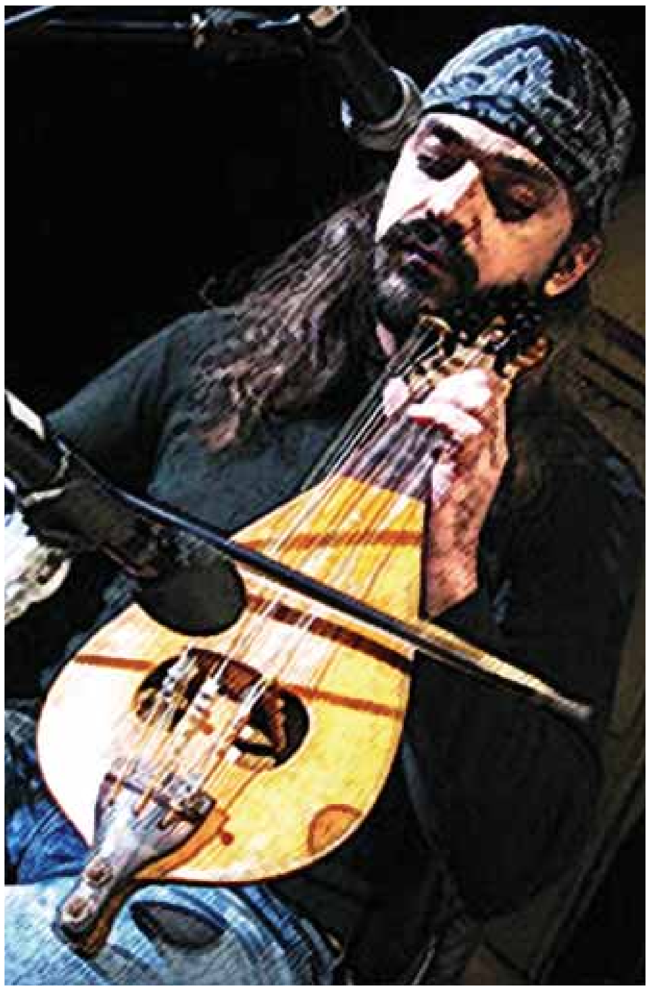
...δεκαεπτά χρόνια άναρχης πορείας, ισοτιμίας μεταξύ μας, οποιοσδήποτε ανεβεί στο πάλκο μαζί μας παίρνει τα ίδια με μας κι έχουμε όλοι τα ίδια δικαιώματα, ό,τι μπορεί κι ό,τι θέλει προσφέρει ο καθένας. Δεν συνδιαλεγόμαστε με εξουσίες. Δεν αποφασίζουμε δημοκρατικά. Κοιτάμε να φάμε τα κομμάτια μας, μέχρι να πειστούμε ο ένας με τον άλλο. Τα τραγούδια μάς βρίσκουνε. Εμείς είμαστε "Εκτελούνται Μεταφοραί: Ο Μήτσος". Από τη μια μεριά είμαστε οι λογιστές του συναισθήματος κι απ' την άλλη πρέπει να αποδώσουμε τα κιτάπια μας. Κι αν υπογράφουμε τα τραγούδια δεν μας ανήκουν. Ανήκουν κάπου στο συλλογικό ασυνείδητο. Εμείς απλώς τα μεταφέρουμε. Υπογράφεις σαν διαμεσολαβητής. Το έργο δεν είναι του καλλιτέχνη. Ο καλλιτέχνης είναι φορέας. Εκείνο που θα θελα είναι να μπορούσε να υπήρχε στο μυαλό του κόσμου η έννοια του συνδημιουργού.

...το θεό τονε πουλούνε μα εγώ δεν θα πλερώσω
κάποια μέρα τους εμπόρους θα τους μαστιγώσω...

...ντρέπομαι όταν πληρώνομαι. Τα μόνα που θέλω είναι να παίρνω τα προς το ζειν για την επιβίωσή μου. Για ν' αγαπώ τον πατέρα μου δεν με πλέρωσε η μάνα μου. Τον παππού μου, τη γιαγιά μου, δεν με πλέρωναν. Αυτές ήταν καθαρές σχέσεις. Δεν εννοείται να πωλούνται οι δίσκοι, τα βιβλία. Δεν μπορεί να εμπορεύεται η γνώση. Εγώ το λέω στον κόσμο. Αγοράστε στην έσχατη περίπτωση δίσκο. Την προτιμώ την κλοπή. Η πειρατεία δεν σκοτώνει τη μουσική. Ναι, αντιμετωπίζεται το εμπόριο. Άκου αυτό. Καερέτι στα κρητικά σημαίνει κουράγιο υπομονή. Είναι τούρκικη ή αράβικη λέξη, δεν ξέρω καλά. Αλλά σημαίνει και κάτι άλλο. Έχτιζε καμιά φορά κανένας σπίτι στο χωριό. Κι έβλεπε το πρωί να ρχονται απ' όλες τις μεριές με αξίνες και με φτυάρια χωριανοί του να τον βοηθήσουνε να το τελειώσει. Κι αυτός με τη σειρά του βοηθούσε στις δουλειές τους τους άλλους. Χωρίς χρήματα. Μια από τις πιο ιερές μορφές συλλογικότητας . Έτσι αντιμετωπίζεται το εμπόριο. Ξέρω πού είναι η δύναμή μου. Στους φίλους μου. Έχω τους φίλους μου. Κάτι που δεν έχει αξιοποιηθεί στην κοινωνία αυτή. Άκου να δεις, ήμουνα στις γιορτές στο σπίτι του φίλου μου του Μιχάλη του Νικόπουλου, στο Λυκαβηττό. Κι είχαμε ένα τραπέζι την Πρωτοχρονιά μ' ένα ταψί φαΐ και δυο ποτήρια κρασί. Το ψωμί στη σακούλα το χαμε δέσει στην καρέκλα. Και περάσαμε οι δυο μας τέλεια. Πήγα στο φίλο μου και φιλοξενήθηκα κι έφαγα κι ήπια. Κι οι δυο κοινωνήσαμε ιερό μεράκι. Δεν είχα την ανάγκη να καταναλώσω. Τρία πράγματα θέλει ο άνθρωπος για να ναι ευτυχισμένος. Τροφή, ένδυση, επικοινωνία. Τα υπόλοιπα τ' αγοράζει για να μπαλώνει αυτά τα τρία. Δεν αλλάζει εμένα μ' αυτά η ζωή μου. Όποιος έχει κάτι εμπνευσμένο να μου πει με παίρνει ναύτη στη βαρκούλα του και τραβάω κουπί μ' όλη μου την καρδιά. Με τα λεφτά και με τ' αγαθά ντρέπομαι. Ο άνθρωπος κρίνεται απ' αυτό που δίνει, όχι από αυτό που έχει.

...με τον καιρό να 'ναι κόντρα έχει τιμή σαν πετάς
να μένεις μόνος...

...καινούριο ρεύμα καλλιτεχνικό, όχι, δεν μπορεί να υπάρξει εφόσον δεν υπάρχει ανάλογο φιλοσοφικό. Τέχνη παράγεται όταν οι άνθρωποι υπερβάλλουν και οι σχέσεις τους είναι εξελικτικές και πραγματικά πυκνές. Τότε παράγουν τέχνη. Αλλιώς έχουμε μεμονωμένες περιπτώσεις. Η μεγάλη πλειοψηφία υποτάσσεται στην ανυπαρξία υπερβολής. Κι υπάρχουν κάποιοι που προσπαθούν να βρίσκονται με ανθρώπους που ακόμη μπορούν και υπερβάλλουν κάποιοι που μπορούν να ξετρυπώνουν τους εμπνευσμένους τρελούς, αγίους, αλήτες ανά τον κόσμο. Ο καλλιτέχνης οφείλει να κρατήσει για τον εαυτό του την ιερή παιδική έκπληξη. Πού διαφέρει η καλή με την κακή τέχνη; Αν και δεν μπορεί να υπάρχει κακή τέχνη. Το αριστούργημα απ' το κακούργημα. Το ένα έχει απαρχή τη βασική και μύχια ανάγκη αυτού που το κάνει και αποδέκτη τη βασική και μύχια ανάγκη αυτού που το εισπράττει. Αυτό είναι το αληθινό. Αυτό είναι το κεχριμπάρι.

...κι είναι του άγνωστου ο πιο μεγάλος τρόμος
το ξέρεις μάτια μου πως δεν υπάρχει δρόμος
αφού το δρόμο τον ανοίγεις περπατώντας...

...μιλάμε για πανεπιστήμιο, για παιδεία. Εμένα δε με νοιάζει το ιδιωτικό ή το δημόσιο. Δεν με απασχολεί και τόσο. Μ' απασχολεί η λέξη ορισμού: πανεπιστήμιο. Τι είναι πανεπιστήμιο. Αν ο ρόλος της κοινωνίας είναι πραγματικά να δημιουργεί ώριμες και ελεύθερες ατομικές συνειδήσεις, - αυτές που έχουν εποπτική εικόνα όλης της κοινωνικής θέσμισης κι όλου του καναλιού της ζωής τότε ο δυτικός κόσμος έχει αποτύχει. Θα σου φέρω ένα παράδειγμα. Σε μια φυλή ιθαγενών στην Αφρική ένα παιδί ξέρει τρεις χιλιάδες είδη από φυτά και ζώα, ψάρια, ξέρει πολύ καλά την κυνηγετική τέχνη, ξέρει πολύ καλά τη διπλωματική τέχνη της φυλής του, άρα έχει μια εποπτική εικόνα της κοινωνίας. Κάτι που απουσιάζει εντελώς από το δυτικό κόσμο. Και δε λέω ότι πρέπει να στραφούμε προς την Αφρική. Αλλά λέω ότι το πολιτισμικό μας μοντέλο, όπως και οι ατομικές μας οντότητες είναι ερμητικά κλειστές. Κι αυτό πρέπει σαν αντεξουσιαστές να πολεμήσουμε. Δεν έχουμε άλλο. Πρέπει να πολεμήσουμε επικοινωνώντας πρόσωπο με πρόσωπο με τους άλλους. Να χτυπούμε τις πόρτες τους. Να δημιουργούμε κάθε μέρα γεγονότα. Γι'αυτό πρέπει να ξέρουμε τη γλώσσα τους. Είναι η αποτελεσματικότερη επίθεση αγάπης. Πρώτα σπουδάζεις τη γλώσσα τους. Ο κυματισμός μιας θάλασσας συναισθημάτων, δοξασιών ή στεγανών, η γλώσσα είναι μια απεικόνιση της πραγματικότητάς του άλλου. Για να βρεις τα λάθη στη σκέψη του ξεκινάς από τα λάθη στα εκφραστικά του μέσα. Αυτό σημαίνει ότι θα μάθουμε κι εμείς κι αυτοί. Από τις σχέσεις μας. Απ' αυτές μαθαίνουμε.

...με φεγγάρι θολό και βουβό μεσονύχτι
θα με φέρει η νοθιά σε μια ανάσα βαθιά
να σου δώσω πολλές μαντινάδες να λες...

...είμαι περιπλανώμενος. Γυρολόγος είμαι. Έχω ορμητήριο την Κρήτη. Μα να, τώρα είμαι στην Αθήνα, ενάμισι μήνα, πήγα Θεσσαλονίκη, στο Άργος, στη Γερμανία πήγα πέρσι, στην Αμερική, στα Γιάννενα πήγαμε φέτος, σε πόλεις και χωριά. Κάνω καντάδες, παίζω σε δρόμους, σε μαγαζιά, σε πλατείες, σε πανηγύρια, σε παρεάκια. Τα Εξάρχεια, τα αισθάνομαι πόλη μου. Όσα χρόνια έρχομαι στην Αθήνα και γράφω δίσκους, όλα τα χρόνια που κάνουμε συναυλίες, μένω πάντα Εξάρχεια. Εδώ σου μιλάνε ακόμα κι οι τοίχοι. Η μόνη γειτονιά που σου μιλάνε οι τοίχοι είναι τα Εξάρχεια. Όχι, δεν είναι εύκολο να σαι περιπλανώμενος. Έχω επτά χιλιάδες πίκρες αλλά μια πηγή χαρά, που κάνει επτά χιλιάδες ένα. Ναι, ξέρω, είμαι τυχερός άνθρωπος. Αλλά πάντα τη σκόρπιζα την τύχη μου. Κι ό,τι σκόρπιζα μου γύριζε διπλό και τριπλό. Κι αυτή του γυρολόγου είναι η ζωή του μουσικού. Από πάντα. Αυτού που έλεγε τα ομηρικά έπη στην Ελλάδα, του λυράρη στην Κρήτη. Δεν είναι αυτοί που κάθονται στο τηλέφωνο τους και κλείνουνε δουλειές κι έχουν τρία αυτοκίνητα και τέσσερις πισίνες. Δεν είναι ο προορισμός μας να κάνουμε λεφτά. Δεν είμαι εγώ παράξενος. Οι άλλοι είναι.

γεμίζει να γυρίζω ελπίδες να σκορπίζω...

**...θάλασσα η σκέψη ποιος θα μπορέσει να τη μερώσει
σαν τον καημό μου για το χωριό μου πού 'χει ερημώσει...**

...σε χωριό μεγάλωσα. Εκεί έμενα μέχρι τα 18 μου ανελλιπώς. Μας μαθαίνανε να παίζουμε οι λυράρηδες και γυρνάγαμε σπίτι και κλαίγαμε να μας αγοράσουν λύρα. Μετά από απεργία πείνας μιας εβδομάδας μου την πήρανε. Ναι, η Κρήτη είναι κάπως αναρχικό νησί. Λέει σε μια μαντινάδα του ο Μουντάκης: "Πλούσιοι και νοικοκυροι δεν ζουν στον Ψηλορείτη. Οι κουζουλοί την κάμανε αθάνατη την Κρήτη". Αν και νιώθω ότι οι πατρίδες είναι μέσα μας. Έχει σχεδόν ερημώσει το χωριό μου. Δεν βλέπεις πια παιδιά να παίζουνε έξω στις πλατείες και τα χωράφια. Όλα μαζεμένα μέσα στις οθόνες. Μπορεί να κοινωνικοποιήσει η οθόνη; Η παιδεία δεν είναι θέμα μόνο πανεπιστημίου, είναι και θέμα τηλεόρασης και ραδιοφώνου. Παντού, ο νηπιαγωγός, ο δάσκαλος είναι οι οθόνες. Παντού οι οθόνες. Ευθύνη έχουμε κι εμείς. Μην περιμένουμε από τον Χατζηνικολάου να μας πει ειδήσεις. Εγώ θέλω τις ειδήσεις να τις πω όπως τις κατάλαβα στο γείτονά μου, να μου τις πει κι εμένα να τις κουβεντιάσουμε. Η τηλεόραση απευθύνεται σε καταναλωτές κι όχι πολίτες. Πρώτα να γίνουμε εμείς πολίτες όλοι και μετά φτιάχνουν όλα.

**...στο πανηγύρι του τρελού δεν είμαι μόνος
ορδές ξεχύνονται στο νου μου οι λαοί
και στην καρδιά μου σμίγει ο τόπος και ο χρόνος
να γεννηθούν και να πεθάνουν οι θεοί...**

...εάν δεν πάμε σε επίπεδο επαναορισμού, όσον αφορά εδώ την Ελλάδα θα 'μαστε πάντα μια χώρα παρατηρητής των εξελίξεων, χωρίς να μπορούμε να δώσουμε και καμιά καινούργια ιδέα στο πολιτισμικό γίγνεσθαι του πλανήτη, μια χώρα χωρίς πολιτισμική ταυτότητα όπως τώρα, μια χώρα που θα ασχολείται με το στείρο μιμητισμό της γκλαμουριάς, μια επαρχία της Αμερικής, που θα αναλώνεται βαυκαλίζοντας τον εαυτό της με τα περασμένα μεγαλεία, τα μεγαλεία των προγόνων. Ξέρουμε ότι βαριά βιομηχανία δεν έχουμε, όπως δεν έχουμε μεγαλοαστική τάξη. Έχουμε άλλα περιθώρια. Νερό, αέρα, εναλλακτικές πηγές ενέργειας. Κι έχουνε γεμίσει τα νησιά με ένα χαζό τουρισμό. Και δεν εννοώ τους ανθρώπους. Τον τρόπο που έχει καταστραφεί το γύρω μας λέω. Υπάρχουν πράγματα που μπορούν να στηριχθούν και να παράγουν πολιτισμό. Αλλά καμιά κυβέρνηση δεν τα κάνει. Να φτιαχτεί μια ζώνη απεμπορευματοποιημένη. Ναρθούν άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο που ξέρουν μια τέχνη. Ζωγράφοι, μουσικοί, γλύπτες, ποιητές... Να δοθεί ευκαιρία άνθρωποι που πραγματικά ψάχνονται από αραβικό ούτι μέχρι ινδική υφαντουργία, τι να σου πω, νάρχονται να μαθαίνουνε. Μια τράπεζα του πνεύματος και της αλήθειας. Με σχολεία στους δρόμους και τις πλατείες.

**...παντιγέρα μαύρη ρούσσα προδομένη μου γενιά
σαν θα σμίξουν οι ανάσες θα φουσκώσουν τα πανιά...**

...ναι, δηλώνω αντιεξουσιαστής. Δεν είναι κατάσταση η αντεξουσία. Είναι εξέλιξη, είναι τάση, όπως η ελευθερία και η δικαιοσύνη. Δεν μπορεί σήμερα να ναι κάποιος ελεύθερος, δίκαιος, αυτό που μπορεί είναι να τείνει να ναι ελεύθερος, να τείνει να ναι δίκαιος. Μ' αυτή την έννοια θεωρώ τον εαυτό μου αντιεξουσιαστή. Αλλάζεις ένα κομματάκι στον εαυτό σου κάθε μέρα, ό,τι μπορείς. Πρέπει να ξεκινήσουμε από βαθειά. Οι μόνες καταστάσεις που είναι αληθινές είναι αυτές που γίνεται χαμός. Ξέρουμε πολύ καλά ότι μια επανάσταση δεν μας καλύπτει. Θέλουμε μυριάδες επαναστάσεις, κάθε δευτερόλεπτο να παίρνει κι άλλο χρώμα. Ναι, νιώθω όλο αυτό να είναι μια ουτοπία που εγώ την ασπάζομαι. Ουτοπία είναι κι αυτό που λένε αστική δημοκρατία, το πιο υποκριτικό πολίτευμα όλων των εποχών, φυσικά πιο υποκριτικό από τη φεουδαρχία και τη μοναρχία. Όσο ουτοπία είναι η αντεξουσία άλλο τόσο είναι και η αστική δημοκρατία. Οι εξουσιαστικές σχέσεις ξεκινάνε από την πρώτη μέρα που γεννιέται ένα κοπέλι. Το δίπολο μαθητή - εκπαιδευτή, το δίπολο ο πάνω - ο κάτω. Δεν ισχύει τίποτε απ' όλα αυτά. Όταν οικοδομείς πάνω στο ένστικτο και σ' αυτό που θέλει η καρδούλα σου και σε αυτό που σου λέει το μυαλό σου και δεν είσαι σπασμένος σε χίλια κομμάτια, ανάμεσα σε πρέπει και σε θέλω. Οι σχέσεις έχουν μια εξελεγκτική πορεία σαν το νερό ενός ποταμού που δεν ξέρεις που θα σε βγάλει. Δεν είναι τα στερεότυπα. Πρέπει να ξεφύγουμε απ' όλα τα στερεότυπα. Έχουμε να καθαρίσουμε τους σταύλους του Αυγεία. Είναι πολύ ωραία, όμως, θα παίξουμε πόλεμο με τις κοπριές γελώντας. Αυτό έχει τον άπειρο χαβαλέ. Το να οικοδομήσουμε μια κοινωνία που θα υπάρχει αυτοδιάθεση είναι ο μεγαλύτερος χαβαλές που μπορεί να κάνει το ανθρώπινο είδος. Θέλει πράγματα χιλιάδες. Από τη ρίζα πρέπει να βάλουμε το φουρνέλο. Να δούμε πού είναι το πρόβλημα ιδίοις όμμασι. Μην κωλώνετε. Θέλω η γενιά μας να το κάνει για να μη χάσει το χαβαλέ. Αλλά και να μην το καταφέρουμε, να χουμε να λέμε: κάναμε ό,τι μπορούσαμε...

(Εκτός από το Δημήτρη Αποστολάκη στους Χαΐνηδες παίζουν και τραγουδούν ο Δημήτρης Ζαχαριουδάκης, η Μαρία Κώτη, ο Γιώργος Μανωλάκης, ο Αλέξης Νόνης, ο Αντώνης Σκαμνάκης και ο Περικλής Τσουκαλάς και αυτές τις μέρες κυκλοφορούν τον "Καραγκιόζη στη Γιουροβίζιον", το τελευταίο τους cd)

Μαρία Μάζη

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Το κρυφό σχολειό είναι εδώ...

Η ιστορία που διδασκόμαστε είναι η ιστορία των πολέμων και της διπλωματίας. Με αυτό το σκεπτικό, άλλωστε, θα γίνεις σωστός πολίτης αφού για να κατανοήσεις τη θέση σου στο χώρο και στο χρόνο "πρέπει να" γνωρίζεις ποιους πολέμησαν οι πρόγονοί σου και κυρίως από ποιους πολεμήθηκαν. Και όμως, η ιστορία που διδαχτήκαμε -και δεν αναφέρομαι μόνο στο περιεχόμενο αλλά και στο τρόπο- μόνο υπεύθυνους πολίτες δεν μας έκανε. Αντίθετα, μας μπόλιασε με μίσος και έσπειρε διχόνοια. Οι "καλοί" Έλληνες, οι "κακοί" Τούρκοι κ.λπ. Αυτή η χρόνια αδικία που μας "τονώνει" και μας κάνει πιο "δυνατούς". Ευτυχώς που η Ελλαδίτσα μας (κατ' άλλους Elladara) τα καταφέρνει στα σπορ και ανυψώνεται το πατριωτικό μας αίσθημα και μπορούμε να φωνάζουμε χωρίς ίχνος ντροπής "Δε θα γίνεις Έλληνας ποτέ Αλβανέ, Πακιστανέ" και όποιος άλλος "μπερδεύτηκε" και επέλεξε την Ελλάδα για να μεταναστεύσει.

Το νέο βιβλίο ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού βρέθηκε στο στόχαστρο των εθναμυντόρων. Οι "γνωστοί-άγνωστοι" αυτόκλητοι προστάτες του έθνους (Παπαθεμελής, Χριστόδουλος, Καρατζαφέρης, Καραμπελιάς, Σαρτζετάκης) συσπειρώθηκαν για να αναχαιτίσουν τον "κίνδυνο" που προέκυψε από το βιβλίο που μπήκε στα σχολεία μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο. Ζητήθηκε μάλιστα να αποσυρθεί, και η υπουργός Παιδείας υποσχέθηκε να το διορθώσει και να το βελτιώσει.

Το βιβλίο

Ας πούμε μερικά λόγια για το βιβλίο. Όλοι λίγο ως πολύ έχουμε διαβάσει, έχουμε διδαχτεί ή έστω ξεφυλλίσει βιβλία ιστορίας και έχουμε μια εικόνα για αυτά. Κατεβατά, στείρα εξιστόρηση χωρίς καμιά εικόνα, ελάχιστα παραθέματα, επεξηγηματικές πηγές, χάρτες που, άλλωστε, είναι απαραίτητοι για το μάθημα, καθώς οι πόλεμοι καταλαμβάνουν συνήθως το μεγαλύτερο μέρος της ύλης. Υπήρχαν ελάχιστα στοιχεία, περισσότερο διακοσμητικά, για την καθημερινή ζωή των ανθρώπων, τη θέση της γυναίκας στις παλιότερες κοινωνίες, κ.ά.

Αν όμως δεν έρθεις σε επαφή με τη συνολική εικόνα των εκάστοτε κοινωνιών πώς θα αποκτήσεις μια καλή εικόνα για το ιστορικοπολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι της εποχής; Αντιλαμβανόμαστε, λοιπόν, ότι η εικόνα που παίρνουμε για το παρελθόν από τα σχολικά εγχειρίδια είναι τουλάχιστον μονοδιάστατη και για αυτό το λόγο ελλιπής.

Το καινούριο σχολικό εγχειρίδιο προσπαθεί να παρουσιάσει μια λιγότερο εθνική εικόνα για το παρελθόν κυρίως σε ό,τι αφορά την εποχή της οθωμανικής αυτοκρατορίας, τους βαλκανικούς πολέμους και τη "Μεγάλη Ιδέα" ενώ περιέχει εκτενείς αναφορές στην παρουσία των γυναικών στην ιστορία. Και αφού δεν αναπαράγει μύθους όπως αυτός για το "κρυφό σχολειό", αφού γράφει ότι το '12-'13 ο ελληνικός στρατός κατέλαβε (και δεν απελευθέρωσε) εδάφη της οθωμανικής αυτοκρατορίας είναι φυσικό να κατηγορείται από τους υπερασπιστές τους έθνους ότι προωθεί την αποεθνοποίηση και την παραχάραξη της ιστορίας, ότι συμβάλλει στην "αποδόμηση της ορθόδοξης χριστιανικής διδασκαλίας" και στην "αποορθοδοξοποίηση" της.

Ο κ. Παρασκευαΐδης (Χριστόδουλος) ισχυρίστηκε ότι δεν γίνεται καμιά αναφορά στον "σημαντικό ρόλο της εκκλησίας στην επανάσταση του 1821". Κατά τη γνώμη μας σωστά δε γίνεται, γιατί η αλήθεια είναι ότι μόνο αρνητικός ήταν και, εν τέλει, γιατί ο κ. Παρασκευαΐδης εμπλέκεται με τα της εκπαίδευσης και δεν ασχολείται με τους παπάδες του και τα "κατορθώματά" τους; Ας του πει κάποιος ότι οι απόψεις του δεν ενδιαφέρουν κανέναν. Ναι, σε ένα σημείο είναι ελλιπές το βιβλίο. Στην αναφορά στη χούντα δεν αναφέρεται η δράση του τωρινού αρχιεπισκόπου. Ο κ. Παπαθεμελής, από την άλλη, για να καταλήξει στα συμπεράσματα που ήθελε, πιάστηκε από μερικές εκφράσεις του βιβλίου για να χαρακτηρίσει ελλειμματικό τον τρόπο που παρουσιάζονται η Μικρασιατική καταστροφή και η Έξοδος του Μεσολογγίου.

Ελλείψεις

Το βιβλίο δεν είναι τέλειο και ίσως ο θόρυβος που ξεσηκώθηκε αποπροσανατολίζει. Για παράδειγμα, δε μιλά σχεδόν κανείς για το εθνικιστικό περιβάλλον του σχολείου (μάθημα κάτω από εικόνες της Παναγίας, προσευχές, παρελάσεις), το ρόλο των εκπαιδευτικών, το εάν έχουν επιμορφωθεί να διδάξουν τα νέα βιβλία, πόσο ελεύθεροι είναι να μιλήσουν έξω από το περιεχόμενο ενός βιβλίου, πόσο ευαισθητοποιημένοι είναι σε θέματα ισότητας του φύλου, σε ποιο πλαίσιο συγγράφονται τα νέα βιβλία, πόσο ακούστηκαν οι απόψεις τους στη συγγραφή των βιβλίων (που μεταξύ μας δεν ακούστηκαν).

Για τους εθναμύντορες τα ξέρουμε: δεν τους ενδιαφέρει η δημιουργία πολιτών με κρίση και άποψη αλλά θέλουν πολίτες που θα διακατέχονται από ισχυρή εθνική και θρησκευτική πίστη. Ας το καταλάβουν επιτέλους ότι δε θέλουμε μαθητές στρατιώτες. Αυτοί οι πόλεμοι που φοβούνται ανήκουν στο παρελθόν. Θέλουμε μαθητές-πολίτες με άποψη και κρίση γιατί ο πόλεμος έχει αλλάξει όψη, είναι καθημερινός και τον βιώνουμε όλο και πιο έντονα. Όπως έλεγε και ο Μάνος Χατζιδάκις: "Οι καιροί είναι χαλεποί και το κίβδηλο πάει να διαστρεβλώσει την ιστορική αλήθεια".

Ελιάνα Καναβέλη

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ: **Πέρα από την "παράδοση" και το "μεταμοντέρνο"**

"Αγνοήθηκε προκλητικά η ανάγκη για συγγραφή σύγχρονων βιβλίων με όρους συντονισμού και συνεργασίας των συγγραφικών ομάδων, στα πλαίσια μιας ανοιχτής, δημόσιας συζήτησης για τα προβλήματα, τις δυνατότητες και τις αδυναμίες των παλιών βιβλίων. Οι εκπαιδευτικοί της βάσης θα είχαν πολλά να καταθέσουν σε μια τέτοια συζήτηση, καθώς είναι εκείνοι που οσμώθηκαν στην πράξη με τα παλιά βιβλία και θα κληθούν να διδάξουν τα νέα" σημειώνει σε ανακοίνωσή του ο Παιδαγωγικός Όμιλος των Συσπειρώσεων-Παρεμβάσεων της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης και επισημαίνει τη μετατόπιση των ευθυνών που έχουν υπουργείο, Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, εκδοτικοί οίκοι για καθυστερήσεις, ελλείψεις, περιεχόμενο των νέων βιβλίων στους ώμους των εκπαιδευτικών:

"Αρκετοί (...), θα επιδοθούν τότε στο αγαπημένο τους σπορ: στην ενοχοποίηση της Ζωντανής Εκπαίδευσης, των μάχιμων εκπαιδευτικών της πράξης. Θα μιλήσουν για "άγνοια", "συντηρητισμό", "νωθρότητα" και "ανετοιμότητα". Θα θυμηθούν την αξιολόγηση ως ένα περίφημο εργαλείο για να χειραγωγηθεί το "ζωηρό και θορυβώδες" εκπαιδευτικό σώμα. Σύντομα λοιπόν, θα βρεθούμε ανάμεσα στις Συμπληγάδες Πέτρες του διοικητισμού και του αυταρχισμού των διοικητικών και παιδαγωγικών μηχανισμών του ΥΠΕΠΘ από τη μια και του ελιτισμού του πανεπιστημιακού κατεστημένου από την άλλη. Τραγική ειρωνεία βέβαια είναι ότι κάποιοι ίσως αναζητήσουν τη σωτηρία στα ...βοηθήματα των εκδοτικών οίκων".

"Υπάρχει όμως κι άλλος δρόμος", λέει ο Όμιλος, "ο δρόμος της συλλογικής στάσης. Της ανοιχτής δημόσιας συζήτησης, της διαμόρφωσης κριτικών στάσεων απέναντι στα βιβλία, της κοινής αναζήτησης διδακτικών προσεγγίσεων και στρατηγικών που θα επαναφέρουν κοινωνικές θεματικές και προβληματισμούς στις σχολικές τάξεις πέρα από τις δυο όψεις της "παράδοσης" και του "μεταμοντέρνου". Ο Όμιλος διοργανώνει ανοικτή συζήτηση για τα νέα βιβλία, στα γραφεία της ΔΟΕ (Ξενοφώντος 15α, Σύνταγμα) την Τετάρτη 28 Φεβρουαρίου στις 20:00.